

**ΚΥΡΙΑΚΕΣ ΤΡΙΩΔΙΟΥ (από Μάρτιο) ΚΑΙ
ΕΟΡΤΕΣ (Ψυχοσάββατον, ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΠΡΟ ΤΗΣ
ΤΥΡΙΝΗΣ, Σάββατον Α΄ εβδομάδος τῶν Νηστειῶν,
25-3, Σάββατον του Ακαθίστου, Σάββατον του
Λαζάρου, Μεγάλη Πέμπτη, Μ.ΣΑΒΒΑΤΟ) :**
ΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ (ο χορός) και κηρύγματα

Κυριακή λέμε τον Απόστολο του αγίου, όταν είναι επισήμως εορταζόμενος: 25-1, 27-1, 30-1, 1-2, 10-2, 24-2, 9-3

παίρνουν και το Ευαγγέλιο και τον Απόστολο: 2-2, 25-3,

ΝΗΣΤΕΙΑ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ 1. Από Της Κυριακής Τελώνου και Φαρισαίου και μέχρι της Κυριακής του Ασώτου, έχουμε Κατάλυση εις πάντα όλη την εβδομάδα. 2. Την εβδομάδα της Τυρινής εκτός του κρέατος επιτρέπονται όλα τα άλλα και Τετάρτη και Παρασκευή. 3. Η νηστεία της Μ. Τεσσαρακοστής, αρχίζει από της Καθαρᾶς Δευτέρας, με λάδι μόνο Σάββατο και Κυριακή (και Μάρτιος: 9, 26.). 4. Την Πέμπτη του Μ. Κανόνος τρώμε λάδι. 5. Την Κυριακή των Βαΐων τρώμε ψάρι(και 2-2, 25-3),. 6. Την Μ. Εβδομάδα νηστεία.

π. Γ. Θ.

<https://www.youtube.com/user/KERMENI>

(βλέπε στις πληροφορίες: τα αρχεία μου -για δωρεάν κατέβασμα-, μπλογκ, φέισμπουκ)

Θεία Λειτουργία (ο Χορός). Ι. Εύλογημένη ἡ βασιλεία τοῦ Πατρὸς.../ Ἀμήν./ Κύριε ἐλέησον (12ῃ13). / Ὑπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς. / Σοὶ, Κύριε./ Ἀμήν. στίχος α΄. ...Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου, Σῶτερ, σῶσον ἡμᾶς(3)../ Κύριε, ἐλέησον (2). / Ὑπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς. / Σοὶ, Κύριε./ Ἀμήν. Στίχ. α΄. ...Σῶσον ἡμᾶς, Υἱὲ Θεοῦ, ὁ ἀναστὰς ἐκ νεκρῶν (ἢ ὁ ἐν Ἁγίοις θαυμαστός), ψάλλοντάς σοι Ἀλληλούϊα (3). Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ Ἁγίῳ Πνεύματι. Καὶ νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν. Ὁ Μονογενὴς Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ, ἀθάνατος ὑπάρχων καὶ καταδεξάμενος διὰ τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν σαρκωθῆναι ἐκ τῆς ἁγίας Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας, ἀτρέπτως ἐνανθρωπήσας, σταυρωθεὶς τε Χριστὲ ὁ Θεός, θανάτῳ θάνατον πατήσας, εἰς ὧν τῆς Ἁγίας Τριάδος, συνδοξαζόμενος τῷ Πατρὶ καὶ τῷ ἁγίῳ Πνεύματι, σῶσον ἡμᾶς./ Κύριε ἐλέησον (2). / Ὑπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς. / Σοὶ, Κύριε. / Ἀμήν. Στίχ. α΄. ...Ἀπολυτίκιον/(ἐὰν εἶναι ἕνας ἱερεὺς:) ὁ ἀχορός: Δεῦτε προσκυνήσωμεν καὶ προσπέσωμεν Χριστῷ. Σῶσον ἡμᾶς, Υἱὲ Θεοῦ, ὁ ἀναστὰς ἐκ νεκρῶν (ἢ ὁ ἐν Ἁγίοις θαυμαστός) ὁ β'χορός. ψάλλοντάς σοι Ἀλληλούϊα. ΑΠΟΛΥΤΙΚΙΑ,...(Στὰ μνημόσυνα: Μετὰ τῶν Ἀγίων ἀνάπαυσον, Χριστέ, τὴν ψυχὴν τοῦ δούλου (τῆς δούλης, τῶν δούλων) σου· ἔνθα οὐκ ἐστὶ πόνος, οὐ λύπη, οὐ στεναγμός, ἀλλὰ ζωὴ ἀτελεύτητος). ΚΟΝΤΑΚΙΟΝ/ Κύριε ἐλέησον./ Ἀμήν. Ἅγιος ὁ Θεός, Ἅγιος ἰσχυρός, Ἅγιος ἀθάνατος, ἐλέησον ἡμᾶς.(τρίς). Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ Ἁγίῳ Πνεύματι. Καὶ νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν. Ἅγιος ἀθάνατος, ἐλέησον ἡμᾶς./(νε) Δύναμις. (αργά)Ἅγιος ὁ Θεός - Ἅγιος ἰσχυρός - Ἅγιος ἀθάνατος, ἐλέησον ἡμᾶς./ ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ/ Ἀλληλούϊα. Ἀλληλούϊα. Ἀλληλούϊα./ Καὶ τῷ πνεύματί σου./ Δόξα σοι, Κύριε, δόξα σοι. / ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ/ Δόξα σοι, Κύριε, δόξα σοι. [Κύριε ἐλέησον (γ΄) (8) τὴν τελευταίαν ἁπαξ/ Ἀμήν. / Κύριε ἐλέησον.(7) / Σοὶ, Κύριε. / Ἀμήν. / Κύριε ἐλέησον.(2)/ Ἀμήν./ Κύριε ἐλέησον (2).] Ἀμήν. Οἱ τὰ Χερουβεὶμ μυστικῶς εἰκονίζοντες, καὶ τῇ ζωοποιῷ Τριάδι τὸν τρισάγιον ὕμνον προσάδοντες, πᾶσαν τὴν βιοτικὴν ἀποθώμεθα μέριμναν, ὡς τὸν Βασιλέα τῶν ὅλων ὑποδεξόμενοι. / Ἀμήν. Ταῖς ἀγγελικαῖς ἀοράτως δορυφορούμενον τάξεσιν. Ἀλληλούϊα (γ΄). / Κύριε ἐλέησον.(5) / Παράσχου Κύριε(6)./ Ὑπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς./ Σοὶ, Κύριε./ Ἀμήν./ Καὶ τῷ πνεύματί σου./ Πατέρα, Υἱὸν καὶ Ἅγιον Πνεῦμα, Τριάδα ὁμοούσιον καὶ ἀχώριστον (στὰ συλλείτουργα: Ἀγαπήσω σε, Κύριε, ἡ ἰσχὺς μου, Κύριος στερέωμά μου, καὶ καταφυγὴ μου καὶ ῥύστης μου)./ Πιστεύω εἰς ἓνα Θεόν, Πατέρα, Παντοκράτορα, ποιητὴν οὐρανοῦ καὶ γῆς, ὁρατῶν τε πάντων καὶ ἀοράτων. Καὶ εἰς ἓνα Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν, τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ τὸν μονογενῆ, τὸν ἐκ τοῦ Πατρὸς γεννηθέντα πρὸ πάντων τῶν αἰώνων· φῶς ἐκ φωτός, Θεὸν ἀληθινὸν ἐκ Θεοῦ ἀληθινοῦ, γεννηθέντα οὐ ποιηθέντα, ὁμοούσιον τῷ Πατρὶ, δι' οὗ τὰ πάντα ἐγένετο. Τὸν δι' ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους καὶ διὰ τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν κατελθόντα ἐκ τῶν οὐρανῶν καὶ σαρκωθέντα ἐκ Πνεύματος Ἁγίου καὶ Μαρίας τῆς Παρθένου καὶ ἐνανθρωπήσαντα. Σταυρωθέντα τε ὑπὲρ ἡμῶν ἐπὶ Ποντίου Πιλάτου, καὶ παθόντα καὶ ταφέντα. Καὶ ἀναστάντα τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ κατὰ τὰς Γραφάς. Καὶ ἀνελθόντα εἰς τοὺς οὐρανοὺς καὶ καθεζόμενον ἐκ δεξιῶν τοῦ Πατρὸς. Καὶ πάλιν ἐρχόμενον μετὰ δόξης κρῖναι ζῶντας καὶ νεκρούς, οὗ τῆς βασιλείας οὐκ ἔσται τέλος. Καὶ εἰς τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, τὸ κύριον, τὸ ζωοποιόν, τὸ ἐκ τοῦ Πατρὸς ἐκπορευόμενον, τὸ σὺν Πατρὶ καὶ Υἱῷ συμπροσκυνούμενον καὶ συνδοξαζόμενον, τὸ λαλῆσαν διὰ τῶν προφητῶν. Εἰς μίαν, Ἁγίαν, Καθολικὴν καὶ Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν. Ὁμολογῶ ἓν βάπτισμα εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν. Προσδοκῶ ἀνάστασιν νεκρῶν. Καὶ ζωὴν τοῦ μέλλοντος αἰῶνος. Ἀμήν./ Ὑπομνήματα εἰρήνης, θυσίαν αἰνέσεως./ Καὶ μετὰ τοῦ πνεύματός σου./ Ἐχομεν πρὸς τὸν Κύριον. / Ἄξιον καὶ δίκαιον./ Ἅγιος, ἅγιος, ἅγιος Κύριος Σαβαώθ· πλήρης ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ τῆς δόξης σου, ὡσαννὰ ἐν τοῖς ὑψίστοις. Εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου. Ὡσαννὰ (ὁ) ἐν τοῖς ὑψίστοις. / Ἀμήν. / Ἀμήν./ Σὲ ὑμνοῦμεν, σὲ εὐλογοῦμεν, σοὶ εὐχαριστοῦμεν, Κύριε, καὶ δεόμεθά σου, ὁ Θεὸς ἡμῶν./ Ἄξιον

ἐστιν ὡς ἀληθῶς μακαρίζειν σε τὴν Θεοτόκον, τὴν ἀειμακάριστον καὶ παναμώμητον καὶ μητέρα τοῦ Θεοῦ ἡμῶν. Τὴν τιμιωτέραν τῶν Χερουβεὶμ καὶ ἐνδοξοτέραν ἀσυγκρίτως τῶν Σεραφεὶμ· τὴν ἀδιαφθόρως Θεὸν Λόγον τεκοῦσαν, τὴν ὄντως Θεοτόκον, σὲ μεγαλύνομεν. / Κύριε ἐλέησον./Καὶ πάντων καὶ πασῶν. / Ἀμήν. / Καὶ μετὰ τοῦ πνεύματος σου./[Κύριε ἐλέησον (ῥ)]. *Παράσχου Κύριε (ῥ)] ἢ Κύριε ἐλέησον(ῥ)*/Σοί, Κύριε./Πάτερ ἡμῶν, ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς· ἀγιασθήτω τὸ ὄνομά σου, ἐλθέτω ἡ βασιλεία σου, γενηθήτω τὸ θέλημά σου, ὡς ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ τῆς γῆς. Τὸν ἄρτον ἡμῶν τὸν ἐπιούσιον δὸς ἡμῖν σήμερον. Καὶ ἄφες ἡμῖν τὰ ὀφειλήματα ἡμῶν, ὡς καὶ ἡμεῖς ἀφίεμεν τοῖς ὀφειλέταις ἡμῶν. Καὶ μὴ εἰσενέγκῃς ἡμᾶς εἰς πειρασμόν, ἀλλὰ ρῦσαι ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ πονηροῦ. /Ἀμήν. / Καὶ τῷ πνεύματί σου./Σοί, Κύριε./Ἀμήν./ Εἰς Ἅγιος, εἰς Κύριος, Ἰησοῦς Χριστός, εἰς δόξαν Θεοῦ Πατρός. Ἀμήν. - (αργὰ καὶ πολλές φορές:) **Αἰνεῖτε τὸν Κύριον ἐκ τῶν οὐρανῶν. Ἀλληλούϊα.** (ΑΜΩΜΟΙ ΕΝ ΟΔΩ ΑΛΛΗΛΟΥΪΑ...)/ * Τοῦ δείπνου σου τοῦ μυστικοῦ, σήμερον ὕψι Θεοῦ κοινωνόν με παράλαβε· οὐ μὴ γὰρ τοῖς ἐχθροῖς σου τὸ μυστήριον εἶπω· οὐ φίλημά σοι δώσω, καθάπερ ὁ Ἰούδας· ἀλλ' ὡς ὁ ληστὴς ὁμολογῶ σοι· Μνήσθητί μου Κύριε ἐν τῇ βασιλείᾳ σου./ **Εἶδομεν τὸ φῶς τὸ ἀληθινόν, ἐλάβομεν Πνεῦμα ἐπουράνιον, εὔρομεν πίστιν ἀληθῆ, ἀδιαίρετον Τριάδα προσκυνοῦντες, αὕτη γὰρ ἡμᾶς ἔσωσεν.** / Ἀμήν./ Κύριε ἐλέησον (ῥ)./Σοί, Κύριε./Ἀμήν./Κύριε ἐλέησον./Ἀμήν. **Εἴη τὸ ὄνομα Κυρίου εὐλογημένον ἀπὸ τοῦ νῦν καὶ ἕως τοῦ αἰῶνος.**(τρίς)./(Μετά πνευμάτων δικαίων...)/Κύριε ἐλέησον. / Ἀμήν. / Δόξα Πατρί... Καὶ νῦν... Κύριε ἐλέησον (γ'), Πάτερ ἅγιε, εὐλόγησον. /Τὸν εὐλογοῦντα καὶ ἀγιάζοντα ἡμᾶς, Κύριε, φύλαττε εἰς πολλὰ ἔτη./Ἀμήν.

***ὅ,τι εἶναι υπογραμμισμένο ἀλλάζει ἐνδεχομένως ἀπὸ Λειτουργία σε Λειτουργία. χρειάζεται ἀκόμη μία σελίδα κάθε φορά - που θα ἔχει τὸν Απόστολο, τὰ τροπάρια, τὸ Κοντάκιο κλπ.- καὶ ἡ ὁποία πρέπει νὰ ἐκτυπώνεται μαζί με αὐτὴν τὴν σελίδα. εἴμαστε ὀρθιοὶ ὅταν, ὁ ἱερέας μας εὐλογεῖ (κλίνουμε καὶ τὴν κεφαλὴ), ὅταν μας θυμιάζει, ὅταν περνάει ἀπὸ μπροστὰ μας τὸ Ευαγγέλιο, ὅταν λέμε τὸ “Πιστεύω” καὶ τὸ “Πάτερ ἡμῶν”. (πρότασις: ὁ Ὁρθρὸς μεταφέρεται στὸ εσπέρας, τὸ πρωὶ ἡ Θ. Λειτουργία ἀρχίζει ἀμέσως μετὰ τὴν Προσκομιδὴ καὶ τὴν ἀνάγνωση τῆς Θείας Μετάληψης. ἔχοντας τὴν παρούσα φωτοτυπία ὅλοι γίνονται ψάλτες!!)**

ΕΙΣ ΤΗΝ ΘΕΙΑΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ

ΑΝΤΙΦΩΝΑ (τῶν Κυριακῶν)

Ἀντίφωνον Α'

Ἦχος β'.

Στίχ. Εὐλόγει ἡ ψυχὴ μου, τὸν Κύριον, καὶ πάντα τὰ ἐντός μου τὸ ὄνομα τὸ ἅγιον αὐτοῦ.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου, Σῶτερ σῶσον ἡμᾶς.

Στίχ. Εὐλόγει, ἡ ψυχὴ μου, τὸν Κύριον, καὶ μὴ ἐπιλανθάνου πάσας τὰς ἀνταποδόσεις αὐτοῦ.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου...

Στίχ. Κύριος ἐν τῷ οὐρανῷ ἡτοίμασε τὸν θρόνον αὐτοῦ, καὶ ἡ βασιλεία αὐτοῦ πάντων δεσπόζει.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου...

Στίχ. Εὐλογεῖτε τὸν Κύριον, πάντα τὰ ἔργα αὐτοῦ, ἐν παντὶ τόπῳ τῆς δεσποτείας αὐτοῦ.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου...

Δόξα Πατρί...Καὶ νῦν.

Ταῖς πρεσβεΐαις τῆς Θεοτόκου...

Ἀντίφωνον Β΄

Ἦχος β΄.

Στίχ. Αἶνει, ἡ ψυχὴ μου τὸν Κύριον, αἰνέσω Κύριον ἐν τῇ ζωῇ μου ψαλῶ τῷ Θεῷ μου ἕως ὑπάρχω.

Σῶσον ἡμᾶς, Υἱὲ Θεοῦ, ὁ ἀναστὰς ἐκ νεκρῶν, ψάλλοντάς σοι Ἀλληλούϊα.

Στίχ. Μακάριος, οὗ ὁ Θεὸς Ἰακώβ βοηθὸς αὐτοῦ, ἡ ἐλπίς αὐτοῦ ἐπὶ Κύριον τὸν Θεὸν αὐτοῦ.

Σῶσον ἡμᾶς, Υἱὲ Θεοῦ, ὁ ἀναστὰς...

Στίχ. Τὸν ποιήσαντα τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν, τὴν θάλασσαν καὶ πάντα τὰ ἐν αὐτοῖς·

Σῶσον ἡμᾶς, Υἱὲ Θεοῦ, ὁ ἀναστὰς..

Στίχ.. Βασιλεύσει Κύριος εἰς τὸν αἰῶνα, ὁ Θεός σου, Σιών, εἰς γενεὰν καὶ γενεάν.

Σῶσον, ἡμᾶς, Υἱὲ Θεοῦ, ὁ ἀναστὰς...

Δόξα Πατρὶ...Καὶ νῦν...

Ὁ μονογενὴς Υἱὸς ...

Ἀντίφωνον Γ΄

Στίχ. Αὕτη ἡ ἡμέρα Κυρίου, ἀγαλλιασώμεθα καὶ εὐφρανθώμεν ἐν αὐτῇ.

Ἀπολυτίκιον.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΘΕΙΑΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ

ΑΝΤΙΦΩΝΑ καθημερινῶν

Ἀντίφωνον Α΄

ὁ α΄ χορὸς

Ἦχος β΄

ὁ Ἀναγνώστης: Στίχ. α΄. Ἀγαθὸν τὸ ἐξομολογεῖσθαι τῷ Κυρίῳ, καὶ ψάλλειν τῷ ὀνόματί σου, Ὑψιστε.

ὁ α΄ χορὸς

Ταῖς πρεσβεΐαις τῆς Θεοτόκου, Σῶτερ, σῶσον ἡμᾶς.

ὁ Ἀναγνώστης: Στίχ. β΄. Τοῦ ἀναγγέλλειν τὸ πρωῒ τὸ ἔλεός σου, καὶ τὴν ἀλήθειάν σου κατὰ νύκτα.

ὁ β΄ χορὸς

Ταῖς πρεσβεΐαις τῆς Θεοτόκου...

ὁ Ἀναγνώστης: Στίχ. γ΄. Ὅτι εὐθύς Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ οὐκ ἔστιν ἀδικία ἐν αὐτῷ.

ὁ α΄ χορὸς

Ταῖς πρεσβεΐαις τῆς Θεοτόκου...

Δόξα Πατρὶ...Καὶ νῦν...

ὁμοῦ οἱ δύο χοροὶ

Ταῖς πρεσβεΐαις τῆς Θεοτόκου...

Ἀντίφωνον Β΄

ὁ Ἀναγνώστης: Στίχ. α΄. Ὁ Κύριος ἐβασίλευσεν, εὐπρέπειαν ἐνεδύσατο, ἐνεδύσατο Κύριος δύναμιν καὶ περιεζώσατο.

ὁ β΄ χορὸς

Σώσον ἡμᾶς, Υἱὲ Θεοῦ, ὁ ἀναστὰς ἐκ νεκρῶν,(**ἢ ο ἐν ἀγίοις θαυμαστός**)
ψάλλοντάς σοι Ἀλληλούϊα.

ὁ Ἀναγνώστης: Στίχ. β΄. Καὶ γὰρ ἐστερέωσε τὴν οἰκουμένην, ἥτις οὐ
σαλευθήσεται.

ὁ α' χορός

Σώσον ἡμᾶς, Υἱὲ Θεοῦ, ὁ ἀναστὰς ἐκ νεκρῶν(**ἢ ο ἐν ἀγίοις θαυμαστός**)...

ὁ Ἀναγνώστης: Στίχ. γ΄. Τῷ οἴκῳ σου πρέπει ἁγίασμα, Κύριε εἰς μακρότητα
ἡμερῶν.

ὁ β' χορός

Σώσον, ἡμᾶς, Υἱὲ Θεοῦ, ὁ ἀναστὰς ἐκ νεκρῶν(**ἢ ο ἐν ἀγίοις θαυμαστός**)...

ὁ Ἀναγνώστης, Δόξα Πατρί... ὁ β' χορός, Καὶ νῦν...

Ὁ μονογενὴς Υἱὸς καὶ Λόγος...

Ἀντίφωνον Γ'

ΤΑ 8 ΑΝΑΣΤΑΣΙΜΑ ΑΠΟΛΥΤΙΚΙΑ

Ἦχος α'. Τοῦ λίθου σφραγισθέντος ὑπὸ τῶν Ἰουδαίων καὶ
στρατιωτῶν φυλασσόντων τὸ ἄκραντόν σου Σῶμα, ἀνέστης
τριήμερος, Σωτήρ, δωρούμενος τῷ κόσμῳ τὴν ζωὴν· διὰ τοῦτο αἱ
δυνάμεις τῶν οὐρανῶν ἐβόων σοί, Ζωοδότα· Δόξα τῇ Ἀναστάσει
σου, Χριστέ, δόξα τῇ βασιλείᾳ σου, δόξα τῇ οἰκονομίᾳ σου, μόνε
φιλάνθρωπε.

Ἦχος β'. Οτε κατήλθες πρὸς τὸν θάνατον, ἡ Ζωὴ ἡ ἀθάνατος, τότε τὸν
Ἄϊδην ἐνέκρωσας, τῇ ἀστραπῇ τῆς Θεότητος· ὅτε δὲ καὶ τοὺς
τεθνεῶτας ἐκ τῶν καταχθονίων ἀνέστησας, πᾶσαι αἱ Δυνάμεις τῶν
ἐπουρανίων ἐκραύγαζον· Ζωοδότα Χριστέ, ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Ἦχος γ'. Εὐφραινέσθω τὰ οὐράνια, ἀγαλλιάσθω τὰ ἐπίγεια, ὅτι
ἐποίησε κράτος ἐν βραχίονι αὐτοῦ ὁ Κύριος· ἐπάτησε τῷ θανάτῳ τὸν
θάνατον· πρωτότοκος τῶν νεκρῶν ἐγένετο· ἐκ κοιτίας Ἄϊδου
ἐρρύσατο ἡμᾶς, καὶ παρέσχε τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Ἦχος δ'. Τὸ φαιδρὸν τῆς Ἀναστάσεως κήρυγμα, ἐκ τοῦ Ἀγγέλου
μαθοῦσαι αἱ τοῦ Κυρίου Μαθήτριαι, καὶ τὴν προγονικὴν ἀπόφασιν
ἀπορρίψασαι, τοῖς Ἀποστόλοις καυχώμεναι ἔλεγον· Ἐσκύλεται ὁ
θάνατος, ἡγέρθη Χριστὸς ὁ Θεός, δωρούμενος τῷ κόσμῳ τὸ μέγα
ἔλεος.

Ἦχος πλ. α'. Τὸν συνάναρχον Λόγον Πατρὶ καὶ Πνεύματι, τὸν ἐκ
Παρθένου τεχθέντα εἰς σωτηρίαν ἡμῶν, ἀνυμνήσωμεν, πιστοὶ καὶ
προσκυνήσωμεν· ὅτι ἠυδόκησε, σαρκὶ ἀνελθεῖν ἐν τῷ σταυρῷ, καὶ
θάνατον ὑπομεῖναι, καὶ ἐγείραι τοὺς τεθνεῶτας, ἐν τῇ ἐνδόξῳ
Ἀναστάσει αὐτοῦ.

Ἦχος πλ. β'. Αγγελικαὶ Δυνάμεις ἐπὶ τὸ μνήμά σου, καὶ οἱ φυλάσσοντες, ἀπενεκρώθησαν· καὶ ἴστατο Μαρία ἐν τῷ τάφῳ, ζητοῦσα τὸ ἄχραντόν σου σῶμα. Ἐσκύλευσας τὸν Ἄϊδην, μὴ πειρασθεὶς ὑπ' αὐτοῦ· ὑπήντησας τῇ Παρθένῳ, δωρούμενος τὴν ζωὴν. Ὁ ἀναστὰς ἐκ τῶν νεκρῶν, Κύριε δόξα σοι.

Ἦχος βαρύς. Κατέλυσας τῷ Σταυρῷ σου τὸν θάνατον· ἠνέωξας τῷ Ληστῇ τὸν Παράδεισον· τῶν Μυροφόρων τὸν θρῆνον μετέβαλες· καὶ τοῖς σοῖς Ἀποστόλοις κηρύττειν ἐπέταξας· ὅτι ἀνέστης, Χριστὲ ὁ Θεός, παρέχων τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Ἦχος πλ. δ'. Εξ ὕψους κατήλθες ὁ εὖσπλαγχνος, ταφὴν κατεδέξω τριήμερον, ἵνα ἡμᾶς ἐλευθερώσης τῶν παθῶν. Ἡ ζωὴ καὶ ἡ ἀνάστασις ἡμῶν, Κύριε, δόξα σοι.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΣΤΟΥΚΑ (ΤΕΛΩΝΟΥ ΚΑΙ ΦΑΡΙΣΑΙΟΥ) , " Ἀρχεται τὸ Τριώδιον. Τὴν ἐβδομάδα ταύτην γίνεται κατάλυσις εἰς πάντα.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΘΕΙΑΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ

Κυριακὴ Τελώνου καὶ Φαρισαίου, Ἀντίφωνον Α', Ἦχος β'. Στίχ.

Εὐλόγει ἡ ψυχὴ μου, τὸν Κύριον, καὶ πάντα τὰ ἐντός μου τὸ ὄνομα τὸ ἅγιον αὐτοῦ.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου, Σῶτερ σῶσον ἡμᾶς.

Στίχ. Εὐλόγει, ἡ ψυχὴ μου, τὸν Κύριον, καὶ μὴ ἐπιλανθάνου πάσας τὰς ἀνταποδόσεις αὐτοῦ.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου...

Στίχ. Κύριος ἐν τῷ οὐρανῷ ἡτοίμασε τὸν θρόνον αὐτοῦ, καὶ ἡ βασιλεία αὐτοῦ πάντων δεσπόζει.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου...

Στίχ. Εὐλογεῖτε τὸν Κύριον, πάντα τὰ ἔργα αὐτοῦ, ἐν παντὶ τόπῳ τῆς δεσποτείας αὐτοῦ.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου...

Δόξα Πατρὶ... Καὶ νῦν.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου...

Ἀντίφωνον Β', Ἦχος β'. Στίχ.

Αἶνει, ἡ ψυχὴ μου τὸν Κύριον, αἰνέσω Κύριον ἐν τῇ ζωῇ μου ψαλῶ τῷ Θεῷ μου ἕως ὑπάρχω.

Σῶσον ἡμᾶς, Υἱὲ Θεοῦ, ὁ ἀναστὰς ἐκ νεκρῶν, ψάλλοντάς σοι Ἀλληλούϊα.

Στίχ. Μακάριος, οὗ ὁ Θεὸς Ἰακώβ βοηθὸς αὐτοῦ, ἡ ἐλπίς αὐτοῦ ἐπὶ Κύριον τὸν Θεὸν αὐτοῦ.

Σῶσον ἡμᾶς, Υἱὲ Θεοῦ, ὁ ἀναστὰς...

Στίχ. Τὸν ποιήσαντα τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν, τὴν θάλασσαν καὶ πάντα τὰ ἐν αὐτοῖς·

Σῶσον ἡμᾶς, Υἱὲ Θεοῦ, ὁ ἀναστὰς..

Στίχ.. Βασιλεύσει Κύριος εἰς τὸν αἰῶνα, ὁ Θεός σου, Σιών, εἰς γενεὰν καὶ γενεάν.

Σῶσον, ἡμᾶς, Υἱὲ Θεοῦ, ὁ ἀναστὰς...

Δόξα Πατρὶ... Καὶ νῦν...

Ὁ μονογενὴς Υἱὸς ...

Ἀντίφωνον Γ'

Στίχ. α'. Ἐξομολογεῖσθε τῷ Κυρίῳ, ὅτι ἀγαθός, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος α'. Τοῦ λίθου σφραγισθέντος ...

Στίχ. β'. Εἰπάτωσαν δὴ πάντες οἱ φοβούμενοι τὸν Κύριον, ὅτι ἀγαθός, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ.

Τοῦ λίθου σφραγισθέντος...

Στίχ. γ'. Αὕτη ἡ ἡμέρα, ἣν ἐποίησεν ὁ Κύριος· ἀγαλλιασώμεθα καὶ εὐφρανθῶμεν ἐν αὐτῇ.

Τοῦ λίθου σφραγισθέντος...

Μικρά Εἴσοδος. Εἰσοδικόν α' χορός Ἦχος β' (ψάλλεται ὑπὸ τῶν ἱεουργούντων μόνον ὅταν τελεῖται συλλείτουργον) ὁ α' χορός: **Δεῦτε προσκυνήσωμεν καὶ προσπέσωμεν Χριστῷ. Σῶσον ἡμᾶς, Υἱὲ Θεοῦ, ὁ ἀναστὰς ἐκ νεκρῶν ὁ β' χορός. ψάλλοντάς σοι Ἀλληλούϊα.**

ὁ α' χορός (ψάλλεται ὑπὸ τῶν ἱεουργούντων μόνον ὅταν τελεῖται συλλείτουργον) Ἀπολυτίκιον.

Τοῦ λίθου σφραγισθέντος ...

ὁ α' χορός Τοῦ **Ναοῦ** ὁ β' χορός

(ψάλλεται ὑπὸ τῶν ἱεουργούντων μόνον ὅταν τελεῖται συλλείτουργον) Κοντάκιον τῆς Κυριακῆς τοῦ Τριωδίου. Ἦχος δ'. Ἐπεφάνης σήμερον.

Φαρισαίου φύγωμεν ὑψηγορίαν καὶ Τελώνου μάθωμεν τὸ ταπεινόν, ἐν στεναγμοῖς πρὸς τὸν Σωτῆρα κραυγάζοντες· Ἰλαθι, μόνε ἡμῖν εὐδιάλλακτε.

Τρισάγιον ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ (Κυριακῆς Τελώνου - ΛΓ' Ἑβδομάδος) Προκείμενον καὶ Ἀλληλουάριον τοῦ Ἦχου τῆς Κυριακῆς

Προκείμενον. Ἦχος α'

Γένοιτο, Κύριε, τὸ ἔλεός σου ἐφ' ἡμᾶς.

Στίχ. **Ἀγαλλιᾶσθε, δίκαιοι, ἐν Κυρίῳ.**

Πρὸς Τιμόθεον Β' Ἐπιστολῆς Παύλου τὸ ἀνάγνωσμα.

(Β' Τιμ. γ' 10-15)

Τέκνον Τιμόθεε, παρηκολούθηκάς μου τῇ διδασκαλίᾳ, τῇ ἀγωγῇ, τῇ προθέσει, τῇ πίστει, τῇ μακροθυμίᾳ, τῇ ἀγάπῃ, τῇ ὑπομονῇ, τοῖς διωγμοῖς, τοῖς παθήμασιν, οἷά μοι ἐγένετο ἐν Ἀντιοχείᾳ, ἐν Ἰκονίῳ, ἐν Λύστροις· οἷους διωγμοὺς ὑπήνεγκα· καὶ ἐκ πάντων με ἐρρύσατο ὁ Κύριος. Καὶ πάντες δὲ οἱ θέλοντες εὐσεβῶς ζῆν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ διωχθήσονται. Πονηροὶ δὲ ἄνθρωποι καὶ γόητες προκόψουσιν ἐπὶ τὸ χεῖρον, πλανῶντες καὶ πλανώμενοι. Σὺ δὲ μένε ἐν οἷς ἔμαθες καὶ ἐπιστώθης, εἰδὼς παρὰ τίνος ἔμαθες, καὶ ὅτι ἐκ βρέφους τὰ ἱερὰ γράμματα οἶδας, τὰ δυνάμενά σε σοφίσαι εἰς σωτηρίαν, διὰ πίστεως **τῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ.**

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΕΛΩΝΟΥ ΚΑΙ ΦΑΡΙΣΑΙΟΥ (Λουκ. ιη', 10-14)

«Ἄνθρωποι δύο ανέβησαν εἰς τὸ ἱερόν προσεύξασθαι»

Στὴ σημερινή περιλάλητη παραβολή τοῦ Τελώνου καὶ τοῦ Φαρισαίου, ὁ Κύριος στα πρόσωπα τῶν δύο αὐτῶν αντιθέτων τύπων τῆς διηγήσεως ἔβαλε δίπλα – δίπλα τὴν υπερηφάνεια καὶ τὴν ταπείνωσι, τὴν ἀκρόπολη τῶν αμαρτημάτων καὶ τὴν μητέρα τῶν ἀρετῶν. Ἀπ' τῇ μιᾷ μεριά ὁ Φαρισαῖος υπερηφανευόταν γιὰ τὶς ἀρετὲς τοῦ, ὅπως π.χ. τὴν ἐλεημοσύνη καὶ τὴν νηστεία καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη ὁ Τελώνης συντριβόταν γιὰ τὰ αμαρτήματα ποὺ διέπραξε.

Ἡ ταπείνωση ἔχει πολλές μορφές. Ἀς δουμε μία ἀπὸ αὐτές.

Μία μορφή ταπεινώσεως εἶναι καὶ ἡ αυτομεμψία. Νὰ μέμφεται κάποιος τὸν εαυτό του γιὰ τὶς αμαρτίες του. Ὁ σημερινός τελώνης εἶχε αυτομεμψία, «έτυπεν εἰς τὸ στήθος αὐτοῦ λέγων, ὁ Θεός, ἰλάσθητί μοι τῶν αμαρτωλῶν». Ὁ ἱερός Χρυσόστομος λέγει πὼς δὲν ὑπάρχει καλλίτερο φάρμακο γιὰ τὴν συγχώρηση τῶν αμαρτημάτων μας, «ὡς ἡ συνεχὴς αὐτῶν ἀνάμνησις καὶ ἡ

διηνεκής αυτων κατηγορία». Η συνεχής ανάμνηση των αμαρτημάτων μας και η αδιάκοπη κατηγορία του εαυτου μας, ότι δηλ. φταίξαμε, μας ωφελει πάρα πολύ και μας κάνει να πλησιάσουμε περισσότερο τον Θεό και να λάβουμε τη συγχώρεση. Έτσι ο τελώνης ξεφορτώθηκε τα ανομήματά του.

Ο άνθρωπος που γνωρίζει την αμαρτωλή του κατάσταση, δεν έχει παρρησία απέναντι στο Θεό. Ο τελώνης φοβόταν να σηκώσει το κεφάλι του και να αντικρύση τον Κύριο του ουρανου «ως ολίγον φροντίσας των αυτου νόμων», γιατί λίγη επιμέλεια έδειξε για τους νόμους του Θεου. Αφου παρέβη τις εντολές του Θεου, ένοιωθε ενοχές και δεν ειχε θάρρος να μιλήση στο Θεό κατά πρόσωπο, λέγει ένας από τους Πατέρες.

Επίσης ο άνθρωπος, που αναγνωρίζει τα αμαρτήματά του, δεν στενοχωριέται όταν οι άλλοι του φανερώνουν την κατάστασή του. Ο τελώνης αναγνώρισε το λόγου του Φαρισαίου, όταν του ειπε πως ειναι άρπαγας, άδικος και μοιχός. Δεν διαμαρτυρήθηκε εναντίον του Φαρισαίου. Αντίθετα, δεν ειπε λέξη στον υβριστή του, κτυπωσε το στήθος και έλεγε «ο Θεός, ιλάσθητί μοι τω αμαρτωλω». Παρακαλουσε να γίνη ίλεως ο Θεός στην κατάστασή του. Κτυπωσε το στήθος του για να δείξη πως, εάν ειναι για κάτι άξιος, αυτό ειναι η τιμωρία. «Εμαυτόν απελπίζω, εννοων τα έργα μου, Κύριε», δηλ. όταν εννοήσω τα έργα μου απελπίζομαι, Κύριε, λέγει ένα τροπάριο της Εκκλησίας μας.

Εδω θα μπορούσαμε να πουμε και τα ακόλουθα. Πόσο μεγάλος παράγων για τη σωτηρία μας ειναι η διάθεσι της καρδιας μας και τα λόγια της μετανοίας μας. Η διάθεσι της καρδιας, το σχημα του σώματος, τα λόγια της μετανοίας, η κατάγνωσι του εαυτου μας, τα δάκρυα της μετανοίας και της μεταμέλειας, η έλλειψη υπερηφάνειας και η αυτομεμψία μπορούν να οδηγήσουν τον αμαρτωλό στη σωτηρία. Λίγα λόγια ειπε ο τελώνης, αλλά υπολογίστηκαν τα λόγια αυτά ως πολλων ετων δικαιοσύνη. Αυτός, που μέμφεται τον εαυτό του, δεν κατηγορει κανέναν άλλο παρά τον ίδιο. «Όχημα γαρ εστίν η ταπείνωσις της προς τον Θεόν αναβάσεως», γράφει ο άγιος Γρηγόριος ο Παλαμας. Πράγματι η ταπείνωσι ειναι όχημα, που μας ανεβάζει στον ουρανό.

Η Αγία Γραφή μας λέγει πως κάθε άνθρωπος έχει αρετές και χαρίσματα. Όσες αρετές κι αν έχουμε, εάν συγκρίνουμε τον εαυτό μας με τον Θεό, δεν είμαστε τίποτε. Για τίποτε δεν πρέπει να υπερηφανευόμαστε και να κομπορημονούμε. Μπορεί να εισαι δίκαιος και να κατακριθης για τις αρετές σου, εάν υπερηφανευθης, «έστι δίκαιος απολλύμενος εν δικαίω αυτού», μας λέγει η Αγία Γραφή.

Να έχουμε την αυτομεμψία. Ο ίδιος ο Κύριος μας διδάσκει πως έστω κι αν κάνουμε όλα τα διατεταγμένα, να λέμε πως είμαστε αχρειοι δουλοι, «ό ωφείλομεν ποιησαι πεποιήκαμεν». Έτσι δεν θα υπερηφανευθουμε ποτέ.

Να δώση ο Θεός να αποκτήσουμε τέτοια ταπείνωσι. Αμήν.
(Ο.Ε.Ι.)

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΑΣΩΤΟΥ

Κυριακή του Ασώτου, ΕΙΣ ΤΗΝ ΘΕΙΑΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ, ΑΝΤΙΦΩΝΑ (τῶν Κυριακῶν), Ἀντίφωνον Α΄, Ἦχος β΄. Στίχ.

Εὐλόγει ἡ ψυχὴ μου, τὸν Κύριον, καὶ πάντα τὰ ἐντός μου τὸ ὄνομα τὸ ἅγιον αὐτοῦ.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου, Σῶτερ σῶσον ἡμᾶς.

Στίχ. Εὐλόγει, ἡ ψυχὴ μου, τὸν Κύριον, καὶ μὴ ἐπιλανθάνου πάσας τὰς ἀνταποδόσεις αὐτοῦ.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου...

Στίχ. Κύριος ἐν τῷ οὐρανῷ ἠτοίμασε τὸν θρόνον αὐτοῦ, καὶ ἡ βασιλεία αὐτοῦ πάντων δεσπόζει.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου...

Στίχ. Εὐλογεῖτε τὸν Κύριον, πάντα τὰ ἔργα αὐτοῦ, ἐν παντὶ τόπῳ τῆς δεσποτείας αὐτοῦ.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου...

Δόξα Πατρί...Καὶ νῦν... Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου...

Ἀντίφωνον Β΄, Ἦχος β΄.

Στίχ. Αἶνει, ἡ ψυχὴ μου τὸν Κύριον, αἰνέσω Κύριον ἐν τῇ ζωῇ μου ψαλῶ τῷ Θεῷ μου ἕως ὑπάρχω.

Σῶσον ἡμᾶς, Υἱὲ Θεοῦ, ὁ ἀναστὰς ἐκ νεκρῶν, ψάλλοντάς σοι Ἀλληλούϊα.

Στίχ. Μακάριος, οὗ ὁ Θεὸς Ἰακώβ βοηθὸς αὐτοῦ, ἡ ἐλπίς αὐτοῦ ἐπὶ Κύριον τὸν Θεὸν αὐτοῦ.

Σῶσον ἡμᾶς, Υἱὲ Θεοῦ, ὁ ἀναστὰς...

Στίχ. Τὸν ποιήσαντα τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν, τὴν θάλασσαν καὶ πάντα τὰ ἐν αὐτοῖς.

Σῶσον ἡμᾶς, Υἱὲ Θεοῦ, ὁ ἀναστὰς..

Στίχ.. Βασιλεύσει Κύριος εἰς τὸν αἰῶνα, ὁ Θεός σου, Σιών, εἰς γενεὰν καὶ γενεάν.

Σῶσον, ἡμᾶς, Υἱὲ Θεοῦ, ὁ ἀναστὰς...

Δόξα Πατρί...Καὶ νῦν...Ὁ μονογενὴς Υἱὸς ...

Ἀντίφωνον Γ΄, Στίχ. Αὕτη ἡ ἡμέρα Κυρίου, ἀγαλλιασώμεθα καὶ εὐφρανθῶμεν ἐν αὐτῇ.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος β΄. Οτε κατήλθες πρὸς τὸν θάνατον,...

Μικρὰ Εἵσοδος. Εἵσοδικόν(ψάλλεται ὑπὸ τῶν ἱεουργούντων μόνον ὅταν τελεῖται συλλείτουργον)

Δεῦτε προσκυνήσωμεν καὶ προσπέσωμεν Χριστῷ, σῶσον ἡμᾶς Υἱὲ Θεοῦ ὁ ἀναστὰς ἐκ νεκρῶν ψάλλοντάς σοι, Ἀλληλούϊα.

Ἀπολυτίκιον. (ψάλλεται ὑπὸ τῶν ἱεουργούντων μόνον ὅταν τελεῖται συλλείτουργον)

Οτε κατήλθες πρὸς τὸν θάνατον,...

ὁ β' χορὸς, τοῦ Ναοῦ

ὁ α' χορὸς (ψάλλεται ὑπὸ τῶν ἱερουργούντων μόνον ὅταν τελεῖται συλλειτουργία) Ἦχος γ' - Ἡ Παρθένος σήμερον

Τῆς πατρώας, δόξης σου, ἀποσκιρτήσας ἀφρόνως, ἐν κακοῖς ἐσκόρπισα, ὃν μοι παρέδωκας πλοῦτον, ὅθεν σοι τὴν τοῦ Ἀσώτου, φωνὴν κραυγάζω. Ἵμαρτον ἐνώπιόν σου Πάτερ οἰκτίρμον, δέξαι με μετανοοῦντα, καὶ ποιήσόν με, **ὡς ἓνα τῶν μισθίων σου.**

Τρισάγιον. Ἀπόστολος, τοῦ Τριωδίου - ΛΔ' Κυριακῆς, Προκείμενον καὶ Ἀλληλούϊα τοῦ ἤχου τῆς Κυριακῆς,

Προκείμενον. Ἦχος β'

Ἰσχύς μου καὶ ὕμνησίς μου ὁ Κύριος.

Στίχ. Παιδεύων ἐπαίδευσέ με ὁ Κύριος.

Πρὸς Κορινθίους Α' Ἐπιστολῆς Παύλου τὸ Ἀνάγνωσμα. (Α' Κορ. ς' 12-20).

Ἀδελφοί, πάντα μοι ἔξεστιν, ἀλλ' οὐ πάντα συμφέρει· πάντα μοι ἔξεστιν, ἀλλ' οὐκ ἐγὼ ἐξουσιασθήσομαι ὑπὸ τινος. Τὰ βρώματα τῇ κοιλίᾳ, καὶ ἡ κοιλία τοῖς βρώμασιν· ὁ δὲ Θεὸς καὶ ταύτην καὶ ταῦτα καταργήσει. Τὸ δὲ σῶμα οὐ τῇ πορνείᾳ ἀλλὰ τῷ Κυρίῳ, καὶ ὁ Κύριος τῷ σώματι· ὁ δὲ Θεὸς καὶ τὸν Κύριον ἡγείρεν καὶ ἡμᾶς ἐξεγερεῖ διὰ τῆς δυνάμεως αὐτοῦ. Οὐκ οἶδατε ὅτι τὰ σώματα ὑμῶν μέλη Χριστοῦ ἐστίν; ἄρα οὖν τὰ μέλη τοῦ Χριστοῦ ποιήσω πόρνης μέλη; μὴ γένοιτο. [Ἦ] οὐκ οἶδατε ὅτι ὁ κολλώμενος τῇ πόρνῃ ἐν σῶμά ἐστιν; Ἔσονται γάρ, φησὶν, οἱ δύο εἰς σάρκα μίαν. Ὁ δὲ κολλώμενος τῷ Κυρίῳ ἐν πνεύμᾳ ἐστιν. Φεύγετε τὴν πορνείαν· πᾶν ἀμάρτημα ὃ ἐὰν ποιήσῃ ἄνθρωπος ἐκτὸς τοῦ σώματός ἐστιν, ὁ δὲ πορνεύων εἰς τὸ ἴδιον σῶμα ἀμαρτάνει. Ἦ οὐκ οἶδατε ὅτι τὸ σῶμα ὑμῶν ναὸς τοῦ ἐν ὑμῖν ἁγίου πνεύματός ἐστιν, οὗ ἔχετε ἀπὸ Θεοῦ, καὶ οὐκ ἐστὲ ἐαυτῶν; ἡγοράσθητε γὰρ τιμῆς· δοξάσατε δὴ τὸν θεὸν ἐν τῷ σώματι ὑμῶν, καὶ ἐν τῷ πνεύματι ὑμῶν, **ἅτινά ἐστι τοῦ Θεοῦ.**

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΑΣΩΤΟΥ. Ἡ μεγάλη ἀγάπη τοῦ Θεοῦ γιὰ τὸν ἄνθρωπο. **«Ὁργίσθη δὲ καὶ οὐκ ᾔθελεν εἰσελθεῖν»**

Ἡ παραβολὴ τοῦ ἀσώτου, ποὺ διαβάζεται σήμερα στὶς Ἐκκλησίες, χαρακτηρίζεται ἀπὸ τοὺς ἐρμηνευτὲς ὡς ἓνα μαργαριτάρι ἀνάμεσα στὶς παραβολὰς ἢ ὡς Εὐαγγέλιο ἀνάμεσα στὸ Εὐαγγέλιο. Μερικοὶ τὴν ὀνομάζουν παραβολὴ τοῦ πρεσβύτερου (μεγαλύτερου) υἱοῦ. Πράγματι, χαρακτηριστικὴ εἶναι ἡ στάση τοῦ πρεσβύτερου υἱοῦ, ὅταν ἦλθε στὸ σπίτι καὶ πληροφορήθηκε τὴν ἐπιστροφὴ τοῦ νεότερου ἀδελφοῦ του. Δὲν ᾔθελε νὰ μπεῖ καὶ κατηγοροῦσε τὸν πατέρα του ὅτι τάχα τὸν ἀδικεῖ. Ἡ κατηγορία ἐστιαζόταν στὸ ὅτι αὐτὸς δούλευε νύχτα καὶ ἡμέρα καὶ δὲν ἀμειβόταν ἐπαρκῶς, σὲ ἀντίθεση μὲ τὸν ἄσωτο υἱὸ ποὺ ἔφαγε τὸ βίο του μετὰ πορνῶν, καὶ στὸ τέλος, ὅταν γύρισε, ἔτυχε καὶ καλῆς ὑποδοχῆς. Ἄς δοῦμε τὸν πρεσβύτερο υἱὸ τῆς παραβολῆς.

Ποιὸς εἶναι ὁ πρεσβύτερος υἱός;

Οἱ περισσότεροι ἑρμηνευτὲς λέγουν πὼς ὁ μεγαλύτερος υἱὸς ἦσαν οἱ Φαρισαῖοι. Ἐπειδὴ οἱ τελῶνες κι οἱ ἁμαρτωλοὶ πλησίαζαν τὸν Χριστὸ καὶ τὸν ἄκουγαν, καὶ προφανῶς μερικοὶ μετανοοῦσαν, αὐτὸ δὲν ἄρεσε στοὺς Φαρισαίους. «Διεγόγγυζον οἱ τε Φαρισαῖοι καὶ οἱ γραμματεῖς λέγοντας ὅτι οὗτος ἁμαρτωλοὺς προσδέχεται καὶ συνεσθίει αὐτοῖς» (Λουκ.15,2). Ἡ κατηγορία αὐτὴ ἐναντίον τοῦ Χριστοῦ ἦταν μόνιμη καὶ διαρκῆς, γι' αὐτὸ καὶ ὁ Χριστὸς μὲ τέτοιου εἴδους παραβολές, ὅπως τοῦ χαμένου προβάτου καὶ τῆς χαμένης δραχμῆς, προσπάθησε νὰ τοὺς ἀλλάξει τὴν ἀντίληψη. Ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος γράφει πὼς «πάντα ἐστὶν φορητὰ διὰ τὴν σωτηρίαν τοῦ ἀδελφοῦ», δηλ. ὅλα εἶναι ἐπιτρεπτά γιὰ τὴ σωτηρίαν τοῦ ἀδελφοῦ μας. Τόσο περισπούδαστη εἶναι ἡ ψυχὴ κάθε ἀνθρώπου ἀπέναντι στὸ Θεό, ὥστε νὰ θυσιάσει καὶ τὸν Υἱὸ Του, τὸ μόσχο τὸ σιτευτό, γιὰ τὴ σωτηρίαν μας.

Μία ἄλλη ἑρμηνεία τοῦ πρεσβύτερου εἶναι καὶ ἡ ἀκόλουθη. Ὁ υἱὸς αὐτὸς συμβολίζει τοὺς Ἁγίους τῆς Ἐκκλησίας μας. Οἱ Ἅγιοι αὐτοί, ποὺ βάσταξαν τὸ βάρος καὶ τὸν καύσωνα τῆς ἡμέρας καὶ ποὺ δούλεψαν στὸν ἀμπελῶνα τοῦ Κυρίου ἀπ' τὴν πρώτη ὥρα, αὐτοὶ ποὺ ὑπάκουσαν στὶς ἐντολές τοῦ Θεοῦ, ἀπαιτοῦν νὰ ἐφαρμοσθεῖ δικαιοσύνη. Νὰ ἀμείψει ὁ Θεὸς τοὺς εὐσεβεῖς ἢ νὰ καταδικάσει τοὺς ἀσεβεῖς. Οἱ Ἅγιοι μένουν κατάπληκτοι μπρὸς στὴ μεγάλη εὐσπλαχνία τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος συγχωρεῖ ἀμέσως αὐτοὺς ποὺ ἐπιστρέφουν μετανοώντας σ' Αὐτόν. Μάλιστα τοὺς δίνει τὰ ἴδια δῶρα ποὺ χαρίζει καὶ στοὺς Ἁγίους. Σὰν νὰ διαμαρτύρονται οἱ Ἅγιοι (παραβολικὰ βέβαια ὅλα αὐτὰ κι ὄχι πραγματικά), ποὺ ὁ Θεὸς δείχνει μία «σκανδαλιστική» συμπεριφορὰ ἐλέους καὶ εὐσπλαχνίας στοὺς ἁμαρτωλοὺς. Ἀποδεικνύεται ἔτσι πὼς ἡ δικαιοσύνη τῶν ἀνθρώπων εἶναι διαφορετικὴ ἀπὸ τὴ δικαιοσύνη τοῦ Θεοῦ.

Μία παρανόηση τῶν εὐσεβῶν ἀνθρώπων

Πολλὲς φορές οἱ ἄνθρωποι ποὺ ἐργάζονται πνευματικὰ μέσα στὴν Ἐκκλησία, αἰσθάνονται μία ὑπεροχὴ ἀπέναντι στοὺς ἁμαρτωλοὺς καὶ δὲν μποροῦν νὰ παραδεχθοῦν πὼς μπορεῖ κι οἱ ἁμαρτωλοὶ νὰ μετανοήσουν καὶ νὰ ἀλλάξουν ζωὴ καὶ στὸ τέλος νὰ σωθοῦν. Νομίζουν πὼς ἔχουν περισσότερα δικαιώματα ἀπὸ

τοὺς ἁμαρτωλοὺς ἀπέναντι στὸ Θεό. Ἔχουν, λένε, κάνει καλὰ ἔργα καὶ δὲν πρόδωσαν ποτὲ τὴν ἐμπιστοσύνη τους στὸ Θεό. Ὅμως ἔρχεται ὁ Κύριος καὶ τονίζει πὼς ἡ μετάνοια εἶναι πιὸ σπουδαία ἐργασία ἀπὸ τὰ νομιζόμενα καλὰ μας ἔργα. Ἡ σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου, λέγει ὁ ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας, εἶναι χάρισμα τοῦ Θεοῦ στὸν ἄνθρωπο καὶ δὲν εἶναι ἀποτέλεσμα πολλῶν ἢ λίγων καλῶν πράξεων.

Ἄλλα τὰ μέτρα τοῦ ἀνθρώπου, ποὺ κρίνει καὶ καταδικάζει σύμφωνα μὲ αὐτὰ ποὺ βλέπει, καὶ ἄλλα τὰ μέτρα τοῦ Θεοῦ. Σύμφωνα μὲ τὰ ἀνθρώπινα κριτήρια ὁ ληστής ἢ ἡ πόρνη ἢ ὁ τελώνης ἢ καὶ πολλοὶ ἄνθρωποι δὲν πρέπει νὰ σωθοῦν. Ὁ Θεὸς ὅμως μὲ τὴν ἀπέραντη ἀγάπη Του καὶ μὲ τὸ μέτρο τῆς δικαιοσύνης Του τοὺς σώζει. Ὁ ἀββᾶς Ἰσαὰκ ἔλεγε: «Μπορεῖ ὁ Θεὸς νὰ ὀνομάζεται δίκαιος, ἀλλὰ περισσότερο εἶναι χρηστὸς καὶ ἀγαθός». Ἀπὸ μᾶς ζητάει νὰ Τοῦ δώσουμε τὸν ἑαυτό μας. Νὰ Τοῦ δώσουμε ὅλην τὴν πνευματικὴ ἱκμάδα καὶ ζωντάνια μας. Ἕνας ἀναστεναγμὸς ἔχει μεγαλύτερη βαρύτητα, ὅταν προέρχεται ἀπὸ τὸ βάθος τῆς καρδιᾶς μας, παρὰ ἓνα δοχεῖο συναισθηματικὰ δάκρυα, ἔλεγε ὁ Γέροντας Παῖσιος. Ἄς πλησιάσουμε τὸν Θεὸ μὲ ταπείνωση καὶ μὲ διάθεση συντριβῆς τοῦ ἐγωισμοῦ μας, γιὰ νὰ σωθοῦμε.

<http://nefthalim.blogspot.gr/>

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΑΠΟΚΡΕΩ

Κυριακή της Απόκρεω, ΕΙΣ ΤΗΝ ΘΕΙΑΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ, ΑΝΤΙΦΩΝΑ (τῶν Κυριακῶν), Ἀντίφωνον Α', Ἦχος β'.

Στίχ. Εὐλόγει ἡ ψυχὴ μου, τὸν Κύριον, καὶ πάντα τὰ ἐντός μου τὸ ὄνομα τὸ ἅγιον αὐτοῦ.

Ταῖς πρεσβεΐαις τῆς Θεοτόκου, Σῶτερ σῶσον ἡμᾶς.

Στίχ. Εὐλόγει, ἡ ψυχὴ μου, τὸν Κύριον, καὶ μὴ ἐπιλανθάνου πάσας τὰς ἀνταποδόσεις αὐτοῦ.

Ταῖς πρεσβεΐαις τῆς Θεοτόκου...

Στίχ. Κύριος ἐν τῷ οὐρανῷ ἡτοίμασε τὸν θρόνον αὐτοῦ, καὶ ἡ βασιλεία αὐτοῦ πάντων δεσπόζει.

Ταῖς πρεσβεΐαις τῆς Θεοτόκου...

Στίχ. Εὐλογεῖτε τὸν Κύριον, πάντα τὰ ἔργα αὐτοῦ, ἐν παντὶ τόπῳ τῆς δεσποτείας αὐτοῦ.

Ταῖς πρεσβεΐαις τῆς Θεοτόκου...

Δόξα Πατρί... Καὶ νῦν... Ταῖς πρεσβεΐαις τῆς Θεοτόκου...

Ἀντίφωνον Β', Ἦχος β'.

Στίχ. Αἶνει, ἡ ψυχὴ μου τὸν Κύριον, αἰνέσω Κύριον ἐν τῇ ζωῇ μου ψαλῶ τῷ Θεῷ μου ἕως ὑπάρχω.

Σῶσον ἡμᾶς, Υἱὲ Θεοῦ, ὁ ἀναστὰς ἐκ νεκρῶν, ψάλλοντάς σοι Ἀλληλούϊα.

Στίχ. Μακάριος, οὗ ὁ Θεὸς Ἰακώβ βοηθὸς αὐτοῦ, ἡ ἐλπίς αὐτοῦ ἐπὶ Κύριον τὸν Θεὸν αὐτοῦ.

Σῶσον ἡμᾶς, Υἱὲ Θεοῦ, ὁ ἀναστὰς...

Στίχ. Τὸν ποιήσαντα τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν, τὴν θάλασσαν καὶ πάντα τὰ ἐν αὐτοῖς·
Σῶσον ἡμᾶς, Υἱὲ Θεοῦ, ὁ ἀναστὰς..

Στίχ.. Βασιλεύσει Κύριος εἰς τὸν αἰῶνα, ὁ Θεός σου, Σιών, εἰς γενεὰν καὶ γενεάν.
Σῶσον, ἡμᾶς, Υἱὲ Θεοῦ, ὁ ἀναστὰς...

Δόξα Πατρὶ...Καὶ νῦν...Ὁ μονογενὴς Υἱὸς...

Ἀντίφωνον Γ', Στίχ. Αὕτη ἡ ἡμέρα Κυρίου, ἀγαλλιασώμεθα καὶ εὐφρανθῶμεν ἐν αὐτῇ.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος γ'. Εὐφραινέσθω τὰ οὐράνια, ...

*Μικρὰ Εἴσοδος. Εἰσοδικὸν(ψάλλεται ὑπὸ τῶν ἱερουργούντων μόνον ὅταν τελεῖται συλλείτουργον)***Δεῦτε προσκυνήσωμεν καὶ προσπέσωμεν Χριστῷ, σῶσον ἡμᾶς Υἱὲ Θεοῦ ὁ ἀναστὰς ἐκ νεκρῶν ψάλλοντάς σοι, Ἀλληλοῦῖα.**

Ἀπολυτίκιον. (ψάλλεται ὑπὸ τῶν ἱερουργούντων μόνον ὅταν τελεῖται συλλείτουργον)

Εὐφραινέσθω τὰ οὐράνια, ἀγαλλιᾶσθω...

ὁ β' χορός, Τοῦ Ναοῦ

ὁ α' χορός(ψάλλεται ὑπὸ τῶν ἱερουργούντων μόνον ὅταν τελεῖται συλλείτουργον), Κοντάκιον ἦχος α'

Ὅταν ἔλθῃς ὁ Θεός, ἐπὶ γῆς μετὰ δόξης, καὶ τρέμωσι τὰ σύμπαντα· ποταμὸς δὲ τοῦ πυρὸς πρὸ τοῦ Βήματος ἔλκη, καὶ βίβλοι ἀνοίγωνται, καὶ τὰ κρυπτὰ δημοσιεύωνται· τότε ῥύσαί με, ἐκ τοῦ πυρὸς τοῦ ἀσβέστου, καὶ ἀξίωσον, ἐκ δεξιῶν σου με στήναι, **Κριτὰ δικαιοσύνη.**

Τρισάγιον, Ἀπόστολος, Προκείμενον. Ἦχος βαρὺς. (δεν ἀλλάζουν)

Μέγας ὁ Κύριος ἡμῶν, καὶ μεγάλη ἡ ἰσχὺς αὐτοῦ, καὶ τῆς συνέσεως αὐτοῦ οὐκ ἔστιν ἀριθμὸς.

Στίχ. Αἰνεῖτε τὸν Κύριον, ὅτι ἀγαθόν· ψαλμὸς τῷ Θεῷ ἡμῶν ἡδυνθείη αἶνεσις.

Πρὸς Κορινθίους Α' Ἐπιστολῆς Παύλου τὸ Ἀνάγνωσμα.

(Α' Κορ. γ' 8-13 θ' 1-3).

Ἀδελφοί, βρῶμα ἡμᾶς οὐ παρίστησι τῷ Θεῷ· οὔτε γὰρ ἐὰν φάγωμεν περισσεύομεν, οὔτε ἐὰν μὴ φάγωμεν ὑστερούμεθα. Βλέπετε δὲ μήπως ἡ ἐξουσία ὑμῶν αὕτη πρόσκομμα γένηται τοῖς ἀσθενέσιν. Ἐὰν γάρ τις ἴδῃ σε, τὸν ἔχοντα γνῶσιν ἐν εἰδωλείῳ κατακείμενον, οὐχὶ ἡ συνείδησις αὐτοῦ ἀσθενοῦς ὄντος οἰκοδομηθήσεται εἰς τὸ τὰ εἰδωλόθута ἐσθίειν; Καὶ ἀπολείται ὁ ἀσθενὴς ἀδελφὸς ἐπὶ τῇ σῇ γνώσει, δι' ὃν Χριστὸς ἀπέθανεν. Οὕτω δὲ ἁμαρτάνοντες εἰς τοὺς ἀδελφοὺς καὶ τύπτοντες αὐτῶν τὴν συνείδησιν ἀσθενοῦσαν εἰς Χριστὸν ἁμαρτάνετε. Διόπερ εἰ βρῶμα σκανδαλίζει τὸν ἀδελφόν μου, οὐ μὴ φάγω κρέα εἰς τὸν αἰῶνα, ἵνα μὴ τὸν ἀδελφόν μου σκανδαλίσω. Οὐκ εἰμὶ ἀπόστολος; Οὐκ εἰμὶ ἐλεύθερος; Οὐχὶ Ἰησοῦν Χριστὸν τὸν Κύριον ἡμῶν ἔωρακα; Οὐ τὸ ἔργον μου ὑμεῖς ἐστε ἐν Κυρίῳ; Εἰ ἄλλοις οὐκ εἰμὶ ἀπόστολος, ἀλλὰ γε ὑμῖν εἰμὶ· ἡ γὰρ σφραγὶς τῆς ἐμῆς ἀποστολῆς **ὑμεῖς ἐστε ἐν Κυρίῳ.**

Κυριακὴ τῆς Απόκρεω, Τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ (Ματθ 25, 31-46)

«Ἐφ' ὅσον ἐποιήσατε ἐνὶ τούτων τῶν ἀδελφῶν μου τῶν ἐλαχίστων ἐμοὶ ἐποιήσατε»

Στὶς παραβολὰς ποὺ χρησιμοποιοῦσε ὁ Κύριος, ἔλεγε τὴ φράση «ὡμοιωθῇ ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν» (Ματθ. 22,2), δηλ. Παρομοιάζεται ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν μὲ δέκα παρθένας, μὲ πολύτιμο μαργαρίτη, μὲ ἀγρὸ ἢ μὲ χαμένη δραχμὴ κ. ἄ. Στὸ σημερινὸ ὅμως Εὐαγγέλιο δὲν ὁμιλεῖ παραβολικά, ἀλλὰ ἀποκαλύπτει μιὰ κατάστασι πραγματικὴ καὶ δείχνει ἀποκαλυπτόμενον τὸν ἑαυτὸ Του, γι' αὐτὸ καὶ λέγει «ὅταν ἔλθῃ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐν τῇ δόξῃ αὐτοῦ» (25,31), ποὺ σημαίνει πῶς ἡ περικοπὴ ἐκφράζει πλήρως τὴν ἀλήθειαν γιὰ τὴν τελικὴ Κρίσι τῶν ἀνθρώπων.

Τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ ἐλεημοσύνη τῶν ἀνθρώπων

Μία ιδιότητα τοῦ Θεοῦ εἶναι τὸ ἔλεός Του. Μὰς καταδιώκει συνεχῶς τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ. Ἐπίσης ὁ ἄνθρωπος, ὁ πλασμένος κατ' εἰκόνα τοῦ Θεοῦ, ἔχει πολλὰ κοινὰ σημεῖα μὲ τὸ Δημιουργό του, ἀλλὰ κατ' ἐξοχὴν ἡ ιδιότης τῆς ἐλεημοσύνης καὶ τῆς εὐεργεσίας τοῦ πλησίον εἶναι ἐκείνη ποὺ τὸν κάνει νὰ πλησιάζει τὸν Κύριο. Ὁ Χριστὸς διῆγε τὴ ζωὴ Του κάνοντας διαρκῶς εὐεργεσίες στοὺς ἄλλους καὶ «ἵατο πάντας» (Λουκ. 6,19). Ἀκόμη καὶ τὸν ἑαυτὸ Του ἔδωκε «λύτρον ἀντὶ πολλῶν» (Μάρκ. 10,45), ὡς δειγμὰ καὶ καρπὸ τῆς μεγάλης Του ἀγάπης πρὸς τὸν ἄνθρωπο. Οἱ φτωχοὶ ἀδελφοί μας, εἴτε εἶναι πεινασμένοι εἴτε ἄρρωστοι καὶ ἐνδεεῖς, εἶναι ἀδελφὰ τοῦ Χριστοῦ, ἀφοῦ τὸν ἔχουν «ἐνδυθεῖν», «κατὰ τὸν ἔσω ἄνθρωπον», σύμφωνα μὲ τὸν Ἅγιο Γρηγόριο τὸ Θεολόγο. Ἐχουν τὸ ἴδιο βάπτισμα μὲ μᾶς, μετέχουν στὴν ἴδια χάρι, ὑπακούουν στοὺς ἴδιους νόμους τοῦ Θεοῦ, μετέχουν στὴν ἴδια θεία Εὐχαριστία καὶ ἔχουν τὶς ἴδιες μὲ μᾶς ἐλπίδες. Πολὺ ώραία τὸ τονίζει αὐτὸ ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος «ἀδελφὸν γὰρ τὸ βάπτισμα ἐργάζεται καὶ ἡ τῶν θεῶν μυστηρίων κοινωνία». Ἡ ἐλεῆμων καρδιά κάνει τὸν ἄνθρωπο κληρονόμο τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ καὶ ὅχι τόσο τὰ μεγάλα χαρίσματα, ὥπως π.χ. τὰ θαύματα, τὸ προορατικὸ χάρισμα, ἡ μεγάλη σοφία τοῦ νοῦ κ.λ.π.

Ἕνας μεγάλος ἀσκητὴς τῆς ἐρήμου, ὁ Ἅγιος Ἰσαὰκ ὁ Σύρος, περιγράφει πῶς πρέπει νὰ εἶναι μία ἐλεῆμων καρδιά, δηλ. πῶς γίνεται ὁ ἄνθρωπος φιλόανθρωπος. Ὅφειλε νὰ καίγεται ἡ καρδιά του ἀπὸ ἀγάπην γιὰ ὅλη τὴν κτίση. Νὰ ἀγωνιᾷ ὑπὲρ τῶν ἀνθρώπων, ὑπὲρ τῶν ὀρνέων, ὑπὲρ τῶν ζώων, ἀκόμη καὶ ὑπὲρ τῶν δαιμόνων, ἂν εἶναι δυνατόν. Στὸν ἄνθρωπο ποὺ ἔχει τέτοια καρδιά, τὰ δάκρυα εἶναι ἀσταμάτητα. Δὲν μπορεῖ ν' ἀκούσει δυστυχία ἢ νὰ δεῖ κάποια βλάβη καὶ νὰ μὴ συγκλονισθεῖ, νὰ μὴ δακρύσει. Προσεύχεται μὲ δάκρυα καὶ ὑπὲρ τῶν ἐχθρῶν του ἀκόμη καὶ ὑπὲρ τῆς φύσεως. Ὅλοι καὶ ὅλα νὰ ἐλεηθοῦν ἀπ' τοῦ Θεοῦ. Βλέπουμε, λοιπόν, πῶς ἕνα δάκρυ μπορεῖ νὰ μᾶς δώσει τὴν εὐκαρίαν νὰ κάνουμε δική μας τὴ βασιλεία τοῦ Θεοῦ.

Πῶς ἐκδηλώνεται ἡ ἀγάπη μας πρὸς τοὺς ἄλλους;

ἀπλὰ περιστατικά τῆς καθημερινῆς ζωῆς μας θὰ μᾶς κρίνουν. Ὅχι σοφία, ὄχι πολιτικὴ ἐξουσία καὶ δύναμη, ὄχι ὑλικὸς πλοῦτος καὶ χρήματα, ὄχι σωματικὴ ρώμη καὶ ὠραιότητα. Δὲν εἶναι αὐτὰ ποὺ ἔχουν ἀξία ἐκείνη τὴν ἡμέρα τῆς Κρίσεως ἀλλὰ γεγονότα ἀπλά, ὅπως τὰ βλέπουμε στὴν καθημερινὴ ζωή. Ἐνα πιάτο φαγητοῦ, μιὰ οἰκονομικὴ ἐνίσχυση στὸν ἄλλο, μιὰ συμπαράσταση σὲ κείνον ποὺ περνάει δύσκολες ὥρες, μιὰ ἀπλὴ ἐπίσκεψη στὸν πονεμένο. Ὅλα αὐτὰ γίνονται μὲ ἀθόρυβο τρόπο, χωρὶς τυμπανοκρουσίες καὶ δημοσιεύσεις. Ὁ χριστιανὸς ποὺ πιστεύει καὶ ἐνεργεῖ τὴν πίστη του, ἀποφεύγει τὶς θεαματικὲς ἐκδηλώσεις κι ἐκείνους τοὺς πομπώδεις τρόπους μὲ τοὺς ὁποίους μᾶς ἔχει συνηθίσει ἡ ἐποχὴ μας. Τὸ μοναδικὸ πρᾶγμα ποὺ θὰ πάρουμε στὴν ἄλλη ζωὴ εἶναι ἡ ἐλεημοσύνη, ἡ ὁποία γίνεται συνήγορος γιὰ μᾶς στὸ Θεό. Τὸ σημερινὸ Εὐαγγέλιο ἀπευθύνεται σ' ὅλους ἐμᾶς ποὺ τιμᾶμε τὴν εἰκόνα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ λησμονοῦμε νὰ τιμήσουμε τὴν ἔμψυχη εἰκόνα Του ποὺ εἶναι ὁ ἄνθρωπος. Ἄς ἀκούσουμε τὸν Ἅγιο Γρηγόριο τὸ Θεολόγο ποὺ μᾶς προτρέπει: «Πλούτισον μὴ περιουσίαν μόνον, ἀλλὰ καὶ εὐσέβειαν...», δηλ. ἄς πλουτίσουμε ὄχι μόνον σὲ ὑλικά ἀγαθὰ, ἀλλὰ καὶ σὲ εὐσέβεια. Ἄς γίνουμε ἐμεῖς στὸν κάθε πτωχὸ ποὺ θὰ συναντήσουμε ὅ,τι εἶναι ὁ Θεὸς γιὰ ὅλους μας, γιὰ νὰ βροῦμε κι ἐμεῖς ἔλεος.
<http://nefthalim.blogspot.gr/>

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΤΥΡΟΦΑΓΟΥ (+2 ἀμνούς καὶ ἀντίδωρα γιὰ τὶς Προηγιασμένες)

Κυριακὴ τῆς Τυροφάγου, Εἰς τὴν Θεϊαν Λειτουργίαν, Ἀντιφῶνα (τῶν Κυριακῶν), Ἀντίφωνον Α', Ἦχος β'. Στίχ.

Εὐλόγει ἡ ψυχὴ μου, τὸν Κύριον, καὶ πάντα τὰ ἐντός μου τὸ ὄνομα τὸ ἅγιον αὐτοῦ.

Ταῖς πρεσβεΐαις τῆς Θεοτόκου, Σῶτερ σῶσον ἡμᾶς.

Στίχ. Εὐλόγει, ἡ ψυχὴ μου, τὸν Κύριον, καὶ μὴ ἐπιλανθάνου πάσας τὰς ἀνταποδόσεις αὐτοῦ.

Ταῖς πρεσβεΐαις τῆς Θεοτόκου...

Στίχ. Κύριος ἐν τῷ οὐρανῷ ἡτοίμασε τὸν θρόνον αὐτοῦ, καὶ ἡ βασιλεία αὐτοῦ πάντων δεσπόζει.

Ταῖς πρεσβεΐαις τῆς Θεοτόκου...

Στίχ. Εὐλογεῖτε τὸν Κύριον, πάντα τὰ ἔργα αὐτοῦ, ἐν παντὶ τόπῳ τῆς δεσποτείας αὐτοῦ.

Ταῖς πρεσβεΐαις τῆς Θεοτόκου...

Δόξα Πατρὶ... Καὶ νῦν.

Ταῖς πρεσβεΐαις τῆς Θεοτόκου...

Ἀντίφωνον Β', Ἦχος β'. Στίχ.

Αἶνει, ἡ ψυχὴ μου τὸν Κύριον, αἰνέσω Κύριον ἐν τῇ ζωῇ μου ψαλῷ τῷ Θεῷ μου ἕως ὑπάρχω.

Σῶσον ἡμᾶς, Υἱὲ Θεοῦ, ὁ ἀναστὰς ἐκ νεκρῶν, ψάλλοντάς σοι Ἀλληλουῖα.

Στίχ. Μακάριος, οὗ ὁ Θεὸς Ἰακώβ βοηθὸς αὐτοῦ, ἡ ἐλπίς αὐτοῦ ἐπὶ Κύριον τὸν Θεὸν αὐτοῦ.

Σῶσον ἡμᾶς, Υἱὲ Θεοῦ, ὁ ἀναστὰς...

Στίχ. Τὸν ποιήσαντα τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν, τὴν θάλασσαν καὶ πάντα τὰ ἐν αὐτοῖς.

Σῶσον ἡμᾶς, Υἱὲ Θεοῦ, ὁ ἀναστὰς..

Στίχ.. Βασιλεύσει Κύριος εἰς τὸν αἰῶνα, ὁ Θεὸς σου, Σιών, εἰς γενεὰν καὶ γενεάν.

Σῶσον, ἡμᾶς, Υἱὲ Θεοῦ, ὁ ἀναστὰς...

Δόξα Πατρὶ... Καὶ νῦν...

Ὁ μονογενὴς Υἱὸς ...

Ἀντίφωνον Γ', Στίχ.

Αὕτη ἡ ἡμέρα Κυρίου, ἀγαλλιασώμεθα καὶ εὐφρανθῶμεν ἐν αὐτῇ.

(ἐκ τῆς 8 ἈΝΑΣΤΑΣΙΑ ΑΠΟΛΥΤΙΚΙΑ)

ὁ α' χορὸς Ἦχος δ'. Τὸ φαιδρὸν τῆς Ἀναστάσεως κήρυγμα, ...

ὁ Ἀναγνώστης: Στίχ. β'. Αὕτη ἡ ἡμέρα Κυρίου, ἀγαλλιασώμεθα καὶ εὐφρανθῶμεν ἐν αὐτῇ.

ὁ β' χορὸς Τὸ φαιδρὸν τῆς Ἀναστάσεως κήρυγμα, ...

Μικρὰ Εἴσοδος.. ὁ α' χορὸς

Ἦχος β' (ψάλλεται ὑπὸ τῶν ἱεουργούντων μόνον ὅταν τελεῖται συλλείτουργον)

Δεῦτε προσκυνήσωμεν καὶ προσπέσωμεν Χριστῷ, σῶσον ἡμᾶς Υἱὲ Θεοῦ, ὁ ἀναστὰς ἐκ νεκρῶν,...

ὁ β' χορὸς... ψάλλοντάς σοι, Ἀλληλουῖα.

ὁ α' χορὸς (ψάλλεται ὑπὸ τῶν ἱεουργούντων μόνον ὅταν τελεῖται συλλείτουργον) Ἀπολυτίκιον. Τὸ φαιδρὸν τῆς Ἀναστάσεως κήρυγμα,...

ὁ β' χορὸς, Τοῦ Ναοῦ ὁ α' χορὸς

(ψάλλεται ὑπὸ τῶν ἱεουργούντων μόνον ὅταν τελεῖται συλλείτουργον)

Κοντάκιον. Ἦχος πλ. β'.

Τῆς σοφίας ὁδηγέ, φρονήσεως χορηγέ, τῶν ἀφρόνων παιδευτά, καὶ πτωχῶν ὑπερασπιστά, στήριξον, συνέτισον τὴν καρδίαν μου Δέσποτα. Σὺ δίδου μοι λόγον, ὁ

τοῦ Πατρός Λόγος, ἴδου γὰρ τὰ χεῖλη μου, οὐ μὴ κωλύσω ἐν τῷ κράζειν σοι·
Ἐλεῆμον, ἐλέησόν με τὸν παραπεσόντα.

Τρισάγιον. Απόστολος, Προκείμενον. Ἦχος πλ. δ'

Εὐξασθε καὶ ἀπόδοτε Κυρίῳ τῷ Θεῷ ἡμῶν.

Στίχ. Γνωστός ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ ὁ Θεός, ἐν τῷ Ἰσραὴλ μέγα τὸ ὄνομα αὐτοῦ.

Πρὸς Ῥωμαίους Ἐπιστολῆς Παύλου τὸ Ἀνάγνωσμα.

(Ῥωμ. ιγ' 11-ιδ' 4).

Ἀδελφοί, νῦν ἐγγύτερον ἡμῶν ἡ σωτηρία ἢ ὅτε ἐπιστεύσαμεν. Ἡ νύξ προέκοψεν, ἡ δὲ ἡμέρα ἤγγικεν. ἀποθώμεθα οὖν τὰ ἔργα τοῦ σκότους καὶ ἐνδυσώμεθα τὰ ὄπλα τοῦ φωτός. Ὡς ἐν ἡμέρᾳ εὐσχημόνως περιπατήσωμεν, μὴ κῶμοις καὶ μέθαις, μὴ κοίταις καὶ ἀσελγείαις, μὴ ἔριδι καὶ ζήλῳ· ἀλλὰ ἐνδύσασθε τὸν κύριον Ἰησοῦν Χριστόν, καὶ τῆς σαρκὸς πρόνοιαν μὴ ποιήσθε εἰς ἐπιθυμίας. Τὸν δὲ ἀσθενούντα τῇ πίστει προσλαμβάνεσθε, μὴ εἰς διακρίσεις διαλογισμῶν. Ὃς μὲν πιστεύει φαγεῖν πάντα, ὁ δὲ ἀσθενῶν λάχανα ἐσθίει. Ὁ ἐσθίων τὸν μὴ ἐσθίοντα μὴ ἐξουθενεῖτω, ὁ δὲ μὴ ἐσθίων τὸν ἐσθίοντα μὴ κρινέτω, ὁ θεὸς γὰρ αὐτὸν προσελάβετο. Σὺ τίς εἶ ὁ κρίνων ἀλλότριον οἰκέτην; τῷ ἰδίῳ κυρίῳ στήκει ἢ πίπτει· σταθήσεται δέ, δυνατεῖ γὰρ ὁ κύριος **στήσαι αὐτόν.**

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΤΥΡΟΦΑΓΟΥ. ΛΟΓΟΣ ΚΑΤΗΧΗΤΗΡΙΟΣ ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΝΑΡΞΕΙ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΗΣ ΤΕΣΣΑΡΑΚΟΣΤΗΣ

Β Α Ρ Θ Ο Λ Ο Μ Α Ι Ο Σ ΕΛΕΩΙ ΘΕΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ - ΝΕΑΣ ΡΩΜΗΣ ΚΑΙ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ ΠΑΝΤΙ ΤΩ ΠΛΗΡΩΜΑΤΙ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ, ΧΑΡΙΣ ΕΙΗ ΚΑΙ ΕΙΡΗΝΗ ΠΑΡΑ ΤΟΥ ΣΩΤΗΡΟΣ ΚΑΙ ΚΥΡΙΟΥ ΗΜΩΝ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ, ΠΑΡ' ΗΜΩΝ ΔΕ ΕΥΧΗ, ΕΥΛΟΓΙΑ ΚΑΙ ΣΥΓΧΩΡΗΣΙΣ

Ἀδελφοί καὶ τέκνα ἐν Κυρίῳ προσφιλέ καὶ εὐλογημένα,

Διὰ τῆς θεοπνεύστου ρήσεως τῆς ἐλεημοσύνης τοῦ Κυρίου καὶ τῶν κριμάτων αὐτῆς, εἰσάγει καὶ ἐφέτος πάντας τοὺς Ὁρθοδόξους πιστοὺς εἰς τὸ «μυστήριον» τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Τεσσαρκοστῆς ὁ ἱερὸς Ψαλμωδὸς ἀναφωνῶν: «Ποῖων ἐλεημοσύνας ὁ Κύριος καὶ κρίμα πᾶσι τοῖς ἀδικουμένοις» (Ψαλμ. 102, 6). Διότι ὁ Κύριος «ἐπιπλήρῃ ἐν ἀγαθοῖς τὴν ἐπιθυμίαν μας καὶ ἀνακαινίζει ὡς ἀετοὺ τὴν νεότητά μας» (πρβλ. ὁ. π. 5).

Ὡς γνωστόν, ἀδελφοί καὶ τέκνα ἐν Κυρίῳ, ἕκαστος ἄνθρωπος, πλάσθεις κατ' εἰκόνα καὶ καθ' ὁμοίωσιν Θεοῦ, ἀποτελεῖ ναὸν Κυρίου. Πολὺ δὲ περισσότερον ὅσοι εἰς Χριστὸν ἐβαπτίσθημεν καὶ ἐχρίσθημεν διὰ τοῦ Ἁγίου Μύρου καὶ ἐνεκεντρίσθημεν εἰς τὴν καλλιέλαιον τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας, εἴμεθα ναοὶ τοῦ ἐν ἡμῖν οἰκούντος Ἁγίου Πνεύματος, ἀκόμη καὶ ἐὰν διὰ ποικίλων ἁμαρτιῶν, ἐκουσίῳ ἢ ἀκουσίῳ, ἀπομακρυνώμεθα ἀπὸ τοῦ Κυρίου: «εἰ ἀπιστοῦμεν, ἐκεῖνος πιστὸς μένει» (Β' Τιμ. β', 13).

Διὰ τοῦ ρύπου ὅμως τῆς ἁμαρτίας κωλύεται ἡ Χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος νὰ ἐνεργῇ ἐν ἡμῖν, ἐφ' ᾧ καὶ ἡ Ἁγία ἡμῶν Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ὥρισε τὴν ἀρχομένην περίοδον τῶν νηστειῶν τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Τεσσαρκοστῆς, ἵνα κατ' αὐτὴν καθάρωμεν ἑαυτοὺς διὰ τῆς μετανοίας καὶ γενώμεθα ἄξιοι νὰ ὑποδεχθώμεν τὰ ζωοποιὰ Πάθη καὶ τὴν ἐκ νεκρῶν λαμπροφόρον Ἑγερσιν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. «Δεῦρο τάλαινα ψυχῇ, σὺν τῇ σαρκί σου τῷ πάντων Κτίστῃ, ἐξομολογοῦ· καὶ ἀπόσχου λοιπόν, τῆς πρὶν ἀλογίας, καὶ προσάγαγε Θεῷ, ἐν μετανοίᾳ δάκρυα», καλεῖ πάντας τοὺς πιστοὺς ὁ ποιητὴς τοῦ Μεγάλου Κανόνος Ἅγιος Ἀνδρέας Κρήτης (τροπάριον α' ὠδῆς).

Ἡ Ἐκκλησία, μεριμνῶσα διὰ τὴν σωτηρίαν καὶ πνευματικὴν τελειώσιν μας, ἀνοίγει εἰς πάντα τὰ μέλη αὐτῆς τὸν παρόντα καιρὸν τῆς μετανοίας, προτρέπουσα συγχρόνως αὐτὰ νὰ πολεμήσουν τὸν φιλόῦλον καὶ φιλοκτήμονα βίον, ὁ ὁποῖος ὡς «βαρὺς κλοιὸς» κρατεῖ τὴν ψυχὴν κοικὴν καὶ συρομένην ἐπὶ γῆς, μὴ δυναμένην νὰ ἀνοίξῃ τὰς πτέρυγας αὐτῆς πρὸς τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ.

Τοιοῦτοτρόπως, διὰ τῆς μετανοίας καὶ τῶν καθαρτικῶν δακρύων, ἐνδυσώμεθα καὶ πάλιν τὸ πρωτόκτιστον κάλλος καὶ τὴν θεοῦφαντον στολήν, τὴν ὁποῖαν ἀπώλεσαμεν μετὰ τὴν πτώσιν, περιβληθέντες «τὸν στολισμὸν τῆς αἰσχύνης, καθάπερ φύλλα συκῆς».

Ἀποτελεῖ, ταυτοχρόνως, ἡ νηστεία καὶ ἡ ἀποχὴ ἀπὸ βρωμάτων καὶ ἀπὸ «διαλογισμῶν ματαίων καὶ ἐνθυμήσεων πονηρῶν» ἀφετηρίαν διὰ τὴν ὀρθήν, μεμετρημένην καὶ σώφρονα διαχείρισιν τῶν ὑλικῶν ἀγαθῶν, μὲ προοπτικὴν τὴν κοινὴν ὠφέλειαν, οὕτως ὥστε νὰ ἐκμηδενίζωνται αἱ ἀρνητικαὶ καὶ διὰ τὸ κοινωνικὸν καὶ φυσικὸν περιβάλλον ἐπιπτώσεις ἐκ τῆς ἀλόγου χρήσεώς των καὶ νὰ παραμένῃ μόνον ἡ «νηστεία τῆς ἐλεημοσύνης», ἡ ὁποία νὰ μὴ «γίνηται κρίμα πᾶσι τοῖς ἀδικουμένοις», ἀλλὰ ἔλεος καὶ χάρις καὶ ἀνακούφισις εἰς αὐτοὺς καὶ διὰ τὴν πορείαν μας πρὸς τὸ «καθ' ὁμοίωσιν Θεοῦ» (Μέγας Βασίλειος).

Τοιοῦτοτρόπως, διὰ τῆς ἐγκρατοῦς χρήσεως, ἀγιάζεται καὶ ἡ ὕλη καὶ ἡ ζωὴ μας, καθότι ἡ φθαρτὴ ὕλη ἀποτελεῖ οὐχὶ τὸν αὐτοσκοπὸν, ἀλλὰ τὸ μέσον τοῦ ἁγιασμοῦ...

Πέραν ὅμως τούτων, δὲν πρέπει νὰ λησμονῆται, ἀδελφοί καὶ τέκνα, τὸ ἀληθὲς πνεῦμα τῆς νηστείας καὶ τῆς ἐγκρατείας, τὸ ὁποῖον καθιστᾷ ταύτας εὐαρέστους τῷ Κυρίῳ, καθὼς διδάσκει ὁ ἀδελφόθεος Ἀπόστολος Ἰάκωβος, λέγων: «θρησκεία καθαρὰ καὶ ἀμίαντος παρὰ τῷ Θεῷ καὶ πατρὶ αὕτη ἐστίν, ἐπισκέπτεσθαι ὀρφανούς καὶ χήρας ἐν τῇ θλίψει αὐτῶν, ἄσπιλον ἑαυτὸν τηρεῖν ἀπὸ τοῦ κόσμου» (Ἰακ. α', 27)...

Ὅταν ἡ νηστεία μας συνοδεύηται ἀπὸ τοιαύτην αὐξήσιν τῆς φιλανθρωπίας καὶ ἀγάπης μας πρὸς τὸν ἐλάχιστον ἀδελφὸν τοῦ Κυρίου, τότε αὕτη θὰ ἀναβαίνει ἀπ' εὐθείας εἰς τὸν θρόνον τοῦ Θεοῦ ὡς θυμίαμα εὐσμου καὶ ἄγγελοι θὰ συμπαρίστανται εἰς ἡμᾶς νηστεύοντας, ὅπως διηκόνουν τὸν Κύριον εἰς τὴν ἔρμην.

Αὐτοῦ ἡ Θεία Χάρις καὶ τὸ ἄπειρον Ἔλεος εἴησαν μετὰ πάντων ὑμῶν, ἀδελφοί καὶ τέκνα, ὥστε ἐν τοιοῦτῳ εὐαγγελικῷ φρονήματι χαρισθῇ ἡμῖν ἡ ἐορτὴ τῶν ἐορτῶν καὶ ἡ πανήγυρις τῶν πανηγύρεων, ἡ Ἀνάστασις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἣν ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος καὶ ἡ τιμὴ καὶ ἡ εὐχαριστία νῦν καὶ εἰς τοὺς ἀπεράντους αἰῶνας. Ἀμήν.

Ἁγία καὶ Μεγάλῃ Τεσσαρκοστῇ, β...

† Ὁ Κωνσταντινουπόλεως

διάπυρος πρὸς Θεὸν εὐχέτης πάντων ὑμῶν

Κυριακὴ Α' τῶν Νηστειῶν (ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ) (+2 ἀμνοῦς)

ΕΙΣ ΤΗΝ ΘΕΙΑΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ, τὰ Ἀντίφωνα τῆς ἡμέρας. Ἀντίφωνον α'. ὁ α' χορὸς, Ἦχος β', Στίχ. Ὁ Κύριος ἐβασίλευσεν, εὐπρέπειαν ἐνεδύσατο, ἐνεδύσατο Κύριος δύναμιν καὶ περιεζώσατο.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου Σῶτερ σῶσον ἡμᾶς.

ὁ β' χορός

Στίχ. Καί γάρ ἑστερέωσε τήν οἰκουμένην, ἥτις οὐ σαλευθήσεται.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου...

ὁ α' χορός

Στίχ. Τίς λαλήσει τάς δυναστείας τοῦ Κυρίου, ἀκουστὰς ποιήσει πάσας τὰς αἰνέσεις Αὐτοῦ;

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου...

ὁ β' χορός

Στίχ. Εἰπάτωσαν οἱ λελυτρωμένοι ὑπὸ Κυρίου, οὓς ἐλυτρώσατο ἐκ χειρὸς ἐχθροῦ.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου...

ὁ α' χορός

Δόξα Πατρὶ... Καὶ νῦν...

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου...

Ἀντίφωνον β'.

ὁ β' χορός

Ἦχος ὁ αὐτός

Στίχ. Ἐξομολογησάσθωσαν τὰ ἑλέη Αὐτοῦ καὶ τὰ θαυμάσια Αὐτοῦ τοῖς υἱοῖς τῶν ἀνθρώπων.

Σῶσον ἡμᾶς, Υἱὲ Θεοῦ, ὁ ἀναστὰς ἐκ νεκρῶν, ψάλλοντάς σοι, Ἀλληλουῖα.

ὁ α' χορός

Στίχ. Ὑψώσατ' Αὐτὸν ἐν ἐκκλησίᾳ λαοῦ καὶ ἐν καθέδρᾳ πρεσβυτέρων.

Σῶσον ἡμᾶς, Υἱὲ Θεοῦ, ὁ ἀναστὰς...

ὁ β' χορός

Στίχ. Ὁφθαλμοὶ Κυρίου ἐπὶ τοὺς ἐλπίζοντας ἐπὶ τὸ ἔλεος Αὐτοῦ.

Σῶσον ἡμᾶς Υἱὲ Θεοῦ, ὁ ἀναστὰς...

ὁ α' χορός

Στίχ. Τοῦ ἀκοῦσαι τοῦ στεναγμοῦ τῶν πεπεδημένων, τοῦ λύσαι τοὺς υἱοὺς τῶν

τεθανατωμένων.

Σῶσον ἡμᾶς Υἱὲ Θεοῦ, ὁ ἀναστὰς...

ὁ β' χορός

Δόξα Πατρὶ...

ὁ α' χορός

Καὶ νῦν καὶ ἀεὶ...

ὁ β' χορός

Ὁ μονογενὴς Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ, ἀθάνατος ὑπάρχων, καὶ καταδεξάμενος, διὰ τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν, σαρκωθῆναι ἐκ τῆς ἁγίας Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας, ἀτρέπτως ἐνανθρωπήσας, σταυρωθεὶς τε, Χριστὲ ὁ Θεός, θανάτῳ θάνατον πατήσας· Εἰς ὧν τῆς ἁγίας Τριάδος, συνδοξαζόμενος τῷ Πατρὶ καὶ τῷ ἁγίῳ Πνεύματι, **σῶσον ἡμᾶς.**

Ἀντίφωνον γ'

ὁ α' χορός.

Στίχ. Αἰνεσάτωσαν Αὐτόν οἱ οὐρανοὶ καὶ ἡ γῆ.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος β'

Τὴν ἄχραντον Εἰκόνα σου προσκυνοῦμεν Ἀγαθέ, αἰτούμενοι συγχώρησιν τῶν πταισμάτων ἡμῶν, Χριστὲ ὁ Θεός, βουλήσει γὰρ ἡδύοκησας σαρκὶ ἀνελθεῖν ἐν τῷ Σταυρῷ, ἵνα ῥύσῃ οὓς ἔπλασας ἐκ τῆς δουλείας τοῦ ἐχθροῦ, ὅθεν εὐχαρίστως βοῶμέν σοι, Χαρὰς ἐπλήρωσας τὰ πάντα, ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, παραγενόμενος εἰς τὸ σῶσαι τὸν Κόσμον.

ὁ β' χορός

Στίχ. Αὕτη ἡ ἡμέρα Κυρίου, ἀγαλλιασώμεθα καὶ εὐφρανθῶμεν ἐν αὐτῇ.

Τὴν ἄχραντον Εἰκόνα σου...

ὁ α' χορός

Στίχ. Κύριε, ὁ Θεός μου, εἰς τὸν αἰῶνα ἐξομολογήσομαί Σοι.

Τὴν ἄχραντον Εἰκόνα σου...

Μικρὰ Εἴσοδος.

Εἴσοδικόν

ὁ α' χορός

(ψάλλεται ὑπὸ τῶν ἱερουργούντων μόνον ὅταν τελεῖται συλλείτουργον)

Δεῦτε προσκυνήσωμεν καὶ προσπέσωμεν Χριστῷ, σῶσον ἡμᾶς Υἱὲ Θεοῦ ὁ ἀναστάς ἐκ νεκρῶν.....

ὁ β' χορὸς

...ψάλλοντάς σοι, Ἀλληλουῖα.

ὁ α' χορὸς

(ψάλλεται ὑπὸ τῶν ἱερουργούντων μόνον ὅταν τελεῖται συλλείτουργον)

Ἀπολυτίκιον Ἦχος α'.

Τοῦ λίθου σφραγισθέντος ὑπὸ τῶν Ἰουδαίων, ...

ὁ β' χορὸς

Ἀπολυτίκιον Ἦχος β'

Τὴν ἄχραντον Εἰκόνα ...

ὁ α' χορὸς

Τοῦ Ναοῦ

ὁ β' χορὸς

Κοντάκιον

(ψάλλεται ὑπὸ τῶν ἱερουργούντων μόνον ὅταν τελεῖται συλλείτουργον)

ἦχος πλ.δ'

Τῇ ὑπερμάχῳ στρατηγῷ τὰ νικητήρια, ὡς λυτρωθεῖσα τῶν δεινῶν, εὐχαριστήρια, ἀναγράφω σοι ἡ Πόλις σου, Θεοτόκε, ἀλλ' ὡς ἔχουσα τὸ κράτος ἀπροσμάχητον, ἐκ παντοίων με κινδύνων ἐλευθέρωσον ἵνα κράζω σοι, **Χαίρε, Νύμφη ἀνύμφευτε.**

Τρισάγιον.

Ἀπόστολος

Προκείμενον Ἦχος δ'

ὥδὴ τῶν Πατέρων

Εὐλογητὸς εἶ, Κύριε ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Στίχ. Ὅτι δίκαιος εἶ ἐπὶ πᾶσιν, οἷς ἐποίησας ἡμῖν.

Πρὸς Ἑβραίους Ἐπιστολῆς Παύλου τὸ Ἀνάγνωσμα

(Κεφ. ΙΑ', 24-26 32-40)

Ἀδελφοί, πίστει Μωϋσῆς «μέγας γενόμενος», ἡρνήσατο λέγεσθαι υἱὸς θυγατρὸς Φαραώ, μᾶλλον ἐλόμενος συγκακουχεῖσθαι τῷ λαῷ τοῦ Θεοῦ ἢ πρόσκαιρον ἔχειν ἀμαρτίας ἀπόλαυσιν, μείζονα πλοῦτον ἡγησάμενος τῶν Αἰγύπτου θησαυρῶν τὸν ὀνειδισμόν τοῦ Χριστοῦ ἠγάπησεν γὰρ εἰς τὴν μισθοποδοσίαν. Καὶ τί ἔτι λέγω; ἐπιλείπει γὰρ με διηγούμενον ὁ χρόνος, περὶ Γεδεὼν, Βαράκ τε, καὶ Σαμψῶν, καὶ Ἰεφθάε, Δαυῖδ τε καὶ Σαμουὴλ, καὶ τῶν Προφητῶν Ὅτι διὰ πίστεως κατηγωνίσαντο βασιλείας, εἰργάσαντο δικαιοσύνην, ἐπέτυχον ἐπαγγελιῶν, ἔφραξαν στόματα λεόντων, ἔσβεσαν δύναμιν πυρός, ἔφυγον στόματα μαχαίρας, ἐνεδυναμώθησαν ἀπὸ ἀσθενείας, ἐγενήθησαν ἰσχυροὶ ἐν πολέμῳ, παρεμβολὰς ἔκλιναν ἀλλοτρίων ἔλαβον γυναῖκες ἐξ ἀναστάσεως τοὺς νεκροὺς αὐτῶν, ἄλλοι δὲ ἐτυμπανίσθησαν, οὐ προσδεξάμενοι τὴν ἀπολύτρωσιν, ἵνα κρείττονος ἀναστάσεως τύχωσιν ἕτεροι δὲ ἐμπαίγμων καὶ μαστίγων πείραν ἔλαβον, ἔτι δὲ δεσμῶν καὶ φυλακῆς ἐλιθάσθησαν, ἐπρίσθησαν, ἐπειράσθησαν, ἐν φόνῳ μαχαίρας ἀπέθανον, περιήλθον ἐν μηλωταῖς, ἐν αἰγείοις δέρμασιν, ὑστερούμενοι, θλιβόμενοι, κακουχούμενοι, (ὧν οὐκ ἦν ἄξιος ὁ κόσμος) ἐν ἐρημίαις πλανώμενοι, καὶ ὄρεσι, καὶ σπηλαίοις, καὶ ταῖς ὁπαῖς τῆς γῆς. Καὶ οὗτοι πάντες, μαρτυρηθέντες διὰ τῆς πίστεως, οὐκ ἐκομίσαντο τὴν ἐπαγγελίαν, τοῦ Θεοῦ περὶ ἡμῶν κρείττον τι προβλεψαμένου, **ἵνα μὴ χωρὶς ἡμῶν τελειωθῶσιν.**

...Εἰς τό, Ἐξαιρέτως

ὁ α' χορὸς

τὸ Μέγα Μεγαλυνάριον

Ἑμμελὴς ἀπαγγελία εἰς τὸ κλιτὸν

Ἐπὶ σοὶ χαίρει, Κεχαριτωμένη, πᾶσα ἡ κτίσις, Ἀγγέλων τὸ σύστημα, καὶ ἀνθρώπων τὸ γένος ἡγιασμένη ναέ, καὶ Παράδεισε λογικέ, παρθενικὸν καύχημα, ἐξ ἧς Θεὸς ἐσαρκώθη, καὶ παιδίον γέγονεν, ὁ πρὸ αἰώνων ὑπάρχων **Θεὸς ἡμῶν.**

Ἦχος α' ἐκ τοῦ Κε (μέλος ἀρχαῖον)

Τὴν γὰρ σὴν μήτραν, θρόνον ἐποίησε, καὶ τὴν σὴν γαστέρα, πλατυτέραν οὐρανῶν ἀπειργάσατο. Ἐπὶ σοὶ χαίρει Κεχαριτωμένη, πᾶσα ἡ κτίσις, **δόξα σοι.**

Δοξολογία μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς δὲ τὴν Λιτὴν, ἐν τῷ Νάρθηκι, ψάλλομεν τὸ Δοξαστικὸν Ἑωθινὸν Ἰδιόμελον.

Η ΛΙΤΑΝΕΥΣΙΣ ΤΩΝ ΙΕΡΩΝ ΕΙΚΟΝΩΝ

Προπορευομένων τῶν Ἱεροπαίδων μετὰ εἰκόνων καὶ θυμιατοῦ, ὁ Ἱερεὺς ἐξέρχεται τοῦ Ἱεροῦ μετὰ τοῦ Τιμίου Σταυροῦ (Ἱεροῦ Ευαγγελίου) καὶ γίνεται λιτανεία πέριξ τοῦ ἐσωτερικοῦ τοῦ Ναοῦ εἰς τέσσαρες στάσεις. Εἰς ἐκάστην γίνεται δέησις καὶ ψάλλεται τὸ Ἀπολυτίκιον. τῆς Ἑορτῆς εἰς στάσεις τέσσαρες.

Λαός: Τὴν ἄχραντον Εἰκόνα σου προσκυνοῦμεν Ἀγαθὲ αἰτούμενοι συγχώρησιν τῶν πταισμάτων ἡμῶν Χριστὲ ὁ Θεὸς βουλήσει γὰρ ἡϋδόκησας σαρκὶ ἀνελθεῖν ἐν τῷ Σταυρῷ, ἵνα ῥύσῃ οὓς ἔπλασας ἐκ τῆς δουλείας τοῦ ἐχθροῦ· ὅθεν εὐχαρίστως βοῶμεν σοι, χαρὰς ἐπλήρωσας τὰ πάντα, ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, παραγενόμενος εἰς τὸ σῶσαι τὸν κόσμον.

α´ Ἐν τῇ Ν πλευρᾷ τελεῖται δέησις ὑπὲρ τῶν ζώντων.

Ἱερεὺς: Ἐλέησον ἡμᾶς, ὁ Θεὸς κατὰ τὸ μέγα ἔλεος σου δεόμεθα σου ἐπάκουσον καὶ ἐλέησον.

Λαός: Κύριε, ἐλέησον (3)

Ἱερεὺς: Ἔτι δεόμεθα ὑπὲρ τῶν εὐσεβῶν καὶ ὀρθοδόξων Χριστιανῶν.

Λαός: Κύριε, ἐλέησον (3)

Ἱερεὺς: Ἔτι δεόμεθα ὑπὲρ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν (Ὄνομα) καὶ πάσης τῆς ἐν Χριστῷ ἡμῶν ἀδελφότητος.

Λαός: Κύριε, ἐλέησον (3) Ἔτι δεόμεθα ὑπὲρ τῆς Καθηγουμένης τῆς Ἱερᾶς Μονῆς ταύτης () Μοναχῆς μετὰ τῆς Συνοδείας αὐτῆς.

Ἱερεὺς: Ὅτι ἐλεήμων καὶ φιλόανθρωπος Θεὸς ὑπάρχεις καὶ Σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπομεν τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Λαός: Ἀμήν.

Λαός: Τὴν ἄχραντον Εἰκόνα σου ...

β´ Ἐν τῇ δυτικῇ πλευρᾷ, τελεῖται δέησις ὑπὲρ τῶν κεκοιμημένων, εὐσεβῶν Βασιλέων Ὀρθοδόξων πατριαρχῶν, Ἀρχιερέων κ.τ.λ.

Ἱερεὺς: Ἐλέησον ἡμᾶς ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα ἔλεος σου, δεόμεθα σου, ἐπάκουσον καὶ ἐλέησον.

Λαός: Κύριε, ἐλέησον (3)

Ἱερεὺς: Ἔτι δεόμεθα ὑπὲρ μακαρίας μνήμης καὶ αἰωνίου ἀναπαύσεως τῶν ψυχῶν τῶν κεκοιμημένων δούλων σου βασιλέων, πατριαρχῶν, ἀρχιερέων, ιερέων ἱερομονάχων ἱεροδιακόνων

μοναχῶν καὶ πάντων τῶν ἀπὸ περάτων ἕως περάτων τῆς οἰκουμένης κεκοιμημένων εὐσεβῶν καὶ ὀρθοδόξων χριστιανῶν πατέρων προπατόρων πάππων προπάππων γονέων ἀδελφῶν καὶ συγγενῶν ἡμῶν.

Λαός: Αἰωνία ἡ μνήμη αὐτῶν (3)

Ἱερεύς: Ὅτι σὺ εἶ ἡ ἀνάστασις ἡ ζωὴ καὶ ἡ ἀνάπαυσις τῶν κεκοιμημένων δούλων σου Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν καὶ σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπομεν σὺν τῷ ἀνάρχῳ σου Πατρὶ καὶ τῷ παναγίῳ καὶ ἀγαθῷ καὶ ζωοποιῷ σου Πνεύματι νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Λαός: Ἀμήν.

Λαός: Τὴν ἄχραντον Εἰκόνα σου ...

γ' Ἐν τῇ Β πλευρᾷ τελεῖται δέησις ὑπὲρ τῶν ζώντων.

Ἱερεύς: Ἐλέησον ἡμᾶς, ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα ἔλεος σου, δεόμεθα σου, ἐπάκουσον καὶ ἐλέησον.

Λαός: Κύριε, ἐλέησον (3)

Ἱερεύς: Ἐτι δεόμεθα ὑπὲρ τῶν εὐσεβῶν καὶ ὀρθοδόξων Χριστιανῶν.

Λαός: Κύριε, ἐλέησον (3)

Ἱερεύς: Ἐτι δεόμεθα ὑπὲρ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν (Ὄνομα) καὶ πάσης τῆς ἐν Χριστῷ ἡμῶν ἀδελφότητος.

Λαός: Κύριε, ἐλέησον (3) Ἐτι δεόμεθα ὑπὲρ τῆς Καθηγουμένης τῆς

Ἱερᾶς Μονῆς ταύτης () Μοναχῆς μετὰ τῆς Συνοδείας αὐτῆς.

Ἐτι δεόμεθα ὑπὲρ τοῦ εὐσεβοῦς ἡμῶν Ἐθνους, πάσης Ἀρχῆς καὶ Ἐξουσίας ἐν αὐτῷ καὶ τοῦ κατὰ ξηρὰν, θάλασσαν καὶ ἀέρα φιλοχρίστου ἡμῶν στρατοῦ.

Ἐτι δεόμεθα ὑπὲρ ἐλέους, ζωῆς, εἰρήνης, ὑγείας, σωτηρίας, ἐπισκέψεως, συγχωρήσεως καὶ ἀφέσεως τῶν ἁμαρτιῶν τῶν δούλων τοῦ Θεοῦ, τῶν ἐνοριτῶν, ἐπιτρόπων, συνδρομητῶν καὶ ἀφιερωτῶν τοῦ ἁγίου Ναοῦ τούτου (ἢ τῶν συνδρομητῶν, ἀνακαινιστῶν καὶ ἀφιερωτῶν τῆς ἁγίας Μονῆς ταύτης, τῶν ἀδελφῶν τῆς ἁγίας Μονῆς ταύτης, τῶν εὐλαβῶν προσκυνητῶν),

Ἱερεύς: Ὅτι ἐλεήμων καὶ φιλόανθρωπος Θεὸς ὑπάρχεις, καὶ σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπομεν, τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ καὶ τῷ Ἀγίῳ Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Λαός: Ἀμήν.

Λαός: Τὴν ἄχραντον Εἰκόνα σου ...

δ' Ἐν δὲ τῇ ἀνατολικῇ πλευρᾷ τελεῖται δέησις ὑπὲρ τῶν ζώντων.

Ἱερεὺς: Ἐλέησον ἡμᾶς, ὁ Θεὸς κατὰ τὸ μέγα ἔλεος σου, δεόμεθα σου ἐπάκουσον καὶ ἐλέησον.

Λαός: Κύριε, ἐλέησον (3)

Ἱερεὺς: Ὡς δεόμεθα καὶ ὑπὲρ τοῦ διαφυλαχθῆναι τὴν ἁγίαν ΜΟΝΗΝ (Ἐκκλησίαν καὶ τὴν πόλιν) ταύτην, καὶ πᾶσαν ΜΟΝΗΝ πόλιν καὶ χώραν, ἀπὸ ὀργῆς, λοιμοῦ, λιμοῦ, σεισμοῦ, καταποντισμοῦ, πυρός, μαχαίρας, ἐπιδρομῆς ἀλλοφύλων, ἐμφυλίου πολέμου καὶ αἰφνιδίου θανάτου· ὑπὲρ τοῦ ἰλεων εὐμενῇ καὶ εὐδιάλλακτον γενέσθαι τὸν ἀγαθὸν καὶ Φιλάνθρωπον Θεὸν ἡμῶν, τοῦ ἀποστρέψαι καὶ διασκεδάσαι πᾶσαν ὀργὴν καὶ νόσον τὴν καθ' ἡμῶν κινουμένην, καὶ ῥύσασθαι ἡμᾶς ἐκ τῆς ἐπικειμένης δικαίας αὐτοῦ ἀπειλῆς, καὶ ἐλεῆσαι ἡμᾶς.

Λαός: Κύριε, ἐλέησον (3)

Ἱερεὺς: Ἐπάκουσον ἡμῶν, ὁ Θεός, ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, ἡ ἐλπίς πάντων τῶν περάτων τῆς γῆς καὶ τῶν ἐν θαλάσῃ μακράν, καὶ ἰλεως, ἰλεως γενοῦ ἡμῖν, Δέσποτα, ἐπὶ ταῖς ἁμαρτίαις ἡμῶν, καὶ ἐλέησον ἡμᾶς.

Λαός: Κύριε, ἐλέησον (3)

Ἱερεὺς: Ὅτι ἐλεήμων καὶ Φιλάνθρωπος Θεὸς ὑπάρχεις, καὶ σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπομεν, τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Λαός: Ἀμήν.

(Ἐνταῦθα ἀναγινώσκει ὁ Ἱερεὺς τὰς ἐξῆς περικοπὰς ἐκ τοῦ Συνοδικοῦ τῆς Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου).

Ἱερεὺς: Οἱ Προφῆται ὥς εἶδον, οἱ Ἀπόστολοι ὥς ἐδίδαξαν, ἡ Ἐκκλησία ὥς παρέλαβεν, οἱ Διδάσκαλοι ὥς ἐδογμάτισαν, ἡ Οἰκουμένη ὥς συμπεφώνηκεν, ἡ χάρις ὥς ἔλαμψεν, ἡ ἀλήθεια ὥς ἀποδέδεικται, τὸ ψεῦδος ὥς ἀπελήλათαι, ἡ σοφία ὥς ἐπαρρήσιάσατο, ὁ Χριστὸς ὥς ἐβράβευσεν· οὕτω φρονοῦμεν, οὕτω λαλοῦμεν, οὕτω κηρύσσομεν Χριστὸν τὸν ἀληθινὸν Θεὸν ἡμῶν, καὶ τοὺς Αὐτοῦ Ἁγίους ἐν λόγοις τιμῶντες, ἐν συγγραφαῖς, ἐν νοήμασιν, ἐν θυσίαις, ἐν Ναοῖς, ἐν Εἰκονίσμασι, τὸν μὲν ὥς Θεὸν καὶ Δεσπότην προσκυνοῦντες καὶ σέβοντες, τοὺς δὲ διὰ τὸν κοινὸν Δεσπότην ὥς Αὐτοῦ γνησίους θεράποντας τιμῶντες καὶ τὴν κατὰ σχέσιν προσκύνησιν ἀπονέμονες. Αὕτη ἡ πίστις τῶν Ἀποστόλων, αὕτη ἡ πίστις τῶν Πατέρων, αὕτη ἡ πίστις τῶν Ὁρθοδόξων, αὕτη ἡ πίστις τὴν Οἰκουμένην ἐστήριξεν. Ἐπὶ τούτοις τοὺς τῆς εὐσεβείας Κήρυκας ἀδελφικῶς τε καὶ πατροποθήτως εἰς δόξαν καὶ τιμὴν τῆς εὐσεβείας, ὑπὲρ ἧς ἀγωνίσαντο, ἀνευφημοῦμεν καὶ λέγομεν· Τῶν τῆς

Ὁρθοδοξίας προμάχων εὐσεβῶν Βασιλέων, ἀγιωτάτων Πατριαρχῶν, Ἀρχιερέων, Διδασκάλων, Μαρτύρων, Ὁμολογητῶν, Αἰωνία ἡ μνήμη.

Λαός: Αἰωνία ἡ μνήμη αὐτῶν (3)

Ἱερεῖς: Τούτων τοῖς ὑπὲρ εὐσεβείας μέχρι θανάτου ἄθλοις τε καὶ ἀγωνίσμασι καὶ διδασκαλίαις παιδαγωγεῖσθαι τε καὶ κρατύνεσθαι Θεὸν ἐκλιπαροῦντες, καὶ μιμητάς τῆς ἐνθέου αὐτῶν πολιτείας μέχρι τέλους ἀναδείκνυσθαι ἐκδυσωποῦντες, ἀξιοθείημεν τῶν ἐξαιτουμένων, οἰκτιρμοῖς καὶ χάριτι τοῦ Μεγάλου καὶ Πρώτου Ἀρχιερέως Χριστοῦ τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ ἡμῶν, πρεσβείαις τῆς ὑπερενδόξου Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας, τῶν θεοειδῶν Ἀγγέλων καὶ πάντων τῶν Ἁγίων.

Λαός: Ἀμήν.

Λαός: Τίς Θεὸς μέγας ὡς ὁ Θεὸς ἡμῶν. Σὺ εἶ ὁ Θεὸς ὁ ποιῶν θαυμάσια ὁ μόνος (3)

Λαός: Σήμερον σωτηρία τῷ κόσμῳ γέγονεν, ἄσωμεν τῷ ἀναστάντι ἐκ τάφου καὶ ἀρχηγῷ τῆς ζωῆς ἡμῶν. καθελὼν γὰρ τῷ θανάτῳ τὸν θάνατον, τὸ νίκος ἔδωκεν ἡμῖν καὶ μέγα ἔλεος.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ. Τί είναι η Ορθοδοξία; Η αληθινή πίστη δέν είναι μία ανθρώπινη φιλοσοφία, πού δέν χάνουμε τίποτε αν δέν τήν γνωρίζουμε. Η πίστη δέν είναι ούτε μία περιττή πολυτέλεια, ώστε νά ζούμε αδιαφορώντας γί' αυτήν, αλλά είναι είδος πρώτης ανάγκης. Διότι όλοι οι άνθρωποι, γιά νά ζήσουμε, έχουμε απόλυτη ανάγκη τή χάρη του Θεού καί τίς ευλογίες Του, όπως ειρήνη, χαρά, ελπίδα, προστασία, ανάπαυση πνευματική καί ψυχική κ.λπ.

Η Ορθοδοξία δέν είναι ένα ανθρώπινο καπρίτσιο σέ πείσμα των πλανεμένων αιρετικών, αλλά είναι η μοναδική οδός, πού μέ κάθε ασφάλεια οδηγεί στήν αιώνια σωτηρία. Γι' αυτό καί έχει πολεμηθεί από τόν διάβολο μέ πάρα πολλούς τρόπους, μέ διωγμούς καί αμαρτίες, μέ σχίσματα κι αιρέσεις, ή μέ τήν αδιαφορία γιά τήν κατόρθωση της αιώνιας ζωής. Αλλά καί μόνο η Ορθοδοξία έχει αναδείξει Αγίους: Μάρτυρες, Οσίους καί Ομολογητές. Γι' αυτό καί δέν είναι γνήσιος Ορθόδοξος, όποιος -σύμφωνα μέ τό πρότυπο των Αγίων- δέν υπομένει, δέν ασκητεύει, δέν πολεμά τίς αδυναμίες του, δέν μετανοεί διαρκώς, δέν ταπεινοφρονεί ισοβίως, δέ νηστεύει καί δέν προσεύχεται. Μόνο η Ορθοδοξία μας καλεί όχι σέ μία μετά θάνατον σωτηρία μόνο, αλλά καί μας βοηθά νά βιώσουμε τή σωτηρία μας απ' αυτήν εδώ τήν επίγεια ζωή.

Η τήρηση των ευαγγελικών εντολών δέν εξαρτάται μόνο από τή θέληση του ανθρώπου, αλλά χρειάζεται καί τή δύναμη του Χριστού, ο Οποίος είπε: «χωρίς τή βοήθειά μου, δέν μπορείτε νά κάνετε τίποτε». Καί τή δύναμη αυτή τήν ευρίσκουμε μέσω της χάριτος του Θεού, πού μόνο η Ορθοδοξία μπορεί νά μας προσφέρει. Λέγοντας δε Ορθοδοξία, εννοούμε τήν ορθή πίστη, τά Μυστήρια της Εκκλησίας, τήν παράδοση των Πατέρων καί τήν καθοδήγηση από ζώντες Αγίους.

Τί είναι οι κτιστές καί οι άκτιστες ενέργειες του Θεού; Μόνο η Ορθοδοξία είναι σέ θέση νά μας βοηθήσει αποτελεσματικά στήν πνευματική μας τελείωση καί τή σωτηρία της ψυχής μας. Διότι μόνη αυτή μας ανοίγει τό δρόμο πρός τή θέωση, μας δίνει τή δυνατότητα νά ενωθούμε μέ τόν Θεό καί νά Τόν γνωρίσουμε διά των ακτίστων Του ενεργειών, νά γίνουμε κατά χάριν Θεοί.

Μας είναι τελείως αδύνατον νά γνωρίσουμε τήν ουσία του Θεού, διότι αυτό ξεπερνά τή λογική μας καί διότι δέ μπορεί τό άπειρο νά χωρέσει μέσα στόν περιορισμένο μας νου. Ο Θεός έχει δημιουργήσει μέ μόνο τό λόγο Του πάρα πολλές κτιστές ενέργειες: Είπε καί έγιναν όλα όσα υποπίπτουν στίς αισθήσεις μας, καθώς καί τούς Αγγέλους.

Όμως υπάρχουνε καί οι άκτιστες ενέργειές Του, πού περιβάλλουνε τή θεία ουσία, χωρίς νά τίς έχει δημιουργήσει μέσω κάποιας εντολής Του. Δέν είπε π.χ. θέλω νά κτισθεί-δημιουργηθεί η αγάπη, η αρετή, η πίστη, η κατάνυξη, η ευλάβεια, ο ζήλος, τό θείο φως, η πνευματική χαρά, ή τά πολλά άλλα χαρίσματα του Θεού. Αυτές οι άκτιστες ενέργειες υπάρχουν από μόνες τους ως ιδιότητες της θείας Ουσίας, οι οποίες βιώνονται μέσω του πνευματικού αγώνα καί της θείας Χάριτος. Όσων περισσότερων ακτίστων ενεργειών μετέχουμε, τόσο πιό πολύ μπορούμε νά γνωρίσουμε τόν Θεό.

Γιά νά καταλάβουμε τά περί ακτίστων θείων ενεργειών, μπορούμε νά χρησιμοποιήσουμε ως παράδειγμα τόν ήλιο· αυτήν τή φλεγόμενη μάζα πού είναι αδύνατον νά τήν πλησιάσουμε όχι μόνο λόγω αποστάσεως, αλλά κυρίως λόγω του υπερβολικού της θερμότητας καί της λαμπρότητάς του. Αλλά καί δέ μπορούμε νά ζήσουμε χωρίς τή θερμική καί τόν φωτισμό των ηλιακών ακτίνων, πού μας στέλνει αυτό τό μεγάλο φλεγόμενο αστέρι.

Τό ανάλογο συμβαίνει καί στά του Θεού. Η θεία ουσία είναι απρόσιτη, όπως καί η μάζα του ηλίου· αλλά μας είναι πολύ αναγκαίες οι άκτιστες θείες ενέργειες τόσο, ώστε είναι αδύνατον νά ζήσουμε χωρίς αυτές. Καί μπορεί, βέβαια, νά μας οικονομήι ο Θεός χαρίζοντάς τες μας, έστω κι αν αγνοούμε ή περιφρονούμε τή θεία Πηγή τους, όμως υπάρχει καί τό χρονικό όριο, μέσα στό όποιο περιμένει νά Τόν σεβαστούμε καί νά Τόν υπακούσουμε.

Όποιος λοιπόν θέλει νά γνωρίσει τόν Θεό, γιά νά χαρεί καί νά βοηθηθεί στόν αγώνα του υπέρ της ψυχικής του τελειοποίησης καί σωτηρίας, οφείλει όχι μόνο νά λέγεται ορθόδοξος, αλλά καί ν' αξιοποιεί αυτό τό ουράνιο κάλεσμά του καθημερινά, γιά νά λαβαίνει συνέχεια τά άκτιστα χαρίσματα του Θεού καί έτσι νά μπορεί νά μοιάσει του Θεού.

ΑΠΟ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ «ΠΙΣΤΗ ΚΑΙ ΖΩΗ» ΤΟΥ ΑΓΙΟΠΕΙΤΟΥ ΙΕΡΟΜΟΝΑΧΟΥ ΜΑΞΙΜΟΥ

Β΄ ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΝΗΣΤΕΙΩΝ (+2 αμνούς)

ΕΙΣ ΤΗΝ ΘΕΙΑΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ, ΑΝΤΙΦΩΝΑ (τῶν Κυριακῶν),

.....ὁ β' χορὸς

Ἦχος πλ. δ'

Ὁρθοδοξίας ὁ φωστὴρ Ἐκκλησίας τὸ στήριγμα καὶ διδάσκαλε τῶν μοναστῶν ἡ καλλονὴ τῶν θεολόγων ὑπέρμαχος ἀπροσμάχητος Γρηγόριε θαυματουργὲ Θεσσαλονίκης τὸ καύχημα κήρυξ τῆς χάριτος ἰκέτευε διὰ παντός, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

ὁ α' χορὸς, τοῦ Ναοῦ, ὁ β' χορὸς, (ψάλλεται ὑπὸ τῶν ἱεουργούντων μόνον ὅταν τελεῖται συλλείτουργον), **Κοντάκιον Ἦχος πλ.δ'**

Τῇ ὑπερμάχῳ στρατηγῷ τὰ νικητήρια, ὡς λυτρωθεῖσα τῶν δεινῶν, εὐχαριστήρια, ἀναγράφω σοι ἡ Πόλις σου, Θεοτόκε, ἀλλ' ὡς ἔχουσα τὸ κράτος ἀπροσμάχητον, ἐκ παντοίων με κινδύνων ἐλευθέρωσον ἵνα κράζω σοι, **Χαῖρε, Νύμφη ἀνύμφευτε.**

Τρισάγιον. Ἀπόστολος, Προκείμενον. Ἦχος πλ. β'

Σῶσον, Κύριε, τὸν λαόν σου, καὶ εὐλόγησον τὴν κληρονομίαν σου.

Στίχ. Πρὸς σέ, Κύριε, κεκράξομαι ὁ Θεός μου.

Πρὸς Κορινθίους Α' Ἐπιστολῆς Παύλου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Πρὸς Ἑβραίους Ἐπιστολῆς Παύλου τὸ Ἀνάγνωσμα (Ἑβρ. α' 10 - β' 3).

Κατ' ἀρχάς, Κύριε, τὴν γῆν ἐθεμελίωσας, καὶ ἔργα τῶν χειρῶν σου εἰσὶν οἱ οὐρανοί· αὐτοὶ ἀπολοῦνται, σὺ δὲ διαμένεις· καὶ πάντες ὡς ἱμάτιον παλαιωθήσονται, καὶ ὡσεὶ περιβόλαιον ἐλίξεις αὐτούς, ὡς ἱμάτιον καὶ ἀλλαγῇσονται· σὺ δὲ ὁ αὐτὸς εἶ καὶ τὰ ἔτη σου οὐκ ἐκλείψουσιν. Πρὸς τίνα δὲ τῶν ἀγγέλων εἴρηκέν ποτε, Κάθου ἐκ δεξιῶν μου ἕως ἂν θῶ τοὺς ἐχθρούς σου ὑποπόδιον τῶν ποδῶν σου; Οὐχὶ πάντες εἰσὶν λειτουργικὰ πνεύματα εἰς διακονίαν ἀποστελλόμενα διὰ τοὺς μέλλοντας κληρονομεῖν σωτηρίαν; Διὰ τοῦτο δεῖ περισσοτέρως προσέχειν ἡμᾶς τοῖς ἀκουσθεῖσιν, μήποτε παραρυῶμεν. Εἰ γὰρ ὁ δι' ἀγγέλων λαληθεὶς λόγος ἐγένετο βέβαιος, καὶ πᾶσα παράβασις καὶ παρακοὴ ἔλαβεν ἔνδικον μισθοποδοσίαν, πῶς ἡμεῖς ἐκφευξόμεθα τηλικαύτης ἀμελήσαντες σωτηρίας; Ὅτις, ἀρχὴν λαβοῦσα λαλεῖσθαι διὰ τοῦ Κυρίου, ὑπὸ τῶν ἀκουσάντων εἰς ἡμᾶς ἐβεβαιώθη.

Ἀλληλούϊα (γ')

Καὶ καθεξῆς ἡ Θεία Λειτουργία τοῦ Μεγάλου Βασιλείου (ἡχος β', μέλος ἀρχαῖον)

Εἰς τό, Ἐξαιρέτως, ὁ α' χορὸς, τὸ Μέγα Μεγαλυνάριον, Ἑμμελὴς ἀπαγγελία ὑπὸ τοῦ Ἀναγνώστου εἰς τὸ κλιτὸν

Ἐπὶ σοὶ χαίρει, Κεχαριτωμένη, πᾶσα ἡ κτίσις, Ἀγγέλων τὸ σύστημα, καὶ ἀνθρώπων τὸ γένος· ἡγιασμένη ναέ, καὶ Παράδεισε λογικέ, παρθενικὸν καύχημα, ἐξ ἧς Θεὸς ἐσαρκώθη, καὶ παιδίον γέγονεν, ὁ πρὸ αἰώνων ὑπάρχων Θεὸς ἡμῶν.

Ἦχος α' ἐκ τοῦ Κε (μέλος ἀρχαῖον)

Τὴν γὰρ σὴν μήτραν, θρόνον ἐποίησε, καὶ τὴν σὴν γαστέρα, πλατυτέραν οὐρανῶν ἀπειργάσατο. Ἐπὶ σοὶ χαίρει Κεχαριτωμένη, πᾶσα ἡ κτίσις, **δόξα σοι.**

ΚΥΡΙΑΚΗ Β' ΝΗΣΤΕΙΩΝ. Ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς καὶ ὁ Παραλυτικός

«καὶ ἔρχονται πρὸς αὐτὸν παραλυτικὸν φέροντες, αἰρόμενον ὑπὸ τεσσάρων...» («Ἐρχονται τότε μερικοὶ πρὸς αὐτόν, φέροντας ἓνα παράλυτο, πρὸς τὸ βάσταζαν τέσσαρις ἄνθρωποι...» (Μαρκ. β' 3)

Τὴν Β' Κυριακὴν τῶν Νηστειῶν ἡ Ἐκκλησία καθώρισε νὰ εορτάζεται ἡ μνήμη τοῦ ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμά, σαν συνέχεια τῆς Κυριακῆς τῆς Ὀρθοδοξίας. Πράγματι σήμερον ἀκούσαμε τὸν ἀπόηχο τῆς προηγουμένης Κυριακῆς, αφοῦ ὁ ἅγιος Γρηγόριος ἦταν ἄξιο τέκνον τῆς Ἐκκλησίας, πρὸς συνετέλεσε στὸν θρίαμβο τῆς Ὀρθοδοξίας σὲ μιὰ δύσκολη ἐποχὴ.

Ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς, μέγας ἡσυχαστής, καὶ ἐπειτα Ἀρχιεπίσκοπος Θεσσαλονίκης, ἐκφράζοντας τὴν ἐμπειρία ὅλων τῶν ἁγίων Πατέρων, πολέμησε τὸν Ὀρθολογισμό τοῦ 14^{ου} αἰῶνος καὶ διεφύλαξε τὴν Ὀρθόδοξο Πίστη ἀπὸ τὸν κίνδυνο τοῦ ἀγνωστικισμοῦ καὶ τοῦ πανθεϊσμοῦ, ἀναπτύσσοντας τὴν θεμελιώδη ἀλήθεια τῆς Ἐκκλησίας, γύρω ἀπὸ τὸ μυστήριο τῆς ἀδιαιρέτου διαιρέσεως τῆς οὐσίας καὶ τῆς ἐνεργείας τοῦ Θεοῦ. Ἡ διδασκαλία αὕτη εἶναι ἀπαραίτητη γιὰ τὴν ἐποχὴ μας, γιὰτί πολλοὶ ἔχουν προσωπικὴ ἀγνοία τῆς ἐνεργείας τοῦ Θεοῦ, με ἀποτέλεσμα νὰ τὴν συγχέουν με τὰ κτίσματα, ἐνῷ ἄλλοι ομιλοῦν στοχαστικὰ γιὰ τὰ μεγάλα αὐτὰ θέματα τῆς πίστεως.

Τιμῶντας λοιπὸν τὴν μνήμη τοῦ μεγάλου αὐτοῦ Πατρός τῆς Ἐκκλησίας, θὰ παρουσιάσουμε τὴν ἐρμηνεία πρὸς τὴν σημερινήν εὐαγγελικὴν περικοπήν, πρὸς περιγράφει τὴν θεραπεία τοῦ παραλυτικοῦ τῆς Καπερναοῦμ. Εἶναι παρμένα ἀπὸ τὴν ομιλία πρὸς τὴν ἡμέρα αὕτη στὸ Ποίμνιό του.

Οἱ ἅγιοι Πατέρες ἀλάνθαστοι ἐρμηνευτὲς τῶν Γραφῶν

Κατ' ἀρχὰς πρέπει νὰ υπογραμμίσουμε τὴν μεγάλη σημασίαν τῆς πατερικῆς ἐρμηνείας τῆς ἁγίας Γραφῆς. Κατὰ τὴν Ὀρθόδοξο διδασκαλίαν ἡ Ἀποκάλυψη δὲν ταυτίζεται με τὴν ἁγία Γραφή. Αὐτὸ γίνεται ἀπὸ τοὺς Προτεστάντας με ἀποτέλεσμα νὰ πέφτουν σὲ πολλὰς ἀιρέσεις. Οἱ Ὀρθόδοξοι πιστεύουμε ὅτι ἡ ἁγία Γραφή δὲν εἶναι ἡ Πεντηκοστή. Πεντηκοστή εἶναι οἱ ἅγιοι, ἐνῷ ὁ λόγος τῶν ἁγίων εἶναι λόγος περὶ τῆς Πεντηκοστής. Ἐτοί ὅσοι ἔχουν μέσα τοὺς τὴν ἁγιαστικὴ ἐνέργεια τῆς θείας Χάριτος μποροῦν νὰ ἀντιληφθοῦν τοὺς ἀποκαλυπτικοὺς λόγους τῶν Προφητῶν, Ἀποστόλων καὶ προγενεστέρων τῶν ἁγίων. Αὐτοὶ εἶναι οἱ ἀλάνθαστοι ἐρμηνευταὶ τῶν ἁγίων Γραφῶν, γιὰτί ἐφθασαν στὸν φωτισμὸ τοῦ νοῦ.

Ἐτοί ἡ καλύτερη «ἐπιστημονικὴ» προσέγγιση τῆς ἁγίας Γραφῆς εἶναι διὰ τῶν ἁγίων. Κάθε ρῆμα τῆς Γραφῆς ἔχει «ἐγκεκρυμμένην ἐν ἐαυτῷ δύναμιν πνευματικὴν», τὴν ὁποίαν ἀντιλαμβάνεται αὐτὸς πρὸς ὃν ἔχει τὸ ἅγιον πνεῦμα. Ἡ ἐρμηνεία τῆς ἁγίας Γραφῆς δὲν εἶναι ὑπόθεση γραμματικῶν, φιλολογικῶν γνῶσεων ἢ ἱστορικῶν μόνον, ἀλλὰ κυρίως θεωρίας Θεοῦ. Ὁ νοῦς τοῦ ἁγίου καθαρίζεται, φωτίζεται καὶ βλέπει καθαρά ὅλο τὸ βάθος κάθε ρητοῦ. Κατὰ τὸν ἅγιον Ἰσαάκ ὅσοι, φωτιζόμενοι ἀπὸ τὴν θείαν Χάρη, οδηγοῦνται σὴν τελειότητα τῆς ζωῆς, πάντοτε αισθάνονται σαν νὰ προέρχεται μιὰ νοητὴ ἀκτὴν μέσα ἀπὸ τοὺς στίχους τῶν γεγραμμένων καὶ ἡ ὁποία διαχωρίζει με πνευματικὴ γνῶση τὸ νόημα τῶν ψιλῶν λόγων ἀπὸ τὰ πράγματα τῶν λεγομένων. Γι' αὐτὸ ἔχει ἐπωθεῖ ὅτι καὶ ἀν ἀκόμη χαθοῦν ὅλα τὰ βιβλία τῆς ἁγίας Γραφῆς καὶ τὰ πατερικὰ συγγράμματα, ὑπάρχουν Πατέρες πρὸς τοὺς ὁποίους νὰ ξαναγράψουν, αφοῦ ἡ ζωὴ δὲν χάνεται.

Θεραπεία παραλύτου ψυχῆς

Ο παραλυτικός «αιρόμενος υπό τεσσάρων» έφθασε στην οικία, όπου δίδασκε ο Χριστός. Επειδή ο κόσμος ήταν πολύς τον ανέβασαν στην οροφή, «απεστέγασαν την στέγην» και κατέβασαν τον παραλυτικό μαζί με το κρεβάτι μπροστά στον Χριστό, που του χάρισε την ίαση και θεραπεία της ψυχής και του σώματος.

Ο άγιος Γρηγόριος προσαρμόζει αυτήν την πράξη στην θεραπεία της παραλύτου ψυχής. Κάθε ένας που πρόσκειται στις ηδονές είναι παράλυτος στην ψυχή κείμενος επάνω στο κρεβάτι της ηδοναθείας και της σαρκικής ανέσεως. Η ψυχή είναι παράλυτη, καθλωμένη σε ένα σώμα που υπηρετεί τις ηδονές. Χρειάζεται η παράλυτη ψυχή να επιστρέψει στον Χριστό για να θεραπευθεί. Την βοηθούν τέσσερις παράγοντες ήτοι «η οικεία κατάγνωσις» (αυτομεμψία), η «εξαγόρευσις των προημαρτημένων» (εξομολόγηση), «η υπόσχεση αποχής των κακών» (υπόσχεση για διόρθωση) και «η δέησις προς Θεόν» (προσευχή). Απαιτείται όμως να αποστεγασούν την στέγη, την οροφή. Οροφή είναι το λογιστικό μέρος της ψυχής, που είναι φορτωμένο από υλικά, που προέρχονται από την σχέση προς τα γήινα και τα πάθη και χωρίζουν την ψυχή από τον Χριστό. Όταν καθαρισθεί ο λογισμός τότε μπορούμε να ταπεινωθούμε, να προσπέσουμε και να προσεγγίσουμε τον Χριστό. Αμέσως τότε ο παράλυτος νους ακούει την γλυκυτάτη λέξη «τέκνον» και λαμβάνει άφεση των αμαρτιών. Επίσης λαμβάνει και δύναμη για να σηκώσει το κρεβάτι. Δηλαδή ο υγιής νους άγει και διευθύνει το σώμα στα έργα της μετανοίας και δεν διευθύνεται από αυτό, όπως γινόταν προηγουμένως. Έτσι ο άνθρωπος ανασταίνεται και ζει την εν Χριστώ ζωή.

Αυτά τα λίγα μας φανερώνουν ότι για να μελετούμε την Αγία Γραφή πρέπει απαραίτητα να έχουμε την καθοδήγηση των παλαιών και συγχρόνων αγίων Πατέρων. Να την διαβάζουμε μέσα στην ατμόσφαιρα της Εκκλησίας. Τότε η ανάγνωση θα ανάπτει τον πόθο για την κοινωνία με τον Χριστό και θα ανασταίνεται η ψυχή από την νέκρωσή της.

«Όσοι Πιστοί», Εκδόσεις Ι.Μ. Γενεθλίου της Θεοτόκου (Λιβαδειά) <http://img.pathfinder.gr/clubs/files/74432/11.doc>

ΚΥΡΙΑΚΗ Γ' ΝΗΣΤΕΙΩΝ (ΣΤΑΥΡΟΠΡΟΣΚΥΝΗΣΕΩΣ) (+2 αμνούς)

...Τὰ εύλογητάρια καταλιμπάνονται....

...Ἁγιος Ἀθάνατος, έλέησον ἡμᾶς.

Η ΤΑΞΙΣ ΤΗΣ ΣΤΑΥΡΟΠΡΟΣΚΥΝΗΣΕΩΣ

Εἰς τὸ ἄσματικόν· «**Ἁγιος ὁ Θεός...**», γίνεται ἡ Εἴσοδος τοῦ Τιμίου Σταυροῦ ὡς έφεξῆς:

Οἱ Χοροί κατέρχονται καὶ μεταβαίνουν εἰς τὴν Βόρειον Πύλην τοῦ Ἱεροῦ Βήματος. Ὁ Ἱερεὺς, λαμβάνει τὸ θυμιατὸν καὶ θυμιᾷ τρίς τὴν Ἀγίαν Τράπεζαν καὶ τὸν ἐπ' αὐτῇ ἐπὶ ἡύτρεπισμένου μετ' ἀνθέων καὶ τριῶν κηρῶν δίσκου κείμενον Τίμιον Σταυρόν. Θυμιάσας καὶ ποιήσας τρεῖς μετανοίας ἀσπάζεται τὴν Ἀγίαν Τράπεζαν καὶ αἶρει τὸν δίσκον μετὰ τοῦ Τιμίου Σταυροῦ ἐπὶ κεφαλῆς καὶ ἐξέρχεται ἀπὸ τῆς Βορείου Πύλης τοῦ Ἱ. Βήματος προπορευομένων αὐτοῦ τῶν Χορῶν, ψαλλόντων τὸ ἄσματικόν· «**Ἁγιος ὁ Θεός**», τῶν λαμπαδούχων μετὰ τῶν Ἐξαπτερύγων ἄνευ τοῦ Σταυροῦ γίνεται ἡ περιφορά.

Ἡ πομπή, ὅταν φθάσῃ εἰς τὸ μέσον τοῦ Σολέα, περιφέρεται πέριξ τοῦ τρισκελίου τρίς. Ἀκολουθῶς ὁ Ἱερεὺς βλέπων πρὸς ἀνατολὰς ὑψώνει τὸν δίσκον καὶ ἐκφωνεῖ· «**Σοφία· ὀρθοί**», εἶτα θέτει αὐτόν ἐπὶ τοῦ τρισκελίου καὶ ἀμέσως λαμβάνει τὸ θυμιατὸν καὶ θυμιᾷ σταυροειδῶς τὸν ἐπὶ τοῦ τρισκελίου εὐρισκόμενον δίσκον μετὰ τοῦ Τιμίου Σταυροῦ ψάλλων τό· «**Σῶσον, Κύριε, τὸν λαὸν σου...**». Τὸ αὐτὸ ψάλλουσι ἀνά μίαν οἱ Χοροί.

Εἶτα ὁ Ἱερεὺς ἢ ὁ Ἀρχιερεὺς, (ὅστις ἂν ἦ χοροστατῶν κατέρχεται τοῦ θρόνου), ποιεῖ τρεῖς μετανοίας, προσκυνεῖ τὸν Τίμιον Σταυρόν καὶ ψάλλει τό· «**Τὸν Σταυρόν σου προσκυνούμεν Δέσποτα καὶ τὴν αγίαν σου ἀνάστασιν δοξάζομεν...**». Τὸ αὐτὸ ἐπαναλαμβάνουσι καὶ οἱ δύο Χοροί καὶ γίνεται ὑπὸ τοῦ λαοῦ ἡ προσκύνησις τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, τῶν χορῶν ψαλλόντων τὰ Ἰδιόμελα· «**Δεῦτε, πιστοί...**», κτλ.

ἄρχεται
ὁ β' χορὸς

Ποίημα Λέοντος Δεσπότη

Ἦχος β'

Δεῦτε πιστοὶ τὸ ζωοποιὸν Ξύλον προσκυνήσωμεν, ἐν ᾧ Χριστὸς ὁ Βασιλεὺς τῆς δόξης ἐκουσίως χεῖρας ἐκτείνας ὕψωσεν ἡμᾶς εἰς τὴν ἀρχαίαν μακαριότητα, οὓς πρὶν ὁ ἐχθρὸς, δι' ἡδονῆς συλήσας ἐξορίστους

Θεοῦ πεποίηκε· Δεῦτε πιστοὶ ἔξυλον προσκυνήσωμεν, δι' οὗ ἡξιώθημεν, τῶν ἀοράτων ἐχθρῶν συντρίβειν τὰς κάρas. Δεῦτε πᾶσαι αἱ πατρίαι τῶν ἐθνῶν τὸν Σταυρὸν τοῦ Κυρίου ὕμνοις τιμήσωμεν. Χαίροις Σταυρὲ τοῦ πεσόντος Ἀδὰμ ἡ τελεία λύτρωσις, ἐν σοὶ οἱ πιστότατοι Βασιλεῖς ἡμῶν καυχῶνται ὡς τῇ σῇ δυνάμει, Ἰσραηλίτην λαόν, κραταιῶς ὑποτάττοντες. Σὲ νῦν μετὰ φόβου, Χριστιανοὶ ἀσπαζόμεθα, καὶ τὸν ἐν σοὶ προσπαγέοντα Θεὸν δοξάζομεν λέγοντες, Κύριε ὁ ἐν αὐτῷ προσπαγεῖς, ἐλέησον ἡμᾶς ὡς ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρωπος.

Ὁ Ἀριστερός χορὸς ψάλλει τό Ἀπολυτίκιον· «**Σῶσον Κύριε, τὸν λαόν σου...**».

ὁ β' χορὸς ἦχος α'

Σῶσον Κύριε τὸν λαόν σου καὶ εὐλόγησον τὴν κληρονομίαν σου, νίκας τοῖς Βασιλεῦσι κατὰ βαρβάρων δωρούμενος καὶ τὸ σὸν φυλάττων **διὰ τοῦ Σταυροῦ σου πολίτευμα.**

ἡ Σήμερον σωτηρία...

ΕΙΣ ΤΗΝ ΘΕΙΑΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ , Ἀντίφωνα , ἦχος β'. ὁ α' χορὸς

Στίχ. α'. Ἐσημειώθη ἐφ' ἡμᾶς τό φῶς τοῦ προσώπου Σου, Κύριε.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου, Σῶτερ σῶσον ἡμᾶς.

ὁ β' χορὸς

Στίχ. β'. Ἔδωκας τοῖς φοβουμένοις Σε σημειώσιν τοῦ φυγεῖν ἀπὸ προσώπου τόξου.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου, ...

ὁ α' χορὸς

Στίχ. γ'. Ἀνέβης εἰς ὕψος, ἠχμαλώτευσας αἰχμαλωσίαν.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου, ...

ὁ β' χορὸς

Στίχ. δ'. Ἔδωκας κληρονομίαν τοῖς φοβουμένοις τό ὄνομά Σου, Κύριε.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου, ...

ὁ α' χορὸς

Δόξα Πατρὶ...

ὁ β' χορὸς

Καὶ νῦν

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου...

Ἀντίφωνον β'.

ἦχος ὁ αὐτός.

ὁ β' χορὸς

Στίχ. α'. Εἶδον πάντα τὰ πέρατα τῆς γῆς τό σωτήριον τοῦ Θεοῦ ἡμῶν.

Σῶσον ἡμᾶς, Υἱὲ Θεοῦ, ὁ ἀναστάς ἐκ νεκρῶν, ψάλλοντάς σοι, Ἀλληλοῦϊα.

ὁ α' χορὸς

Στίχ. β'. Προσκυνήσωμεν εἰς τὸν τόπον, οὗ ἔστησαν οἱ πόδες Αὐτοῦ.

Σῶσον ἡμᾶς, Υἱὲ Θεοῦ, ὁ ἀναστάς ἐκ νεκρῶν, ...

ὁ β' χορὸς

Στίχ. γ'. Ὁ δὲ Θεός, βασιλεὺς ἡμῶν, πρὸ αἰώνων εἰργάσατο σωτηρίαν ἐν μέσῳ τῆς γῆς.

Σῶσον ἡμᾶς, Υἱὲ Θεοῦ, ὁ ἀναστάς ἐκ νεκρῶν, ...

ὁ α' χορὸς

Στίχ. δ'. Ὑψωθήσομαι ἐν τοῖς ἔθνεσιν· ὑψωθήσομαι ἐν τῇ γῇ.

Σῶσον ἡμᾶς, Υἱὲ Θεοῦ, ὁ ἀναστάς ἐκ νεκρῶν, ...

ὁ β' χορὸς

Δόξα Πατρὶ...

ὁ α' χορὸς

Καὶ νῦν...

ὁ β' χορὸς

Ὁ μονογενὴς Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ, ἀθάνατος ὑπάρχων, καὶ καταδεξάμενος, διὰ τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν, σαρκωθῆναι ἐκ τῆς ἀγίας Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας, ἀτρέπτως ἐνανθρωπήσας, σταυρωθεὶς τε, Χριστὲ ὁ Θεός, θανάτῳ θάνατον πατήσας. Εἰς ὧν τῆς ἀγίας Τριάδος, συνδοξαζόμενος τῷ Πατρὶ καὶ τῷ ἁγίῳ Πνεύματι, σῶσον ἡμᾶς.

Ἀντίφωνον γ'.

ἦχος α'.

ὁ α' χορὸς

Στίχ. α΄. Ὑψοῦτε Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν καὶ προσκυνεῖτε τῷ ὑποποδίῳ τῶν ποδῶν Αὐτοῦ.
Σῶσον Κύριε τὸν λαόν σου καὶ εὐλόγησον τὴν κληρονομίαν σου, νίκας τοῖς Βασιλεῦσι κατὰ βαρβάρων
δωρούμενος καὶ τὸ σὸν φυλάττων διὰ τοῦ Σταυροῦ σου πολίτευμα.

ὁ β΄ χορός

Στίχ. β΄. Σῶσον, ὁ Θεός, τὸν λαόν σου καὶ εὐλόγησον τὴν κληρονομίαν σου.

Σῶσον Κύριε τὸν λαόν σου...

ὁ α΄ χορός

Στίχ. γ΄. Καὶ ποίμανον αὐτούς καὶ ἔπαρον αὐτούς ἕως τοῦ αἰῶνος.

Σῶσον Κύριε τὸν λαόν σου....

Μικρὰ Εἴσοδος. Εἰσοδικὸν, ὁ α΄ χορός , (ψάλλεται ὑπὸ τῶν ἱερουργούντων μόνον ὅταν τελῆται συλλείτουργον)

Δεῦτε προσκυνήσωμεν καὶ προσπέσωμεν Χριστῷ, σῶσον ἡμᾶς Υἱὲ Θεοῦ ὁ ἀναστάς ἐκ νεκρῶν.....

ὁ β΄ χορός

...ψάλλοντάς σοι, Ἀλληλούϊα.

ὁ α΄ χορός,(ψάλλεται ὑπὸ τῶν ἱερουργούντων μόνον ὅταν τελῆται συλλείτουργον) **Ἄπολυτίκιον. Ἦχος γ΄.**

Εὐφραινέσθω τὰ οὐράνια, ἀγαλλιέσθω τὰ ἐπίγεια,...

ὁ β΄ χορός

ἦχος α΄

Σῶσον Κύριε τὸν λαόν σου καὶ εὐλόγησον τὴν κληρονομίαν σου, νίκας τοῖς βασιλεῦσι κατὰ βαρβάρων
δωρούμενος καὶ τὸ σὸν φυλάττων διὰ τοῦ Σταυροῦ σου πολίτευμα.

Ἀπόστολος

Προκείμενον Ἦχος πλ. β΄

Σῶσον, Κύριε, τὸν λαόν σου, καὶ εὐλόγησον τὴν κληρονομίαν σου.

Στίχ. Πρὸς σέ, Κύριε κεκράζομαι, ὁ Θεός μου.

Πρὸς Ἑβραίους Ἐπιστολῆς Παύλου τὸ Ἀνάγνωσμα

(Κεφ. Δ΄, 14-Ε΄, 6)

Ἀδελφοί, ἔχοντες Ἀρχιερέα μέγαν, διεληλυθότα τοὺς οὐρανοὺς, Ἰησοῦν τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ, κρατῶμεν τῆς ὁμολογίας. Οὐ γὰρ ἔχομεν Ἀρχιερέα, μὴ δυνάμενον συμπαθῆσαι ταῖς ἀσθενείαις ἡμῶν, πεπειρασμένον δὲ κατὰ πάντα καθ'ὁμοιότητα, χωρὶς ἁμαρτίας. Προσερχώμεθα οὖν μετὰ παρήρησίας τῷ θρόνῳ τῆς χάριτος, ἵνα λάβωμεν ἔλεον, καὶ χάριν εὖρωμεν εἰς εὐκαιρον βοήθειαν. Πᾶς γὰρ Ἀρχιερεὺς ἐξ ἀνθρώπων λαμβανόμενος, ὑπὲρ ἀνθρώπων καθίσταται τὰ πρὸς τὸν Θεόν, ἵνα προσφέρῃ δῶρά τε καὶ θυσίας ὑπὲρ ἁμαρτιῶν· μετριοπαθεῖν δυνάμενος τοῖς ἄγνοοῦσι καὶ πλανωμένοις, ἐπεὶ καὶ αὐτὸς περικείται, ἀσθένειαν, καὶ διὰ ταύτην ὀφείλει, καθὼς περὶ τοῦ λαοῦ, οὕτω καὶ περὶ ἑαυτοῦ προσφέρειν ὑπὲρ ἁμαρτιῶν. Καὶ οὐχ ἑαυτῷ τις λαμβάνει τὴν τιμὴν, ἀλλ' ὁ καλούμενος ὑπὸ τοῦ Θεοῦ καθάπερ καὶ ὁ Ἀαρών. Οὕτω καὶ ὁ Χριστός, οὐχ ἑαυτὸν ἐδόξασε γεννηθῆναι Ἀρχιερέα, ἀλλ' ὁ λαλήσας πρὸς αὐτόν· Υἱός μου εἰ σὺ ἐγὼ σήμερον γεγέννηκά σε. Καθὼς καὶ ἐν ἑτέρῳ λέγει. Σὺ Ἱερεὺς εἰς τὸν αἰῶνα **κατὰ τὴν τάξιν Μελχισεδέκ.**

Κοινωνικόν, ὁ β΄ χορός, ἦχος γ΄

Ἐσημειώθη ἐφ' ἡμᾶς τὸ φῶς τοῦ προσώπου σου, Κύριε. Ἀλληλούϊα.

ὁ α΄ χορός, Ἀντί τοῦ· «Εἶδομεν τό φῶς» τό, ἦχος α΄

Σῶσον Κύριε τὸν λαόν σου καὶ εὐλόγησον...

Γ' ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΝΗΣΤΕΙΩΝ, ΤΗΣ ΣΤΑΥΡΟΠΡΟΣΚΥΝΗΣΕΩΣ.

Ὁ ἄνθρωπος εἶναι μοναδικὸ πλάσμα τοῦ Θεοῦ, «Τὶ δώσει ἄνθρωπος ἀντάλλαγμα τῆς ψυχῆς αὐτοῦ;»

«Ὁ ἄνθρωπος εἶναι τὸ ὑποκείμενον, τὰ γύρω του εἶναι τὰ «ἀντικείμενα». Ὁ ἄνθρωπος εἶναι πρόσωπον, ὅλα τὰ γύρω του εἶναι πράγματα καὶ χρήματα, δηλ. ἡ ἀποτελέσματα τῶν πράξεων τοῦ ἀνθρώπου ἢ μέσα πρὸς χρῆσιν τοῦ ἀνθρώπου». Ἄν γελασθοῦμε καὶ μεταθέσουμε τὸν ἑαυτὸ μας καὶ τὴν ἐλπίδα μας στὰ πράγματα ποὺ μᾶς περιβάλλουν, χάσαμε τὴ δύναμή μας καὶ τὴ θέση μας. Οὐδέποτε πρέπει νὰ ξεχάσουμε πῶς ἔχουμε ψυχὴ, ποὺ ἀξίζει περισσότερο ἀπ' ὅλα ὅσα ἔχει ὁ κόσμος γύρω μας. Αὐτὲς τὲς ἀλήθειες ἐκφράζει τὸ σημερινὸ Εὐαγγέλιον καὶ μάλιστα τὰ λόγια τοῦ Κυρίου, ποὺ πιστοποιοῦν τὴν ἀξία τῆς ψυχῆς μας.

Ὁ κόσμος καὶ ἡ ψυχὴ μας

Εἶναι ἀδύνατον ἕνας ἄνθρωπος νὰ κερδίσει ὅλο τὸν κόσμον. Ἀκόμη κι ἂν αὐτὸ ἦταν κατορθωτό, δὲν εἶχε νὰ ὠφεληθεῖ τίποτε. Ὁ κόσμος εἶναι πεπερασμένος ἐνῷ ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου, συνδεδεμένη μὲ τὴ ζωὴ τοῦ Θεοῦ, παραμένει ἀθάνατη. Μὲ τὰ πράγματα τοῦ κόσμου ἔχουμε μιὰ τέρψη πρόσκαιρη, ἐνῷ μὲ τὴν ἀπώλεια τῆς ψυχῆς μας μιὰ κόλαση αἰῶνια. Ὅλη τὴν Οἰκουμένη νὰ ἔχουμε, δὲν ἀξίζει οὔτε ζυγίζει ὅσο ἡ ψυχὴ μας, δηλ. ἡ ὑπαρξὴ μας. Ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς κάνει μιὰ ἀνάλυση σπουδαία πάνω στὸ σημεῖο αὐτό. Ὁ ἄνθρωπος εἶναι διπλός. Ὁ ἐκτός, δηλ. τὸ σῶμα, καὶ ὁ ἐσωτερικὸς ἄνθρωπος, «ἡ ψυχὴ δηλονότι». Ὅταν, λοιπόν, ὁ ἐκτός ἄνθρωπος παραδῶσει τὸν ἑαυτὸ του στὸ θάνατον, «ἀπόλλυσι τὴν ἑαυτοῦ ψυχὴν χωριζομένην αὐτοῦ», δηλ. χάνει καὶ τὴν ψυχὴ του, ποὺ χωρίζεται ἀπ' αὐτόν. Ὁ φιλόζωος, ἐπειδὴ ἀγαπᾷ τὸν παρόντα αἰῶνα καὶ ὅσα πράγματα ἔχει ὁ αἰώνας αὐτός, ζημιώνει τὴν ψυχὴ του καὶ τὴν ἀποστερεῖ, «τῆς ὄντως ζωῆς».

Ἡ ἄρνηση τῆς θυσίας νὰ σηκώσουμε τὸ Σταυρὸ τοῦ Κυρίου, νὰ ἀπαρνηθοῦμε τὸν ἑαυτὸ μας καὶ νὰ τὸν ἀκολουθήσουμε, δὲν ἰσοσταθμίζεται οὔτε μὲ τὴν κατάκτηση ὅλου τοῦ κόσμου. Τὴν ὄντως ζωὴ, γιατί αὐτὸ σημαίνει ψυχὴ στὸ σημεῖο αὐτό, ποὺ μᾶς παρέχει ὁ Χριστός, δὲν μπορούμε νὰ τὴν ἀντικαταστήσουμε μὲ τίποτε.

Προϋποθέσεις γιὰ τὴν αἰώνια ζωὴ

Ἡ ἄρση τοῦ Σταυροῦ εἶναι μία πορεία πρὸς ἐκτέλεση. Ἐὰν ὁ Σταυρὸς ἀναμένει τὸ Σωτήρα, δὲν εἶναι δυνατό νὰ εἶναι διαφορετικὴ ἡ τύχη τῶν μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ κι ὅλων ὅσοι θὰ πιστεύσουν στὸ πρόσωπό Του στὸ μέλλον. Ὁ πιστὸς μαθητὴς ἀκολουθεῖ καὶ μιμεῖται τὸ διδάσκαλό του ὅχι μόνο στὴ ζωὴ ἀλλὰ καὶ στὸ θάνατον. Ἡ ἀπαρνήση τοῦ ἑαυτοῦ μας εἶναι βασικὴ προϋπόθεση γιὰ νὰ ἀποκτήσουμε τὴ ζωὴ τοῦ Χριστοῦ.

Σημαίνει την άπονέκρωση του ἐγὼ μας, τὼν ἐπιθυμιῶν μας καὶ τῆς δαιμονικῆς αὐτάρκειας τοῦ ἑαυτοῦ μας. Ἐπίσης ἡ ὑποταγή μας στὸ Χριστὸ ἀπαιτεῖ, ἐφ' ὅσον τὸν ἀκολουθήσουμε, τὴ θετικὴ ἐργασία τῶν ἐντολῶν Του.

Ὅλα αὐτὰ τὰ λόγια τοῦ Κυρίου ἴσως φαίνονται δυσέφικτα καὶ ἀκατανόητα γιὰ τὴν ἐποχὴ μας. Πολλοὶ ἴσως τὰ θεωροῦν καὶ οὐτοπικά. Εἶναι λάθος αὐτό. Ὅσοι ἀγωνίζονται πνευματικὰ γνωρίζουν πὼς εἶναι ἐφαρμόσιμα καὶ ἀληθινά. Εἴμαστε στηριγμένοι στὰ πάθη μας, ποὺ ἐμποδίζουν νὰ πάρουμε μέσα μας τὴ ζωὴ τοῦ Χριστοῦ, γι' αὐτὸ μᾶς φαίνονται δύσκολα τὰ λόγια τοῦ Εὐαγγελίου.

Ἄς ἀρχίσουμε νὰ κάνουμε μικρὲς προσπάθειες μὲ τὴν προσευχή, τὴν ἐκκοπὴ τοῦ θελήματός μας, τὴν ἐφαρμογὴ τῶν ἐντολῶν, καὶ τότε θὰ δοῦμε τὰ εὐεργετικὰ ἀποτελέσματα. Ἡ δειλία εἶναι κατάσταση ποὺ τὴν καλλιεργεῖ ὁ διάβολος. Ὁ ἀββὰς Ἰσαὰκ ἔλεγε πὼς μία μικρὴ προσπάθεια ποὺ γίνεται κάθε μέρα, φέρνει πολὺ καρπὸ. Ἀντίθετα ἡ ραθυμία γιὰ μιὰ σωστὴ πνευματικὴ ζωὴ φέρνει τὸ θάνατο.

Ὁ ἀπόστολος Πέτρος μᾶς ὑπενθυμίζει πὼς ὁ Χριστὸς εἶναι τὸ πρότυπο τῆς ζωῆς μας κι Αὐτὸν ὀφείλουμε νὰ ἀκολουθήσουμε: «Χριστὸς ἔπαθεν ὑπὲρ ἡμῶν, ὑμῖν ὑπολιμπάνων ὑπογραμμόν, ἵνα ἐπακολουθήσητε τοῖς ἵχνεσιν αὐτοῦ» (Α' Πέτρ. 2,21).

<http://nefthalim.blogspot.gr/>

ΚΥΡΙΑΚΗ Δ' ΝΗΣΤΕΙΩΝ (+2 ἀμνούς)

Κυριακὴ Δ' τῶν Νηστειῶν, τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου, τοῦ Συγγραφέως τῆς Κλίμακος. Εἰς τὴν ΘΕΙΑΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ ΑΝΤΙΦΩΝΑ (τῶν Κυριακῶν), Ἀντίφωνον Α', Ἦχος β'. Στίχ.

Εὐλόγει ἡ ψυχὴ μου, τὸν Κύριον, καὶ πάντα τὰ ἐντός μου τὸ ὄνομα τὸ ἅγιον αὐτοῦ.

Ταῖς πρεσβεΐαις τῆς Θεοτόκου, Σῶτερ σῶσον ἡμᾶς.

Στίχ. Εὐλόγει, ἡ ψυχὴ μου, τὸν Κύριον, καὶ μὴ ἐπιλανθάνου πάσας τὰς ἀνταποδόσεις αὐτοῦ.

Ταῖς πρεσβεΐαις τῆς Θεοτόκου...

Στίχ. Κύριος ἐν τῷ οὐρανῷ ἠτοίμασε τὸν θρόνον αὐτοῦ, καὶ ἡ βασιλεία αὐτοῦ πάντων δεσπόζει.

Ταῖς πρεσβεΐαις τῆς Θεοτόκου...

Στίχ. Εὐλογεῖτε τὸν Κύριον, πάντα τὰ ἔργα αὐτοῦ, ἐν παντὶ τόπῳ τῆς δεσποτείας αὐτοῦ.

Ταῖς πρεσβεΐαις τῆς Θεοτόκου...

Δόξα Πατρὶ...Καὶ νῦν.

Ταῖς πρεσβεΐαις τῆς Θεοτόκου...

Ἀντίφωνον Β' Ἦχος β'. Στίχ.

Αἶνει, ἡ ψυχὴ μου τὸν Κύριον, αἰνέσω Κύριον ἐν τῇ ζωῇ μου ψαλῷ τῷ Θεῷ μου ἕως ὑπάρχω.

Σῶσον ἡμᾶς, Υἱὲ Θεοῦ, ὁ ἀναστὰς ἐκ νεκρῶν, ψάλλοντάς σοι Ἀλληλοῦϊα.

Στίχ. Μακάριος, οὗ ὁ Θεὸς Ἰακώβ βοηθὸς αὐτοῦ, ἡ ἐλπίς αὐτοῦ ἐπὶ Κύριον τὸν Θεὸν αὐτοῦ.

Σῶσον ἡμᾶς, Υἱὲ Θεοῦ, ὁ ἀναστὰς...

Στίχ. Τὸν ποιήσαντα τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν, τὴν θάλασσαν καὶ πάντα τὰ ἐν αὐτοῖς.

Σῶσον ἡμᾶς, Υἱὲ Θεοῦ, ὁ ἀναστὰς...

Στίχ.. Βασιλεύσει Κύριος εἰς τὸν αἰῶνα, ὁ Θεός σου, Σιών, εἰς γε νεὰ καὶ γενεάν.

Σῶσον, ἡμᾶς, Υἱὲ Θεοῦ, ὁ ἀναστὰς...

Δόξα Πατρὶ...Καὶ νῦν...

Ὁ μονογενὴς Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ, ...

Ἀντίφωνον Γ' Ἦχος γ'. Στίχ. α'.

Αὕτη ἡ ἡμέρα Κυρίου, ἀγαλλιασώμεθα καὶ εὐφρανθώμεν ἐν αὐτῇ. Ἦχος πλ. δ'.

ΕΞ ὕψους κατήλθες ὁ εὐσπλαγχνος, ...

Μικρὰ Εἰσοδος. Εἰσοδικὸν ὁ α' χορὸς Ἦχος β' (ψάλλεται ὑπὸ τῶν ἱεουργούντων μόνον ὅταν τελεῖται συλλείτουργον)

Δεῦτε προσκυνήσωμεν καὶ προσπέσωμεν Χριστῷ, σῶσον ἡμᾶς Υἱὲ Θεοῦ, ὁ ἀναστὰς ἐκ νεκρῶν...ὁ β' χορὸς...ψάλλοντάς σοι, Ἀλληλοῦϊα.

ὁ α' χορὸς(ψάλλεται ὑπὸ τῶν ἱεουργούντων μόνον ὅταν τελεῖται συλλείτουργον)Ἀπολυτίκιον..

ΕΞ ὕψους κατήλθες ὁ εὐσπλαγχνος, ...

ὁ β' χορὸς τοῦ Ὁσίου, Ἦχος πλ.δ'

Ταῖς τῶν δακρύων σου ροαῖς, τῆς ἐρήμου τὸ ἄγονον ἐγεώργησας, καὶ τοῖς ἐκ βάθους στεναγμοῖς, εἰς ἑκατὸν τοὺς πόνους ἐκαρποφόρησας, καὶ γέγονας φωστήρ, τῇ Οἰκουμένῃ λάμπων τοῖς θαύμασιν Ἰωάννη Πατὴρ ἡμῶν ὅσιε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

ὁ α' χορὸς, Τοῦ Ναοῦ, ὁ β' χορὸς(ψάλλεται ὑπὸ τῶν ἱεουργούντων μόνον ὅταν τελεῖται συλλείτουργον) Κοντάκιον Ἦχος πλ.δ'

Τῇ ὑπερμάχῳ στρατηγῷ τὰ νικητήρια, ὡς λυτρωθεῖσα τῶν δεινῶν, εὐχαριστήρια, ἀναγράφω σοι ἡ Πόλις σου, Θεοτόκε, ἀλλ' ὡς ἔχουσα τὸ κράτος ἀπροσμάχητον, ἐκ παντοίων με κινδύνων ἐλευθέρωσον ἵνα κράζω σοι, Χαῖρε, Νύμφη ἀνύμφευτε.

Τρισάγιον., Ἀπόστολος, Προκείμενον. (ἤχου Κυριακῆς) Ἦχος πλ, δ'

Εὐξασθε καὶ ἀπόδοτε Κυρίῳ τῷ Θεῷ ἡμῶν.

Στίχ. Γνωστός ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ ὁ Θεός, ἐν τῷ Ἰσραὴλ μέγα τὸ ὄνομα αὐτοῦ.

Πρὸς Ἑβραίους Ἐπιστολῆς Παύλου, τὸ Ἀνάγνωσμα, (Κεφ. ζ', 13-20)

Ἀδελφοί, τῷ Ἀβραάμ ἐπαγγειλάμενος ὁ Θεὸς ἐπεὶ κατ' οὐδενὸς εἶχε μείζονος ὁμόσαι, ὥμοσε καθ' ἑαυτοῦ, λέγων. Ἡ μὲν εὐλογῶν εὐλογήσω σε καὶ πληθύνων πληθυνῶ σε. Καὶ οὕτω μακροθυμήσας, ἐπέτυχε τῆς ἐπαγγελίας. Ἄνθρωποι μὲν γὰρ κατὰ τοῦ μείζονος ὁμνύουσι, καὶ πάσης αὐτοῖς ἀντιλογίας πέρας, εἰς βεβαίωσιν, ὁ ὄρκος. Ἐν ᾧ περισσότερον βουλόμενος ὁ Θεὸς ἐπιδείξει τοῖς κληρονόμοις τῆς

ἐπαγγελίας, τὸ ἀμετάθετον τῆς βουλῆς αὐτοῦ ἐμεσίτευσεν ὄρκῳ, ἵνα διὰ δύο πραγμάτων ἀμεταθέτων, ἐν οἷς ἀδύνατον ψεύσασθαι Θεόν, ἰσχυρὰν παράκλησιν ἔχωμεν οἱ καταφυγόντες, κρατῆσαι τῆς προκειμένης ἐλπίδος. Ἦν ὡς ἄγκυραν ἔχομεν τῆς ψυχῆς, ἀσφαλῆ τε καὶ βεβαίαν καὶ εἰσερχομένην εἰς τὸ ἐσώτερον τοῦ καταπετάσματος, ὅπου πρόδρομος ὑπὲρ ἡμῶν εἰσῆλθεν Ἰησοῦς, κατὰ τὴν τάξιν Μελχισεδέκ, Ἀρχιερεὺς **γενόμενος εἰς τὸν αἰῶνα.**

...Εἰς τὸ, Ἐξαιρέτως, ὁ α' χορὸς, τὸ Μέγα Μεγαλυνάριον, Ἑμμελῆς ἀπαγγελία εἰς τὸ κλιτὸν

Ἐπὶ σοὶ χαίρει, Κεχαριτωμένη, πᾶσα ἡ κτίσις, Ἀγγέλων τὸ σύστημα, καὶ ἀνθρώπων τὸ γένος· ἡγιασμένε ναέ, καὶ Παράδεισε λογικέ, παρθενικὸν καύχημα, ἐξ ἧς Θεὸς ἐσαρκώθη, καὶ παιδίον γέγονεν, ὁ πρὸ αἰώνων ὑπάρχων Θεὸς ἡμῶν.

Ἦχος α' ἐκ τοῦ Κε (μέλος ἀρχαῖον)

Τὴν γὰρ σὴν μήτραν, θρόνον ἐποίησε, καὶ τὴν σὴν γαστέρα, πλατυτέραν οὐρανῶν ἀπειργάσατο. Ἐπὶ σοὶ χαίρει Κεχαριτωμένη, πᾶσα ἡ κτίσις, **δόξα σοι.**

26-3, Κυριακὴ Δ' Νηστειῶν, Εἰς τὴν Θεϊαν Λειτουργίαν, Ἀντίφωνον Α' Ἦχος β'

Στίχ. α'. Ὁ Θεός, τὸ κρῖμά σου τῷ βασιλεῖ δὸς καὶ τὴν δικαιοσύνην σου τῷ υἱῷ τοῦ βασιλέως.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου, Σῶτερ σῶσον ἡμᾶς.

Στίχ. β'. Ἀναλαβέτω τὰ ὄρη εἰρήνην τῷ λαῷ καὶ οἱ βουνοὶ δικαιοσύνην.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου...

Στίχ. β'. Εὐαγγελίζεσθε ἡμέραν ἐξ ἡμέρας τὸ σωτήριον τοῦ Θεοῦ ἡμῶν.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου...

Στίχ. δ'. Ὡμοσε Κύριος τῷ Δαβὶδ ἀλήθειαν καὶ οὐ μὴ ἀθετήσῃ αὐτήν.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου...

Δόξα. Καὶ νῦν.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου...

Ἀντίφωνον Β' Ἦχος β'

Στίχ. α'. Καταβήσεται ὡς ὑετὸς ἐπὶ πόκον καὶ ὥσει σταγῶν ἡ στάζουσα ἐπὶ τὴν γῆν.

Σῶσον ἡμᾶς, Υἱὲ Θεοῦ, ὁ δι' ἡμᾶς σαρκωθεῖς, ψάλλοντάς σοι Ἀλληλούϊα.

Στίχ. β'. Ἠγίασε τὸ σκῆνωμα αὐτοῦ ὁ Ὑψιστος.

Σῶσον ἡμᾶς, Υἱὲ Θεοῦ, ὁ δι' ἡμᾶς σαρκωθεῖς...

Στίχ. γ'. Ὁ Θεὸς ἐμφανῶς ἤξει, ὁ Θεὸς ἡμῶν καὶ οὐ παρασιωπήσεται.

Σῶσον ἡμᾶς, Υἱὲ Θεοῦ, ὁ δι' ἡμᾶς σαρκωθεῖς...

Στίχ. δ'. Ἀνατελεῖ ἐν ταῖς ἡμέραις αὐτοῦ δικαιοσύνη καὶ πλῆθος εἰρήνης.

Σῶσον ἡμᾶς, Υἱὲ Θεοῦ, ὁ δι' ἡμᾶς σαρκωθεῖς...

Δόξα. Καὶ νῦν. **Ὁ μονογενὴς Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ...**

Ἀντίφωνον Γ' Ἦχος δ'

Στίχ. α'. Ἔσται τὸ ὄνομα αὐτοῦ εὐλογημένον εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τὸ ἀπολυτίκιον τῆς ἑορτῆς. Ἦχος δ'

Σήμερον τῆς σωτηρίας ἡμῶν τὸ Κεφάλαιον, καὶ τοῦ ἀπ' αἰῶνος Μυστηρίου ἡ φανέρωσις· ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, Υἱὸς τῆς Παρθένου γίνεται, καὶ Γαβριὴλ τὴν χάριν εὐαγγελίζεται. Διὸ καὶ ἡμεῖς σὺν αὐτῷ τῇ Θεοτόκῳ βοήσωμεν· Χαῖρε Κεχαριτωμένη ὁ Κύριος μετὰ σοῦ.

Στίχ. β'. Εὐλογητὸς Κύριος ὁ Θεὸς τοῦ Ἰσραὴλ, ὁ ποιῶν θαυμάσια μόνος.

Τὸ ἀπολυτίκιον τῆς ἑορτῆς. Ἦχος δ'

Σήμερον τῆς σωτηρίας ...

Στίχ. γ'. Εὐλογημένον τὸ ὄνομα αὐτοῦ εἰς τὸν αἰῶνα καὶ εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος.

Τὸ ἀπολυτίκιον τῆς ἑορτῆς. Ἦχος δ'

Σήμερον τῆς σωτηρίας ...

ΜΙΚΡΑ ΕΙΣΟΔΟΣ, Εἰσοδικόν. Ἦχος β'. (Ἐὰν εἰσοδεύουν πολλοὶ ἱερεῖς, ψάλλουν αὐτοὶ τὸ εἰσοδικόν).

Εὐαγγελίζεσθε ἡμέραν ἐξ ἡμέρας * τὸ σωτήριον τοῦ Θεοῦ ἡμῶν. * Σῶσον ἡμᾶς, Υἱὲ Θεοῦ, * ὁ ἀναστὰς ἐκ νεκρῶν* ψάλλοντάς σοι· Ἀλληλούϊα.

Ἦχος πλ. δ'.

ΕΞ ὕψους κατήλθες ὁ εὐσπλαγχνος, ...

Τὸ ἀπολυτίκιον τῆς ἑορτῆς. Ἦχος δ' (ψάλλεται ὑπὸ τῶν ἱερέων, ἐὰν τελεῖται συλλειτουργοῦν)

Σήμερον τῆς σωτηρίας ἡμῶν τὸ Κεφάλαιον...

Του Ναου

Κοντάκιον. Ήχος πλ. δ΄. Αὐτόμελον.(ψάλλεται ὑπὸ τῶν ἱερέων, ἐὰν τελεῖται συλλειτουργῶν)

Τῇ ὑπερμάχῳ στρατηγῷ τὰ νικητήρια, ὡς λυτρωθεῖσα τῶν δεινῶν, εὐχαριστήρια ἀναγράφω σοι ἡ πόλις σου, Θεοτόκε. Ἀλλ' ὡς ἔχουσα τὸ κράτος ἀπροσμάχητον, ἐκ παντοίων με κινδύνων ἐλευθέρωσον, ἵνα κράζω σοι· Χαῖρε, νύμφη ἀνύμφευτε.

ΤΡΙΣΑΓΙΟΣ ΥΜΝΟΣ, ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ, Προκείμενον. (ήχου Κυριακῆς) Ήχος πλ, δ'

Εὐξασθε καὶ ἀπόδοτε Κυρίῳ τῷ Θεῷ ἡμῶν.

Στίχ. Γνωστός ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ ὁ Θεός, ἐν τῷ Ἰσραὴλ μέγα τὸ ὄνομα αὐτοῦ.

Πρὸς Ἑβραίους Ἐπιστολῆς Παύλου, τὸ Ἀνάγνωσμα, (Κεφ. ζ΄, 13-20)

Ἀδελφοί, τῷ Ἀβραάμ ἐπαγγελιάμενος ὁ Θεὸς ...

...Εἰς τὸ, Ἐξαιρέτως, ὁ α' χορὸς, τὸ Μέγα Μεγαλυνάριον, Ἑμμελὴς ἀπαγγελία εἰς τὸ κλιτὸν

Ἐπὶ σοὶ χαίρει, Κεχαριτωμένη, πᾶσα ἡ κτίσις, Ἀγγέλων τὸ σύστημα, καὶ ἀνθρώπων τὸ γένος· ἡγιασμένη ναέ, καὶ Παράδεισε λογικέ, παρθενικὸν καύχημα, ἐξ ἧς Θεὸς ἐσαρκώθη, καὶ παιδίον γέγονεν, ὁ πρὸ αἰώνων ὑπάρχων Θεὸς ἡμῶν.

Ἦχος α' ἐκ τοῦ Κε (μέλος ἀρχαῖον)

Τὴν γὰρ σὴν μήτραν, θρόνον ἐποίησε, καὶ τὴν σὴν γαστέρα, πλατυτέραν οὐρανῶν ἀπειργάσατο. Ἐπὶ σοὶ χαίρει Κεχαριτωμένη, πᾶσα ἡ κτίσις, **δόξα σοι.**

...Κοινωνικόν. Ἐξελέξατο Κύριος τὴν Σιών, ἡρετίσατο αὐτὴν εἰς κατοικίαν ἑαυτῷ. Ἀλληλουῖα.

Δ΄ ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΝΗΣΤΕΙΩΝ - ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΣΙΝΑΪΤΟΥ.

Ὁ ἅγιος Ἰωάννης γεννήθηκε στὴν Παλαιστίνη γύρω στα 523. Μόνασε ἀπὸ νεαρή ηλικία (16 ἐτῶν). Παρακολούθησε ἀνώτερο κύκλο μορφώσεως. Στὴν ζωὴ τῆς ἐρήμου Σινά αξιοποίησε τὴν σοφία του καὶ ἀνέβηκε σὲ υψηλὲς κορυφές ἀγιότητας. Εἶχε καὶ τὸ χάρισμα τῆς θαυματουργίας.

Σὲ μεγάλη ηλικία ἐγίνε ἡγούμενος τῆς μονῆς τοῦ Σινά. Συνέγραψε τριάντα λόγους περὶ ἀρετῆς, ὅπου ὁ καθένας λόγος περιλαμβάνει καὶ μια ἀρετὴ, ξεκινώντας ἀπὸ τὶς πιο πρακτικὲς καὶ ἀνεβαίνοντας σαν σκαλοπάτια κατέληξε σὲ θεωρητικὰ υψηλές. Στὴ πνευματικὴ ζωὴ ἔχουμε βαθμίδες χαμηλὲς καὶ υψηλές, καταστάσεις κατώτερες καὶ ἀνώτερες. Γι' αὐτὸ καὶ τὸ σύγγραμμα ὀνομάζεται Κλίμακα τῶν ἀρετῶν.

Στὸ ἔργο του αὐτὸ ὁ συγγραφέας παρουσιάζει συστηματικὰ τὶς ιδέες του γιὰ τὴν κοινοβιακὴ κυρίως, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὴν ἐρημικὴ ζωὴ, ταξινομώντας αὐτές κατὰ τρόπο που δείχνει πορεία πρὸς τὴν ἠθικὴ τελείωση. Εἶναι γραμμένο σὲ κομψὴ ἐλληνικὴ γλῶσσα, καλοδουλεμένη μέ χάρη καὶ μελωδικότητα. Ἐχει διαύγεια, γλαφυρότητα, παραστατικότητα καὶ παρουσιάζει πλοῦτο ἐκφράσεως, καλαισθησία καὶ ευγένεια. Στὴ διακόσμηση τοῦ λόγου με εἰκόνες καὶ παρομοιώσεις ὁ ἱερός συγγραφέας εἶναι ἀπαράμιλλος. Πάσης φύσεως σχήματα λόγου ἀναδύονται καθὼς καὶ ωραίες καὶ ἐπιτυχημένες προσωποποιήσεις. Οἱ διδασκαλίες του εἶναι ολοκάθαρα νάματα που προέρχονται ἀπὸ ἀγιασμένη πηγή. Εἶναι ἓνα θεόπνευστο κείμενο.

Οἱ σύγχρονοι ψυχολόγοι θαυμάζουν τὸν συγγραφέα τῆς Κλίμακας γιὰ τὴν βαθύτητα τῶν ψυχολογικῶν του γνώσεων καὶ παρατηρήσεων, καὶ διαπιστώνουν ὅτι τὰ τελευταία αξιολογὰ πορίσματα τῆς ψυχολογίας τοῦ Βάθους ἦταν γνωστά στους Πατέρες τῆς ἐρήμου.

Ὁ ἅγιος Ἰωάννης κοιμήθηκε σὲ 30 Μαρτίου τοῦ 603, σὲ ηλικία ογδόντα ἐτῶν. Ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τῆς Σαρακοστῆς τὸ σύγγραμμά του διαβάζεται σὲ ὅλα τὰ ὀρθόδοξα μοναστήρια. Επειδὴ εἶναι παγκόσμιο κειμῆλιο ἀναλύσεως ὅλων τῶν παθῶν καὶ τῶν ἀρετῶν, ἡ Ἐκκλησία τιμᾷ ιδιαίτερα σὲ αὐτὴ τὴ πνευματικὴ περίοδο τὸν συγγραφέα ἅγιο Ἰωάννη τῆς Κλίμακας καὶ τὸ προτείνει γιὰ ἀνάγνωσμα. www.ecclesia.gr/THI_TETARTHI_KYRIAKHI_TON_NHSTEIWN, Ἐκ τοῦ κατὰ Μάρκον θ' 17 - 31 *Τοῦτο τὸ γένος ἐν οὐδενὶ δύναται ἐξελεῖν εἰ μὴ ἐν προσευχῇ καὶ νηστείᾳ. Ἰβ' Λουκᾶ, ιζ' 12 - 19, «... Ἰησοῦ ἐπιστάτα, ἐλέησον ἡμᾶς...εἰς...ὑπέστρεψε μετὰ φωνῆς μεγάλης δοξάζων τὸν Θεόν, ¹⁶καὶ ἔπεσεν ἐπὶ πρόσωπον παρὰ τοὺς πόδας αὐτοῦ εὐχαριστῶν αὐτῷ...»* **ΛΟΓΟΣ ΕΙΚΟΣΤΟΣ ΟΓΔΟΣΣ, Περὶ προσευχῆς(Διὰ τὴν ἱερὰν προσευχὴν, τὴν μητέρα τῶν ἀρετῶν, καὶ διὰ τὸ πῶς πρέπει νὰ παρίσταται τὴς εἰς αὐτὴν νοερῶς καὶ σωματικῶς)**

Ἡ ΠΡΟΣΕΥΧΗ, ὡς πρὸς τὴν ποιότητά της, εἶναι συνουσία καὶ ἔνωση τοῦ ἀνθρώπου μὲ τὸν Θεόν καὶ ὡς πρὸς τὴν ἐνέργειά της, σύστασις καὶ διατήρησις τοῦ κόσμου, συμφιλίωσις μὲ τὸν Θεόν, μητέρα τῶν δακρύων, καθὼς ἐπίσης καὶ θυγατέρα, συγκώρησις τῶν ἁμαρτημάτων, γέφυρα ποῦ σώζει ἀπὸ τοὺς πειρασμούς, τοῖχος ποῦ μᾶς προστατεύει ἀπὸ τὶς θλίψεις, συντριβὴ τῶν πολέμων, ἔργο τῶν Ἀγγέλων, τροφὴ ὅλων τῶν ἀσωμάτων, ἡ μελλοντικὴ εὐφροσύνη, ἐργασία ποῦ δὲν τελειώνει, πηγὴ τῶν ἀρετῶν, πρόξενος τῶν χαρισμάτων, ἀφανὴς πρόοδος, τροφὴ τῆς ψυχῆς, φωτισμὸς τοῦ νοῦ, πέλεκος ποῦ κτυπᾷ τὴν ἀπόγνωσι, ἀπόδειξις τῆς ἐλπίδος, διάλυσις τῆς λύπης, πλοῦτος τῶν μοναχῶν, θησαυρὸς τῶν ἡσυχαστῶν, μείωσις τοῦ θυμοῦ, καθρέπτης τῆς πνευματικῆς προόδου, φανέρωσις τῶν μέτρων, δῆλωσις τῆς πνευματικῆς καταστάσεως, ἀποκάλυψις τῶν μελλοντικῶν πραγμάτων, σημάδι τῆς πνευματικῆς δόξης ποῦ ἔχει κανεῖς. Ἡ προσευχὴ εἶναι γι' αὐτὸν ποῦ προσεύχεται πραγματικὰ δικαστήριον καὶ κριτήριον καὶ βῆμα τοῦ Κυρίου, πρὶν ἀπὸ τὸ μελλοντικὸ βῆμα.

4. Ὅταν ξεκινᾷς νὰ σταθῇς ἐνώπιον τοῦ Κυρίου, ἂς εἶναι ὁ κιτῶν τῆς ψυχῆς σου ὑφασμένος ἐξ ὀλοκλήρου μὲ τὸ νῆμα ἢ μᾶλλον μὲ τὸ λῆμμα τῆς ἀμνησιακίας. Εἰδεμὴ τίποτε δὲν πρόκειται νὰ ὠφεληθῇς ἀπὸ τὴν προσευχὴν. Ὅλο τὸ ὕφος καὶ τὸ λεκτικὸ τῆς προσευχῆς σου ἂς εἶναι ἀνεπιτήδευτο, διότι ὁ τελώνης καὶ ὁ ἄσωτος μὲ ἓναν μόνον λόγον συμφιλώθηκαν μὲ τὸν Θεόν.

6. Πρὶν ἀπ' ὅλα ἂς βάλῃμε στὸν κατάλογο τῆς δεήσεώς μας τὴν εὐχαριστίαν. Στὴν δευτέρῃ σειρά, τὴν ἐξομολόγησι τῶν ἁμαρτιῶν μας καὶ τὴν συντριβὴ τῆς ψυχῆς μας μὲ συναίσθησι. Καὶ ἐν συνεχείᾳ ἂς ἀναφέρῃμε τὰ αἰτήματά μας πρὸς τὸν Παμβασιλέα. Ὁ τρόπος αὐτὸς τῆς προσευχῆς εἶναι ἄριστος, ὅπως ἀπεκαλύφθη σὲ κάποιον ἀπὸ τοὺς ἀδελφούς ἀπὸ Ἀγγέλον τοῦ Κυρίου.

28....Θεέ μου, «τί γὰρ μοὶ ὑπάρχει ἐν τῷ οὐρανῷ»; Τίποτε! «Καὶ παρὰ σοῦ τί ἠθέλησα ἐπὶ τῆς γῆς»; (πρβλ. Ψαλμ. οβ' 25). Τίποτε! Παρὰ μόνον τὸ νὰ προσκολλῶμαι πάντοτε σ' Ἐσένα ἀπερίσπαστα μέσω τῆς προσευχῆς. Μερικοὶ ζοῦν μὲ τὴν ἐπιθυμία τοῦ πλοῦτου, ἄλλοι μὲ τῆς δόξης καὶ ἄλλοι μὲ κάποιου ἄλλου κτίσματος. «Εμοὶ δὲ τὸ προσκολλᾶσθαι τῷ Θεῷ ἐπιθυμητόν ἐστί, τίθεσθαι ἐν αὐτῷ τὴν ἐλπίδα τῆς ἀπαθείας μου» (πρβλ. Ψαλμ. οβ' 28).

63. Δὲν μπορούμε νὰ διδαχθοῦμε τὸ πῶς νὰ βλέπῃμε, διότι ἐκ φύσεως τὸ γνωρίζομε μόνοι μας. Παρόμοια δὲν μπορούμε νὰ γνωρίσωμε μὲ τὴν διδασκαλία τοῦ ἄλλου τὸ κάλλος τῆς προσευχῆς. Διότι ἡ προσευχὴ ἔχει ὡς διδάσκαλός της τὸν Θεόν, «τὸν διδάσκοντα ἄνθρωπον γνῶσιν, καὶ διδόντα εὐχὴν τῷ εὐχομένῳ καὶ εὐλογοῦντα ἔτη δικαίων» (Ψαλμ. ιγ' 10 - Α' Βασ. β' 9). Ἀμήν.

Κυριακὴ Ε' τῶν Νηστειῶν, Μνήμη τῆς Ὁσίας Μητρὸς ἡμῶν Μαρίας τῆς Αἰγυπτίας. Εἰς τὴν ΘΕΙΑΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ ΑΝΤΙΦΩΝΑ (τῶν Κυριακῶν), Ἀντίφωνον Α', Ήχος β'. Στίχ.

Εὐλόγει ἡ ψυχὴ μου, τὸν Κύριον, καὶ πάντα τὰ ἐντός μου τὸ ὄνομα τὸ ἅγιον αὐτοῦ.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου, Σῶτερ σῶσον ἡμᾶς.

Στίχ.Εὐλόγει, ἡ ψυχὴ μου, τὸν Κύριον, καὶ μὴ ἐπιλανθάνου πάσας τὰς ἀνταποδόσεις αὐτοῦ.

Ταῖς πρεσβεΐαις τῆς Θεοῦ οὐτόκου...

Στίχ. Κύριος ἐν τῷ οὐρανῷ ἠτοίμασε τὸν θρόνον αὐτοῦ, καὶ ἡ βασιλεία αὐτοῦ πάντων δεσπόζει.

Ταῖς πρεσβεΐαις τῆς Θεοῦ οὐτόκου...

Στίχ. Εὐλογεῖτε τὸν Κύριον, πάντα τὰ ἔργα αὐτοῦ, ἐν παντὶ τόπῳ τῆς δεσποτείας αὐτοῦ.

Ταῖς πρεσβεΐαις τῆς Θεοῦ οὐτόκου...

Δόξα Πατρὶ...Καὶ νῦν.

Ταῖς πρεσβεΐαις τῆς Θεοῦ οὐτόκου...

Ἀντίφωνον Β΄ Ἦχος Β΄. Στίχ.

Αἶνει, ἡ ψυχὴ μου τὸν Κύριον, αἰνέσω Κύριον ἐν τῇ ζωῇ μου ψαλῶ τῷ Θεῷ μου ἕως ὑπάρχω.

Σώσον ἡμᾶς, Υἱὲ Θεοῦ, ὁ ἀναστὰς ἐκ νεκρῶν, ψάλλοντάς σοι Ἀλληλοῦϊα.

Στίχ. Μακάριος, οὗ ὁ Θεὸς Ἰακώβ βοηθὸς αὐτοῦ, ἡ ἐλπίς αὐτοῦ ἐπὶ Κύριον τὸν Θεὸν αὐτοῦ.

Σώσον ἡμᾶς, Υἱὲ Θεοῦ, ὁ ἀναστὰς...

Στίχ. Τὸν ποιήσαντα τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν, τὴν θάλασσαν καὶ πάντα τὰ ἐν αὐτοῖς·

Σώσον ἡμᾶς, Υἱὲ Θεοῦ, ὁ ἀναστὰς..

Στίχ.. Βασιλεύσει Κύριος εἰς τὸν αἰῶνα, ὁ Θεός σου, Σιών, εἰς γε νεὰν καὶ γενεάν.

Σώσον, ἡμᾶς, Υἱὲ Θεοῦ, ὁ ἀναστὰς...

Δόξα Πατρὶ...Καὶ νῦν...

Ὁ μονογενὴς Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ, ...

Ἀντίφωνον Γ΄, Ἦχος Γ΄. Στίχ. α΄.

Αὕτη ἡ ἡμέρα Κυρίου, ἀγαλλιασώμεθα καὶ εὐφρανθώμεν ἐν αὐτῇ.

Ἀντίφωνον Γ΄ ὁ α΄ χορὸς ὁ Ἀναγνώστης: Στίχ. α΄. Ἐξομολογεῖσθε τῷ Κυρίῳ ὅτι ἀγαθός, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ.

Ἦχος α΄. Τοῦ λίθου σφραγισθέντος ὑπὸ τῶν Ἰουδαίων ...

ὁ β΄ χορὸς ὁ Ἀναγνώστης: Στίχ. β΄.

Αἰνεσάτωσαν Αὐτὸν οἱ οὐρανοὶ καὶ ἡ γῆ. ὁ α΄ χορὸς, Τοῦ λίθου σφραγισθέντος,...

ὁ Ἀναγνώστης: Στίχ. γ΄. Αὕτη ἡ ἡμέρα Κυρίου, ἀγαλλιασώμεθα καὶ εὐφρανθώμεν ἐν αὐτῇ.

Τοῦ λίθου σφραγισθέντος,...

Μικρὰ Εἴσοδος. Εἰσοδικὸν ὁ α΄ χορὸς Ἦχος β΄ (ψάλλεται ὑπὸ τῶν ἱερουργούντων μόνον ὅταν τελεῖται συλλείτουργον)

Δεῦτε προσκυνήσωμεν καὶ προσπέσωμεν Χριστῷ, σώσον ἡμᾶς Υἱὲ Θεοῦ, ὁ ἀναστὰς ἐκ νεκρῶν...ὁ β΄ χορὸς...ψάλλοντάς σοι, Ἀλληλοῦϊα.

ὁ α΄ χορὸς (ψάλλεται ὑπὸ τῶν ἱερουργούντων μόνον ὅταν τελεῖται συλλείτουργον)

Τοῦ λίθου σφραγισθέντος,...

ὁ β΄ χορὸς Ἦχος πλ. δ΄

Ἐν σοὶ Μῆτερ ἀκριβῶς διεσώθη τὸ κατ' εἰκόνα· λαβοῦσα γὰρ τὸν Σταυρόν, ἠκολούθησας τῷ Χριστῷ, καὶ πράττουσα ἐδίδασκες ὑπερορᾶν μὲν σαρκὸς παρέρχεται γάρ, ἐπιμελεῖσθαι δὲ ψυχῆς, πράγματος ἀθανάτου· διὸ καὶ μετὰ Ἀγγέλων συναγάλλεται Ὁσία Μαρία τὸ πνεῦμά σου. ὁ

α΄ χορὸς, Τοῦ Ναοῦ,

ὁ β΄ χορὸς (ψάλλεται ὑπὸ τῶν ἱερουργούντων μόνον ὅταν τελεῖται συλλείτουργον) Κοντάκιον Ἦχος β΄

Προστασία τῶν Χριστιανῶν ἀκαταίσχυντε, μεσιτεία πρὸς τὸν Ποιητὴν ἀμετάθετε. Μὴ παρίδης ἀμαρτωλῶν δεήσεων φωνάς, ἀλλὰ πρόφθασον, ὡς ἀγαθή, εἰς τὴν βοήθειαν ἡμῶν, τῶν πιστῶς κραυγαζόντων σοι· Τάχυνον εἰς πρεσβεΐαν, καὶ σπεῦσον εἰς ἰκεσίαν, ἡ προστατεύουσα ἀεὶ, Θεοτόκε, τῶν τιμῶντων σε.

Τρισάγιον., Ἀπόστολος, Προκείμενον. (ἰήχου Κυριακῆς) Ἦχος α΄

Γένοιτο, Κύριε, τὸ ἔλεός σου ἐφ' ἡμᾶς.

Στίχ. Ἀγαλλιᾶσθε, δίκαιοι, ἐν Κυρίῳ.

Πρὸς Ἑβραίους Ἐπιστολῆς Παύλου τὸ Ἀνάγνωσμα 9:11-14

Ἀδελφοί, Χριστὸς παραγενόμενος Ἀρχιερεὺς τῶν μελλόντων ἀγαθῶν διὰ τῆς μείζονος καὶ τελειοτέρας σκηνῆς, οὐ χειροποιήτου, τοῦτ' ἔστιν οὐ ταύτης τῆς κτίσεως, οὐδὲ δι' αἷμα τὸς τράγων καὶ μόσχων, διὰ δὲ τοῦ ἰδίου αἵματος εἰσῆλθεν ἐφάπαξ εἰς τὰ Ἅγια, αἰωνίαν λύτρωσιν εὐράμενος. Εἰ γὰρ τὸ αἷμα ταύρων καὶ τράγων καὶ σποδὸς δαμάλεως ῥαντίζουσα τοὺς κεκοινωμένους ἀγιάζει πρὸς τὴν τῆς σαρκὸς καθαρότητα, πόσω μᾶλλον τὸ αἷμα τοῦ Χριστοῦ, ὃς διὰ Πνεύματος αἰωνίου ἑαυτὸν προσήνεγκεν ἄμωμον τῷ Θεῷ, καθαριεὶ τὴν συνείδησιν ὑμῶν ἀπὸ νεκρῶν ἔργων εἰς τὸ λατρεύειν Θεῷ ζῶντι;

...Εἰς τό, Ἐξαιρέτως, ὁ α΄ χορὸς, τὸ Μέγα Μεγαλυνάριον, Ἐμμελὴς ἀπαγγελία εἰς τὸ κλιτὸν

Ἐπὶ σοὶ χαίρει, Κεχαριτωμένη, πᾶσα ἡ κτίσις, Ἀγγέλων τὸ σύστημα, καὶ ἀνθρώπων τὸ γένος· ἡγιασμένε ναέ, καὶ Παράδεισε λογικέ, παρθενικὸν καύχημα, ἐξ ἧς Θεὸς ἐσαρκώθη, καὶ παιδίον γέγονεν, ὁ πρὸ αἰώνων ὑπάρχων Θεὸς ἡμῶν.

Ήχος α' ἐκ τοῦ Κε (μέλος ἀρχαίων)

Τὴν γὰρ σὴν μήτραν, θρόνον ἐποίησε, καὶ τὴν σὴν γαστέρα, πλατυτέραν οὐρανῶν ἀπειργάσατο. Ἐπὶ σοὶ χαίρει Κεχαριτωμένη, πᾶσα ἡ κτίσις, **δόξα σοι.**

Ε΄ ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΝΗΣΤΕΙΩΝ. "Τους δοξάσαντάς με αντιδοξάσω"

Αγαπητοί μου αδελφοί,

Κυριακή Ε΄ των Νηστειῶν σήμερα και ο Ευαγγελιστής Μάρκος με την σημερινή ευαγγελική περικοπή, που ακούσαμε, μας προετοιμάζει δια την Αγία και Μεγάλη Εβδομάδα των Αγίων Παθῶν του Εσφαγμένου Αρνίου της Αποκαλύψεως.

Ο Μονογενής Υιός και Λόγος του Θεού, ο οποίος έγινε άνθρωπος δια να σώσει τον άνθρωπο από την αμαρτία και να τον οδηγήσει στην ζωή την αληθινή, ακολουθούμενος από τους μαθητές Του ανηφορίζει τον δρόμο προς την Ιερουσαλήμ.

Και ενώ βαδίζει μετά των μαθητῶν Του τον δρόμο προς την Ιερουσαλήμ, ο απαθείς την θεότητα, ο Νυμφίος, ο κάλλει ωραίος παρά πάντας ανθρώπους τους λέγει «τα μέλλοντα αὐτῷ συμβαίνειν».

Ο Πράος και Γλυκύς, Μέγας Διδάσκαλος λέγει στους μαθητές του εκείνα τα παράδοξα που θα συμβούν μετά από λίγες μέρες στο πρόσωπό Του, ὅτι «ανεβαίνουμε στα Ιεροσόλυμα και ο Υιός του ανθρώπου θα παραδοθῇ στους Αρχιερείς και στους Γραμματεῖς και θα τον καταδικάσουν σε θάνατο και θα τον παραδώσουν στους εθνικούς, θα τον εμπαΐζουν, θα τον φτύσουν και θα τον θανατώσουν και την τρίτη ημέρα θα αναστηθῇ».

Ο των ὁλων Κύριος ομιλεῖ για τρίτη φορά περὶ του θανάτου Του στους μαθητές Του και αυτοὶ δεν κατανοοῦν τα θεῖα λόγια Του. Δεν αντιλαμβάνονται το υψηλὸ και σωτήριο ἔργο Του. Δεν κατανοοῦν πλήρως την παρουσία Του στο κόσμο και ιδιαίτέρως την θεῖα αποστολή Του.

Οι αὐτάδελφοι Ιάκωβος και Ιωάννης, τα παιδιά του Ζεβεδαίου, σκέπτονται ἀνθρώπινα και ἐπιθυμοῦν τιμές και δόξες, ζητοῦν πρωτοκαθεδρίες, ζητοῦν θέσεις και οφίκια: «διδάσκαλε, θέλομε εκείνο που θα σου ζητήσουμε να μας το κάνεις» να καθίσουμε ο ένας στα δεξιά σου και ο ἄλλος στα αριστερά σου ἐν τῇ δόξῃ σου».

Και ο τα βάθη της καρδιάς των ἀνθρώπων γνωρίζων Κύριος τους λέγει: «οὐκ οἰδατε τί αἰτεῖσθε», δεν ξέρετε τί ζητάτε. Αὐτό που ζητάτε δεν εἶναι δικαίωμά μου να το δώσω, «οὐκ ἔστιν ἐμὸν δοῦναι, ἀλλ' οἷς ἠτοίμασται».

Λόγια τα οποία μένουν ανεξίτηλα χαραγμένα διαχρονικά στις ψυχές των ταπεινῶν ἀνθρώπων, ἐκείνων των ἀνθρώπων που ἐπιζητοῦν το ἔλεος και την ευσπλαχνία του πανοικτίρμονα Θεοῦ.

Η χάρη και η ευλογία του Πανάγαθου Θεοῦ ἔρχονται στους ταπεινοὺς στην καρδιά ἀνθρώπων, ἔρχονται σε ἐκείνους τους ἀνθρώπους που ἀπαρνοῦνται τον εαυτό τους και δεν ὑψηλοφρονοῦν, διότι «ο Θεός ὑπερηφάνους ἀντιτάσσεται ταπεινοῖς δε δίδωσι χάριν».

Ο ταπεινός και πρᾶος στην καρδιά ἄνθρωπος, ὅταν παραδοθῇ ἀνεπιφύλακτα στον Θεό και ἀφήσει τις ἐπιθυμίες του και ἀφοσιωθῇ ολοκληρωτικά, ψυχῇ τε και σώματι, στο θέλημα του Θεοῦ, τότε θα πλημμυρίσει την καρδιά του εἰρήνη, χαρά και ευλογία και η ἐνώση του με τον Πανάγαθο Θεό θα εἶναι πραγματικότητα.

Αὐτή την ταπείνωση, αὐτή την πραότητα, αὐτὴν την αὐταπάρνηση στα του κόσμου τούτου πράγματα, αὐτή την ἀφοσίωση ἐπέδειξε στην ἐπὶ γῆς ζωή του και ο Ὁσιος και Θεοφόρος Πατὴρ ἡμῶν Σάββας, ο της Νήσου Καλύμνου θεῖος φρουρός και Δωδεκανήσου ἀπροσμάχητος βοηθός.

Οι λόγοι του Σωτήρα Χριστοῦ προς τους μαθητές Του, Ιάκωβο και Ιωάννη, «οὐκ οἰδατε τι αἰτεῖσθε», ἦταν πάντοτε φλογεροί και πάντοτε νωποὶ στην ταπεινὴ καρδιά του μοναχοῦ Σάββα.

Πρᾶος και ταπεινός, σώφρων και ἀγάπης ἔμπλεος δεν ζήτησε θέσεις και πρωτοκαθεδρίες, ἀξιώματα και ὑστεροφημίες ἀλλά, ἀφοῦ ἐγκατέλειψε ἅπαντα τα του βίου τεχνά και πρόσκαιρα, στους ἰσχνούς ὤμους του σήκωσε τον δικό του σταυρό και ζήτησε να βρεῖ, «ὡς η διψῶσα ἔλαφος παρά τας διεξόδους των ὑδάτων», τον φραγγελωμένο, σταυρωμένο και ἀναστημένο Χριστό.

Το Ἅγιον Ὅρος, οἱ Ἅγιοι Τόποι, η Παλαιστίνη, η Αθήνα, η Αἴγινα, η Πάτμος, τόποι περισυλλογῆς και προσευχῆς, και τέλος η μυροβόλος Κάλυμνος, με την χάρη του Τριαδικοῦ Θεοῦ, ἐγινε τόπος ἐγκαταβίωσης και ἀνάπαυσης της ψυχῆς του πρᾶου και ταπεινοῦ στη καρδιά αγίου ἀνδρός.

Ο Ὁσιος Σάββας, της Θράκης ο θεόδοτος βλαστός και της Καλύμνου ο πολῦτιμος θησαυρός ὅλη του την καρδιά την ἔδωσε σε Εκείνον, ο Ὁποῖος σήμερα ἀνεβαίνει προς τα Ιεροσόλυμα και προλέγει τα μέλλοντα σ' Αὐτόν συμβαίνειν.

Ο Ὁσιος και Θεοφόρος Πατὴρ ἡμῶν Σάββας της Καλύμνου, ο Μέγας Ἀσκητής, ὅλα τα συναισθήματά του τα κατέθεσε κάτω ἀπὸ τον Σταυρό Εκείνου, ο ὁποῖος ἐμπαγμούς και ἐμπυσμούς και μάστιγας και κολαφισμούς και θάνατο ὑπέμεινε δια την σωτηρία του ἀνθρωπίνου γένους.

Ο Ὁσιος και Θεοφόρος Πατὴρ ἡμῶν Σάββας, των Ἱερῶν το καύχημα, των Μοναζόντων το κλέος, της μετανοίας ο διδάσκαλος, ἔμπλεος ἀγάπης προς πάντα ἄνθρωπο, ἀγάπησε τον Νυμφίο της Εκκλησίας Χριστό και ἔτυχε παρ' Αὐτοῦ δόξης ἀφθάρτου και ἐγίνε κρουόνος θεῶν θαυμάτων ἀνεξάντλητος.

Αὐτὴν την Αγία Μορφή, τον ταπεινὸ και πρᾶο ἐργάτη του ἀμπελῶνα του Κυρίου, φιλέοργοι Πατέρες και ἀδελφοί, εορτάζει σήμερα των Καλυμνίων η Νήσος και μετ' αὐτῆς σύμπασα η Ὁρθοδοξία.

Αὐτόν τον ἐπὶ γῆς ἰσαγγελο και θαυματουργό Ἅγιο με ὕμνους και ὠδές πνευματικές τον παρακαλοῦμε και τον ἱκετεύουμε ἀπὸ την χαριτόβρυτο λάρνακά του να περιφρουρεῖ και να σώζει ἀπὸ πάσης ἐπιβουλῆς ἐναντίας την νεολαία μας και μετὰ του ψαλμωδου ἀς ψελλίσουμε και εμεῖς:

«Εὐχαρίστοις ἄσμασι, των Καλυμνίων η νήσος, προσκαλεῖται σήμερον των Ὁρθοδόξων τα πλήθη, μέγιστον νεοφανέντα ἐγκωμιάσαι, καύχημα ὀρθοδοξίας ἀναφανέντα, Σάββα τον θεῖον, τον ρύστην ταύτης ομοῦ και πρόμαχον». ΑΜΗΝ. Ο Α.Κ.Α. Παῖσιος

ΟΣΙΑ ΜΑΡΙΑ Η ΑΙΓΥΠΤΙΑ. Ε' Κυριακή Νηστειῶν και 1 Απριλίου. Σταυροαναστάσιμη βιοτή ή της μετανοίας το θαύμα

Το μυστήριο του θανάτου εἶναι ἓνα γεγονός που πάντοτε ἀπασχολοῦσε τον ἄνθρωπο. Πολλὰ κείμενα ἔχουν γραφῆ και ἀρκετές ἐρμηνείες ἔχουν δοθῇ ἀπὸ διάφορες θρησκείες, ἀλλά και ἀπὸ στοχαστές και φιλοσόφους γύρω ἀπὸ το θέμα αὐτό.

Ἔνα εἶναι σίγουρο, ὅπως πολύ εὐστοχα ἔχει λεχθῇ, ὅτι ο θάνατος εἶναι ο μεγαλύτερος δημοκράτης. Και αὐτό γιατί δεν κάνει διακρίσεις και μπροστά του εἵμαστε ὅλοι ἴσοι. Σε ἓνα τροπάριο της Ακολουθίας της κηδεῖας τονίζεται αὐτή η ἀλήθεια. "Ἄρα τις ἐστὶ, βασιλεὺς ή στρατιώτης ή πλούσιος ή πέννης ή δίκαιος ή ἀμαρτωλός;"

Ο θάνατος πάντοτε προκαλοῦσε δέος και τρόμο. Οἱ ἀρχαῖοι φιλόσοφοι θεωροῦσαν τον θάνατο σαν κάτι το φοβερό. Ο Ἀριστοτέλης ἔλεγε: "ο θάνατος φοβερῶτατον".

Στον Χριστιανισμό βλέπουμε μια ἄλλη ἀντιμετώπιση. Οἱ ἅγιοι δεν τον φοβοῦνται, ἀλλά τον θεωροῦν κέρδος: "εμοὶ γαρ το ζην Χριστός και το ἀποθανεῖν κέρδος". (Ἀπόστολος Παῦλος). Και τον βλέπουν ἔτσι, διότι με τον θάνατον δεν διακόπτεται η ζωή και τα ἀγαθὰ της βασιλείας του Θεοῦ, που ἀπὸ αὐτή την ζωή προγεύονται, ἀλλά θα τα ἀπολαύσουν κατὰ τρόπο τελειότερο. Ο θάνατος, που δεν εἶναι δημιούργημα του Θεοῦ, ἀλλά ἀποτέλεσμα της ἀμαρτίας, καταργήθηκε με τον Σταυρό και την Ἀνάσταση του Χριστοῦ. "Ὁ τον Ἄδην σκυλεύσας και τον θάνατον καταργήσας τη Ἀναστάσει σου Χριστέ" (στιχηρόν των αἰνῶν, ήχου δ'). Και ὅσοι βιώνουν την κατὰ Χριστόν ζωή τον νικοῦν και τον υπερβαίνουν στα ὅρια της προσωπικῆς τους ζωῆς.

Για μας τους Ὁρθοδόξους Χριστιανούς η Ἀνάσταση εἶναι η πιο λαμπρή γιορτή. Την πανηγυρίζουμε, την ψάλλουμε, ἀλλά και την τραγουδοῦμε σε ὅλους τους τόνους. Ὅλα τα ρωμαῖκα τραγούδια εἶναι βγαλμένα μέσα ἀπὸ την ψυχὴ του λαοῦ μας που βιώνει αὐτή την παράδοση, γι' αὐτό μιλοῦν για ἀγάπη και για θάνατο. Και αὐτό, γιατί η αὐθεντικὴ ἀγάπη εἶναι θυσία και σταυρός, δηλαδή θάνατος, ἀλλά ταυτόχρονα και ὑπερβαση του θανάτου, αληθινὴ ζωή. Η γέυση ὁμῶς αὐτῆς της ζωῆς, περνάει μέσα ἀπὸ την βίωση της αληθινῆς μετάνοιας. Μέσα ἀπὸ το πένθος και το κλάμα για τις πτώσεις και τις ἀμαρτίες μας.

Η οσία Μαρία η Αιγυπτία με την μετάνοια κατόρθωσε να ξεφύγει ἀπὸ την παρά φύσιν ζωή της ἀμαρτίας και στην συνέχεια να υπερβῇ και αὐτή την φύση και να φθάσῃ στο ὑπέρ φύσιν. Εἶναι γνωστὴ η ζωή της. Ἦταν ἐπίσημη πόρνη της Αλεξάνδρειας και παρέσυρε πολλοὺς στην ἀμαρτία. Κάποτε βρέθηκε στα Ιεροσόλυμα στην εορτὴ της ὑψώσεως του τιμίου Σταυροῦ και θέλησε ἀπὸ περιέργεια να μῆ και αὐτὴ στον Ναό.

Όταν όμως πλησίασε στην είσοδο, δεν μπορούσε να εισέλθω σαν να υπήρχε κάποιο αόρατο τείχος που την εμπόδιζε. Δοκίμασε επανειλημμένως, αλλά στάθηκε αδύνατο. Έβλεπε τους άλλους να περνούν δίπλα της και να εισέρχονται και τότε σαν να φωτίστηκε ο νους της και κατάλαβε. Παρακάλεσε την Παναγία να της επιτρέψει να εισέλθω, ενώ ταυτόχρονα υποσχέθηκε ότι θα αλλάξει ζωή.

Πράγματι, τήρησε την υπόσχεσή της και πήγε στην έρημο του Ιορδάνου όπου έζησε με πολλές στερήσεις και με εγκράτεια. Δεκαεπτά χρόνια έζησε στην αμαρτία, δεκαεπτά χρόνια ταλαιπωρήθηκε από τον διάβολο και τις επαναστάσεις της σάρκας. Μετά σταμάτησε ο πόλεμος και άρχισε να ανεβαίνει πνευματικά. Έφθασε στην απάθεια και το πρόσωπό της έλαμπε. Ο άγιος Ζωσιμάς, που πήγε για να την κοινωνήσει προς το τέλος της ζωής της, έμεινε έκθαμβος από το θέαμα. Έβλεπε ένα πρόσωπο φωτεινό, αγγελικό. Έβλεπε έναν άνθρωπο, που βίωνε την νίκη εναντίον του θανάτου και την προσωπική του ανάσταση.

Η αυθεντική μετάνοια, που συνδέεται με την προσπάθεια για την απελευθέρωση από τα πάθη είναι σταυρός. Σύμφωνα με την Ορθόδοξη διδασκαλία υπάρχουν τρεις σταυροί. Ο πρώτος είναι τα διάφορα δυσάρεστα περιστατικά της ζωής, οι πειρασμοί και οι θλίψεις. Ο δεύτερος είναι ο αγώνας για την μεταμόρφωση των παθών και ο τρίτος η θεωρία του Θεού, που είναι γεύση της όντως ζωής.

Ο εορτασμός του αληθινού Πάσχα, επομένως, δεν γίνεται με εξωτερικά σχήματα και γεγονότα, που και αυτά χρειάζονται, αλλά κυρίως με την ένταση της εσωτερικής ζωής και την αληθινή μετάνοια. Η μεγάλη Τεσσαρακοστή, που προηγείται, μας βοηθά πολύ σε αυτό. Άλλωστε αυτό τον σκοπό έχει. Με τις κατανυκτικές ακολουθίες, την νηστεία και την όλη ατμόσφαιρά της ενισχύει την προσπάθεια για εντονότερη πνευματική ζωή, για περισσότερη προσευχή, για σταύρωση της σάρκας, δηλαδή του σαρκικού φρονήματος και κάθαρση από τα πάθη.

“Καθαρθώμεν τας αισθήσεις και οψόμεθα τω απροσίτω φωτί της αναστάσεως Χριστόν εξαστράπτοντα και χαίρετε φάσκοντα”. Η λέξη Πάσχα είναι εβραϊκή και σημαίνει διάβαση. Οι Ισραηλίτες γιόρταζαν την κατά τρόπο θαυμαστό διάβαση της ερυθράς θαλάσσης. Ο νέος Ισραήλ της Χάριτος, οι Ορθόδοξοι Χριστιανοί, γιορτάζουμε την διάβαση “εκ του θανάτου εις την ζωήν”. Μακάρι να γίνη προσωπικό μας βίωμα ο νικητήριος παιάνας, το “Χριστός Ανέστη”.

www.parembasis.gr

ΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΒΑΪΩΝ

... (ευλογητάρια ου ψάλλονται)...

**Ἀνάστασιν Χριστοῦ, οὐ λέγομεν, ἀλλ' εὐθύς μετὰ τὸν Ν' (χῡμα), (δεν προσκυνοῦν οὐ λαὸς τοῦ
Εὐαγγελίου) ψάλλομεν...**

- ... Ἅγιος Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν.
Ψαλλόμενον τὸ αὐτὸ καὶ μόνον, καὶ ἐκ γ'.

ΕΥΧΗ ΕΙΣ ΤΟ ΕΥΛΟΓΗΣΑΙ ΤΑ ΒΑΪΑ

ὁ Διάκονος: Τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν

ὁ ἀ' χορὸς

Κύριε ἐλέησον.

ὁ Ἱερεὺς: Κύριε, ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ καθήμενος ἐπὶ τῶν Χερουβείμ, ὁ ἐξεγείρας τὴν δυναστείαν, καὶ ἀποστείλας τὸν μονογενῆ σου Υἱόν, τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, ἵνα σώσῃ τὸν κόσμον διὰ τοῦ Σταυροῦ, τῆς Ταφῆς καὶ τῆς Ἀναστάσεως αὐτοῦ, οὐ παραγενομένου ἐν Ἱερουσαλὴμ ἐπὶ τὸ ἐκούσιον Πάθος, ὁ λαός, ὁ καθήμενος ἐν σκότει καὶ σκιᾷ θανάτου, λαβόντες τὰ τῆς νίκης σύμβολα, τοὺς κλάδους τῶν δένδρων, καὶ τὰ βαΐα τῶν φοινίκων, τὴν Ἀνάστασιν προεμήνυσαν. Αὐτός, Δέσποτα, καὶ ἡμᾶς, τοὺς κατὰ μίμησιν ἐκείνων, τῇ προεορτίῳ ταύτῃ ἡμέρᾳ βαΐα καὶ κλάδους δένδρων ἐν χερσὶ φέροντας, διατήρησον, καὶ ὡς ἐκεῖνοι οἱ ὄχλοι καὶ οἱ Παῖδες, τὸ Ὡσαννὰ σοι προσφέροντας, διαφύλαξον, ὅπως ἐν ὕμνοις καὶ ᾠδαῖς πνευματικαῖς καταξιοθῶμεν τῆς ζωοποιοῦ καὶ τριημέρου Ἀναστάσεως, ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν, μεθ' οὗ εὐλογητὸς εἶ, σὺν τῷ παναγίῳ καὶ ἀγαθῷ καὶ ζωοποιῷ σου Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. **Ἀμήν.**

ΑΙΝΟΙ

...ΕΙΣ ΤΗΝ ΘΕΙΑΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ

Ψάλλομεν τὰ παρόντα Ἀντίφωνα

Ἀντίφωνον α'

ὁ ἀ' χορὸς

Ἦχος β'

Στίχ. Ἠγάπησα, ὅτι εἰσακούσεται Κύριος τῆς φωνῆς τῆς δεήσεώς μου.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου, Σῶτερ σῶσον ἡμᾶς.

ὁ β' χορός

Στίχ. Περιέσχον με ὠδῖνες θανάτου, κίνδυνοι Ἰαίδου εὐροσάν με.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου, Σῶτερ σῶσον ἡμᾶς.

ὁ α' χορός

Στίχ. Θλίψιν καὶ ὀδύνην εὗρον, καὶ τὸ ὄνομα Κυρίου ἐπεκαλεσάμην.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου, Σῶτερ σῶσον ἡμᾶς.

ὁ β' χορός

Στίχ. Εὐαρεστήσω ἐνώπιον Κυρίου ἐν χώρα ζώντων.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου, Σῶτερ σῶσον ἡμᾶς.

ὁ α' χορός

Δόξα Πατρὶ... Καὶ νῦν...

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου, Σῶτερ σῶσον ἡμᾶς.

Ἀντίφωνον β'

ὁ β' χορός

Ἦχος ὁ αὐτὸς

Στίχ. Ἐπίστευσα, διὸ ἐλάλησα. ἐγὼ δὲ ἐταπεινώθην σφόδρα.

Σῶσον ἡμᾶς, Υἱὲ Θεοῦ, ὁ ἐπὶ πώλου ὄνου καθεσθείς, ψάλλοντάς σοι, Ἀλληλούϊα.

ὁ α' χορός

Στίχ. Τί ἀνταποδώσω τῷ Κυρίῳ περὶ πάντων, ὧν ἀνταπέδωκέ μοι;

Σῶσον ἡμᾶς, Υἱὲ Θεοῦ, ὁ ἐπὶ πώλου ὄνου καθεσθείς, ψάλλοντάς σοι, Ἀλληλούϊα.

ὁ β' χορός

Στίχ. Ποτήριον σωτηρίου λήψομαι, καὶ τὸ ὄνομα Κυρίου ἐπικαλέσομαι.

Σῶσον ἡμᾶς, Υἱὲ Θεοῦ, ὁ ἐπὶ πώλου ὄνου καθεσθείς, ψάλλοντάς σοι, Ἀλληλούϊα.

ὁ α' χορός

Στίχ. Τὰς εὐχάς μου τῷ Κυρίῳ ἀποδώσω ἐναντίον παντὸς τοῦ λαοῦ αὐτοῦ.

Σῶσον ἡμᾶς, Υἱὲ Θεοῦ, ὁ ἐπὶ πώλου ὄνου καθεσθείς, ψάλλοντάς σοι, Ἀλληλούϊα.

ὁ β' χορός

Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ Ἁγίῳ Πνεύματι

ὁ α' χορός

Καὶ νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

ὁ β' χορός

Ὁ μονογενὴς Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ, ἀθάνατος ὑπάρχων, καὶ καταδεξάμενος, διὰ τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν, σαρκωθῆναι ἐκ τῆς ἁγίας Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας, ἀτρέπτως ἐνανθρωπήσας, σταυρωθεὶς τε, Χριστὲ ὁ Θεός, θανάτῳ θάνατον πατήσας, Εἰς ὧν τῆς ἁγίας Τριάδος, συνδοξαζόμενος τῷ Πατρὶ καὶ τῷ ἁγίῳ Πνεύματι, σῶσον ἡμᾶς.

ὁ α' χορός

Ἀντίφωνον γ'

Ἦχος α'

Στίχ. Ἐξομολογεῖσθε τῷ Κυρίῳ, ὅτι ἀγαθός, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος α'

Τὴν κοινὴν Ἀνάστασιν, πρὸ τοῦ σοῦ Πάθους πιστούμενος, ἐκ νεκρῶν ἡγειρας τὸν Λάζαρον Χριστὲ ὁ Θεός, ὄθεν καὶ ἡμεῖς ὡς οἱ Παῖδες, τὰ τῆς νίκης σύμβολα φέροντες, σοὶ τῷ Νικητῇ τοῦ θανάτου βοῶμεν, Ὡσαννὰ ἐν τοῖς ὑψίστοις, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος, ἐν ὀνόματι Κυρίου.

ὁ β' χορός

Στίχ. Εἰπάτω δὴ οἶκος Ἰσραὴλ, ὅτι ἀγαθός, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ.

Τὴν κοινὴν Ἀνάστασιν...

ὁ α' χορός

Στίχ. Εἰπάτω δὴ οἶκος Ἀαρών, ὅτι ἀγαθός, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ.

Τὴν κοινὴν Ἀνάστασιν...

ὁ β' χορός

Στίχ. Εἰπάτωσαν δὴ πάντες οἱ φοβούμενοι τὸν Κύριον, ὅτι ἀγαθός, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ.

Τὴν κοινὴν Ἀνάστασιν...

Εἵσοδος.

Εἰσοδικὸν

(ψάλλεται ὑπὸ τῶν ἱεουργούντων μόνον ὅταν τελεῖται συλλείτουργον)

ὁ α' χορός

Εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου. Θεὸς Κύριος καὶ ἐπέφανεν ἡμῖν. Σῶσον ἡμᾶς, Υἱὲ Θεοῦ, ὁ ἐπὶ πώλου ὄνου καθεσθείς,...

ὁ β' χορός

...ψάλλοντάς σοι, Ἀλληλουῖα.

Εἶτα τ ἂ Ἀπολυτίκια

(ψάλλεται ὑπὸ τῶν ἱερουργούντων μόνον ὅταν τελεῖται συλλείτουργον)

ὁ α' χορός

Ἦχος α'

Τὴν κοινὴν Ἀνάστασιν, ...

ὁ β' χορός

Ἦχος δ'

Συνταφέντες σοι διὰ τοῦ Βαπτίσματος, Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν, τῆς ἀθανάτου ζωῆς ἡξιώθημεν τῇ Ἀναστάσει σου, καὶ ἀνυμνοῦντες κράζομεν, Ὡσαννὰ ἐν τοῖς ὑψίστοις, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος, ἐν ὀνόματι Κυρίου.

ὁ α' χορός

Κοντάκιον

Ἦχος πλ. β'

(ψάλλεται ὑπὸ τῶν ἱερουργούντων μόνον ὅταν τελεῖται συλλείτουργον)

Τῷ θρόνῳ ἐν οὐρανῷ, τῷ πώλῳ ἐπὶ τῆς γῆς, ἐποχοῦμενος Χριστὲ ὁ Θεός, τῶν Ἀγγέλων τὴν αἶνεσιν, καὶ τῶν Παίδων τὴν ὕμνησιν προσεδέξω βοῶντων σοί· Εὐλογημένος εἶ ὁ ἐρχόμενος, **τὸν Ἀδὰμ ἀνακαλέσασθαι.**

Τρισάγιον.

Ἀπόστολος

Προκείμενον Ἦχος δ'

Εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου. Εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου.

Πρὸς Φιλιππησίους Ἐπιστολῆς Παύλου τὸ Ἀνάγνωσμα

(Κεφ. Δ', 4-9)

Ἀδελφοί, χαίρετε ἐν Κυρίῳ πάντοτε, πάλιν ἐρῶ, χαίρετε. Τὸ ἐπικεκῶς ὑμῶν, γνωσθήτω πᾶσιν ἀνθρώποις, ὁ Κύριος ἐγγύς. Μηδὲν μεριμνᾶτε. ἀλλ' ἐν παντὶ τῇ προσευχῇ καὶ τῇ δεήσει, μετὰ εὐχαριστίας τὰ αἰτήματα ὑμῶν γνωρίζεσθω πρὸς τὸν Θεόν, καὶ ἡ εἰρήνη τοῦ Θεοῦ, ἡ ὑπερέχουσα πάντα νοῦν, φρουρήσει τὰς καρδίας ὑμῶν, καὶ τὰ νοήματα ὑμῶν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ. Τὸ λοιπόν, ἀδελφοί, ὅσα ἐστὶν ἀληθῆ, ὅσα σεμνά, ὅσα δίκαια, ὅσα ἀγνά, ὅσα προσφιλή, ὅσα εὐφημα, εἴ τις ἀρετὴ καὶ εἴ τις ἔπαινος, ταῦτα λογίζεσθε, ἃ καὶ ἐμάθετε, καὶ παρελάβετε, καὶ ἠκούσατε, καὶ εἶδετε ἐν ἐμοί, ταῦτα πράσσετε, καὶ ὁ Θεὸς τῆς εἰρήνης, **ἔσται μεθ' ὑμῶν.**

...ὁ α' χορὸς

Δόξα σοι, Κύριε, δόξα σοι.

Καὶ καθεξῆς ἡ Θεία Λειτουργία τοῦ Ἱεροῦ Χρυσοστόμου

Εἰς τὸ Ἐξαιρέτως

ὁ α' χορός

ὁ εἰρμὸς τῆς θ' ὥδης

ἦχος δ'

Θεὸς Κύριος, καὶ ἐπέφανεν ἡμῖν, συστήσασθε ἑορτὴν, καὶ ἀγαλλόμενοι, δεῦτε μεγαλύνωμεν Χριστόν, μετὰ βαΐων καὶ κλάδων, ὕμνοις κραυγάζοντες, Εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος, ἐν ὀνόματι Κυρίου, **Σωτὴρ ἡμῶν.**

ὁ β' χορός

Κοινωνικὸν

ἦχος δ'

Εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου. Ἀλληλουῖα.

Ἀντὶ τοῦ «Εἶδομεν τὸ φῶς...»

ὁ α' χορός

Ἦχος α'

Τὴν κοινὴν Ἀνάστασιν, πρὸ τοῦ σοῦ Πάθους πιστούμενος, ἐκ νεκρῶν ἡγειρας τὸν Λάζαρον Χριστὲ ὁ Θεός, ὅθεν καὶ ἡμεῖς ὡς οἱ Παῖδες, τὰ τῆς νίκης σύμβολα φέροντες, σοὶ τῷ Νικητῇ τοῦ θανάτου βοῶμεν, Ὡσαννὰ ἐν τοῖς ὑψίστοις, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος, ἐν ὀνόματι Κυρίου.

ἥχος β'

Εἶη τὸ ὄνομα Κυρίου εὐλογημένον ἀπὸ τοῦ νῦν καὶ ἕως τοῦ αἰῶνος. (τρίς)

Ἀπόλυσις

«... Ὁ ἐπὶ πώλου ὄνου καθεσθῆναι καταδεξάμενος διὰ τὴν ἡμῶν σωτηρίαν, Χριστὸς ὁ ἀληθινός...».

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΒΑΪΩΝ.

Οἱ ἄρχοντες καὶ ὁ λαός, «ὄχλος πολὺς..έλαβον τα βαῖα των φοινίκων καὶ ἐξήλθον εἰς ὑπάντησιν αὐτοῦ» (Ιω. ιβ' 12-13) «πήραν κλαδιά φοινικιάς καὶ βῆκαν ἀπὸ τὴν πόλιν νὰ τον προῦπαντήσουν».

Εἰσερχόμενος ὁ Κύριος στὰ Ἱεροσόλυμα γιὰ νὰ πάθει ὑπὲρ ὅλου τοῦ κόσμου ἐπευφημεῖται ἀπὸ τὸν λαὸ ὡς νικητὴς τοῦ θανάτου, λόγῳ τῆς ἀναστάσεως τοῦ Λαζάρου. Τὸ εκπληκτικὸ εἶναι ὅτι ὁ λαὸς ποὺ ἐπευφημεῖ τώρα τὸν Χριστό, αὐτὸς ὁ ἴδιος θὰ ζητήσῃ μετὰ λίγες μέρες τὴν καταδίκη Του. Ὁ ἐνθουσιασμός ὑπὲρ τοῦ Χριστοῦ σύντομα θὰ μεταβληθεῖ σὲ οργὴ ἐναντίον Του. Μάλλον δὲν θὰ μεταβληθεῖ, ἀλλὰ θὰ τοῦ το μεταβάλλουν οἱ ἄρχοντές του. Εἶναι μία, ἀπὸ τὶς τόσες πολλὲς ποὺ ὑπάρχουν στὴν ἱστορία, χαρακτηριστικὴ περίπτωση ἀλλοιώσεως τῆς γνώμης, τῆς θελήσεως καὶ τοῦ πραγματικοῦ συμφέροντος τοῦ λαοῦ ἀπὸ τεταγμένους νὰ τον κυβερνήσουν. Ἀς δοῦμε λίγο πλατύτερα τὸ θέμα γιὰ εἶναι ἀρκετὰ ἐνδιαφέρον καὶ ἐπίκαιρο.

Ὁ Χριστὸς καὶ ὁ λαός. (ὁ λαὸς τοῦ Θεοῦ)

Ἀντίθετα με τοὺς ἄρχοντες τοῦ Ἰσραὴλ ὁ Χριστὸς ἀγάπησε πολὺ αὐτὸν τὸν λαό. Τὸν εἶδε ὡς μὴ ἔχοντα ποιμένα. «ἰδὼν δὲ τοὺς ὄχλους εὐσπλαχνίσθη περὶ αὐτῶν, ὅτι ἦσαν ἐκλελυμένοι καὶ ἐρριμένοι ὡς πρόβατα μὴ ἔχοντα ποιμένα» (Ματθ. θ' 39). Ἐτσι τὸ πρόβλημα τοῦ λαοῦ γιὰ τὸν Χριστό εἶναι πρόβλημα ποιμένων-αρχόντων. Καὶ ὁ Κύριος ὑπῆρξε ὁ πραγματικὸς Ποιμὴν τοῦ, γι' αὐτὸ διεκήρυξε: «Εγὼ εἰμὶ ὁ Ποιμὴν ὁ καλός, ὁ ποιμὴν ὁ καλὸς τὴν ψυχὴν αὐτοῦ τίθειν ὑπὲρ τῶν προβάτων» (Ἰωαν. ι' 11).

Πράγματι ὁ Κύριος, ὅπως ἐπανελημμένα τονίζεται στὰ ἅγια εὐαγγέλια, εὐσπλαχνίσθη τὸν λαό, τὸν δίδαξε, τὸν θεράπευσε, τοῦ ἱκανοποίησε τὶς υλικὲς τοῦ ἀνάγκες, ἀπέθανεν γι' αὐτόν. Ἐπίσης στοὺς μαθητάς Του εἶπε νὰ μὴν τὸν κατεξουσιάζουν, ὅπως τὸ κάνουν οἱ «ἄρχοντες τῶν ἔθνων», ἀλλὰ νὰ τὸν διευθύνουν με ταπείνωση, ὡς δούλοι τοῦ. Θὰ ἀκούσουμε αὐτὴν τὴν Μεγάλῃ Εβδομάδῃ τὴν Ἐκκλησίᾳ νὰ ψάλλῃ: «οὐ κλῆρος γὰρ ἐμὸν τυραννίς δὲ γνώμη αὐθαίρετος» ποὺ ἐρμηνεύεται «δὲν εἶναι θεσμός καὶ νόμος ἰδικός μου ἡ αὐθαιρεσία, ἀλλὰ τῶν τυράννων». Καὶ ὁ Χριστὸς δὲν εἶναι τύραννος, ἀλλὰ ὁ πραγματικὸς ἄρχοντας. Τέτοιος Ποιμένας δὲν παρουσιάσθηκε ἄλλος στὴν ἀνθρωπότητα. Ὁ Κύριος με ὅλο Του τὸ ἔργο, τὸν ἄβουλο ὄχλο, ποὺ ἦταν τὸ θῦμα τῶν ἐπιγείων ἀρχόντων, τὸν ἔκανε λαὸ τοῦ Θεοῦ, ἅγιο Σῶμα Του.

Ἐτσι μέσα στὴν Ἐκκλησίᾳ ζοῦμε αὐτὴν τὴν οἰκειότητα με τὸν αἰώνιο καὶ πραγματικὸ ἄρχοντά μας. Ἐχομε προσωπικὴ ἐπικοινωνία με τὸν Θεό, ἀποκαθίσταται ἡ ἐλευθερία μας. Μέσα στὴν Ἐκκλησίᾳ δὲν καταργεῖται τὸ πρόσωπο, οὔτε μαζοποιεῖται ὁ ἄνθρωπος. Τὸ καθολικὸ βίωμα τῆς Ἐκκλησίας βιώνεται ἀπὸ τὸ συγκεκριμένο πρόσωπο καὶ τὸ προσωπικὸ στοιχεῖο ἔχει ἀναφορὰ στὴν καθολικὴ ἀλήθεια τῆς Ἐκκλησίας. Ἐτσι διατηρεῖται ἀρίστα ἡ καθολικότης καὶ διαφυλάσσεται συγχρόνως ἡ ἐλευθερία τοῦ προσώπου.

Ὅταν λέμε λαὸ τοῦ Θεοῦ δὲν ἐννοοῦμε ἀπλῶς τοὺς λαϊκοὺς ἢ τὴν λαοκρατία (λαϊκοκρατία), οὔτε τοὺς κληρικοὺς ἢ τὴν κληρικοκρατία, ἀλλὰ τὴν ἐν Χριστῷ ἐνότητα κληρικῶν καὶ λαϊκῶν. Οἱ λαϊκοὶ δὲν εἶναι οὔτε τὸ ανεξάρτητο οὔτε τὸ παθητικὸ στοιχεῖο μέσα στὴν Ἐκκλησίᾳ, ἀλλὰ τὸ χαρισματόχο, ποὺ μαζί με τοὺς κληρικοὺς αποτελοῦν τὸ ἐνδοξο καὶ τετιμημένο λαὸ τοῦ Θεοῦ. Ἐτσι τὸ πολίτευμα τῆς Ὁρθοδοξίας δὲν εἶναι δημοκρατικὸ με τὴν συνηθισμένη ἐννοία τοῦ ὅρου, ἀλλὰ ἱεραρχικὸ. Ὑπάρχει ἱεραρχία καὶ σεβασμός.

...Ὁ Χριστὸς πολέμησε με τὴν ἀγάπη Του καὶ τὸν Σταυρὸ τὸ πολιτικὸ καὶ θρησκευτικὸ κατεστημένο τῆς ἐποχῆς Του. Εἶναι ὁ «Ποιμὴν ὁ καλός» ποὺ ἐλευθέρωσε τὸν ἄνθρωπο καὶ ἀπὸ ἄβουλο ὄχλο τὸν ἔκανε λαὸ Του. Ὁ ρόλος τῆς Ἐκκλησίας σήμερα, ὅπως πάντα, εἶναι νὰ βοηθᾷ τὸν ἄνθρωπο νὰ ἀποφεύγῃ τὴν ἐξαφάνιση, τὴν ἀλλοτρίωση καὶ τὸν μηδενισμό τοῦ.

«Ὅσοι Πιστοί, Ἐκδόσεις Ι.Μ. Γενεθλίου τῆς Θεοτόκου (Λιβανειά)

ΕΟΡΤΟΛΟΓΙΟΝ

ΕΟΡΤΟΛΟΓΙΟΝ – ΜΑΡΤΙΟΣ

1. Ἡ Ἁγία **Εὐδοκία** ἡ ἀπὸ Σαμαρειτῶν, Ὁσιομάρτυς, ὁ ἅγιος Χαρίσιος
2. Ὁ Ἅγιος παπα-Νικόλας Πλανάς, Ἡ Ἁγία Εὐθαλία ἡ Παρθενομάρτυς
3. Ὁ Ἅγιος Θεοδώρητος ἱερομάρτυρας
4. Ὁ Ἅγιος Γεράσιμος ὁ Ἰορδανίτης
5. Ὁ Ὅσιος Μάρκος ὁ Ἀσκητής
6. Οἱ Ἅγιοι 42 Μάρτυρες ἀπὸ τὸ Ἀμόριο
7. Συναξίς τῶν ἐν Δωδεκανήσω Ἀγίων, Ὁ Ὅσιος Παῦλος ὁ Ἀπλός
8. Ὁ Ὅσιος Θεοφύλακτος ἐπίσκοπος Νικομήδειας
9. **Οἱ Ἅγιοι σαράντα Μάρτυρες ποὺ μαρτύρησαν στὴ Σεβάστεια**
10. Ὁ Ἅγιος Μιχαὴλ ὁ Μαυρουδής
11. Ὁ Ἅγιος Σωφρόνιος Ἀρχιεπίσκοπος Ἱεροσολύμων
12. Ὁ Ἅγιος Συμεὼν ὁ Νέος Θεολόγος, Ὁ Ὅσιος Γρηγόριος ὁ Α΄ ὁ Διάλογος Πάπας Ῥώμης (συγγραφέας Προηγιασμένης Θ. Λειτ.)
13. Ἀνακομιδὴ Λειψάνου Ἁγίου Νικηφόρου Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως
14. Ὁ Ὅσιος Βενέδικτος
15. Ὁ Ἅγιος Ἀριστόβουλος ἐπίσκοπος Βρετανίας
16. Ὁ Ὅσιος **Χριστόδουλος** ὁ Θαυματουργός, ὁ ἐν Πάτμῳ
17. Ὁ Ὅσιος **Ἀλέξιος** ὁ ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ
18. Ὁ Ἅγιος Κύριλλος Ἀρχιεπίσκοπος Ἱεροσολύμων
19. Οἱ Ἅγιοι **Χρῦσανθος** καὶ Δαρεία
20. Οἱ Ὅσιοι (44 κατὰ τὴν παράδοση) ἀναιρεθέντες Ἀββάδες τῆς Μονῆς Ἁγίου Σάββα
21. Ὁ Ὅσιος Ἰάκωβος ὁ Ὁμολογητής
22. Ἡ Ἁγία Δροσίδα
23. Ὁ Ἅγιος Νίκων Ἱερομάρτυρας καὶ οἱ 199 μαθητές του
24. Ὁ Ὅσιος Ἀρτέμιων καὶ Προεόρτια τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου
25. **Ὁ Εὐαγγελισμὸς τῆς Θεοτόκου καὶ Ἐπέτειος Ἑθνικῆς Παλιγγενεσίας 1821**
26. Συναξίς Ἀρχαγγέλου **Γαβριὴλ**
27. Ἡ Ἁγία Ματρώνα ἡ ἐν Θεσσαλονίκῃ
28. Ὁ Ὅσιος Ἰλαρίων ὁ Νέος
29. Ὁ Ἅγιος Διάδοχος ἐπίσκοπος Φωτικῆς
30. Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης συγγραφέας τῆς Κλίμακος, Ἡ Ἁγία **Εὐβούλη**
31. Ὁ Ἅγιος **Ὑπάτιος** ἐπίσκοπος Γαγγρῶν

ΕΟΡΤΟΛΟΓΙΟΝ – ΑΠΡΙΛΙΟΣ

1. Ἡ Ὁσία Μαρία ἡ Αἰγύπτια
2. Ὁ Ὅσιος Τίτος ὁ Θαυματουργός
3. Ὁ Ὅσιος Νικήτας ὁ Ὁμολογητής

4. Ὁ Ὅσιος Ζωσιμᾶς
5. Ἡ Ὁσία Θεοδώρα ἡ ἐν Θεσσαλονίκῃ
6. Ὁ Ἅγιος Εὐτύχιος πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως
7. **Ὁ Ὅσιος Σάββας ὁ Νέος ὁ ἐν Καλύμνῳ (+ 1948)**
8. Οἱ Ἅγιοι Ἀγαθος, Ροῦφος... ἀπὸ τοὺς 70 Ἀποστόλους
9. Οἱ Ἅγιοι Ῥαφαήλ, Νικόλαος, Εἰρήνη καὶ οἱ σὺν αὐτοῖς
10. Ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Ε΄ Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως
11. Ὁ Ἅγιος Ἀντίπας ἐπίσκοπος Περγάμου
12. Ὁ Ὅσιος Βασίλειος ὁ Ὁμολογητής
13. Ὁ Ἅγιος Μαρτίνος Πάπας Ῥώμης
14. Οἱ Ἅγιοι Ἀρίσταρχος... Ἀπόστολοι ἀπὸ τοὺς 70
15. Ὁ Ἅγιος Κρήσκης
16. Οἱ Ἁγίες Ἀγάπη, Εἰρήνη καὶ Χιονία, ὁ Ὅσιος Ἀμφιλόχιος ὁ ἐν Πάτμῳ (Μακρῆς)
17. Ὁ Ἅγιος Συμεὼν ἐπίσκοπος Περσίας...
18. Ὁ Ὅσιος Ἰωάννης...
19. Ὁ Ἅγιος Παφνούτιος ὁ Ἱεροσολυμίτης, Ἱερομάρτυρας
20. Ὁ Ἅγιος Ζακχαῖος ὁ Ἀπόστολος
21. Ἡ Ἁγία Ἀλεξάνδρα ἡ βασιλίσσα...
22. Ὁ Ὅσιος Θεόδωρος ὁ Συκεώτης...
23. **Ὁ Ἅγιος Γεώργιος ὁ Μεγαλομάρτυρας καὶ Τροπαιοφόρος**
24. Ἡ Ὁσία Ἐλισάβετ
25. Ὁ Ἅγιος **Μᾶρκος** ὁ Ἀπόστολος καὶ Εὐαγγελιστής, Ἡ Ἁγία **Νίκη**
26. Ὁ Ἅγιος Βασιλέας Ἱερομάρτυρας
27. Ὁ Ἅγιος Συμεὼν ὁ Ἀδελφόθεος, ἐπίσκοπος Ἱεροσολύμων
28. Οἱ Ἅγιοι Ἐννέα Μάρτυρες, ποὺ μαρτύρησαν στὴν Κύζικο
29. Οἱ Ἅγιοι Ἰάσων καὶ Σωσίπατρος οἱ Ἀπόστολοι
30. Ὁ Ἅγιος Ἰάκωβος ὁ Ἀπόστολος, ἀδελφὸς Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου, Ἀνακομιδὴ Λειψάνων Ἁγίας **Ἀργυρῆς**

ΕΟΡΤΟΛΟΓΙΟΝ – ΜΑΪΟΣ

1. Ὁ Προφήτης **Ἰερεμίας**
2. Ἀνακομιδὴ Λειψάνων Ἁγίου **Ἀθανασίου**
3. Οἱ Ἅγιοι Τιμόθεος καὶ Μαύρα
4. Ἡ Ἁγία Πελαγία
5. Ἡ Ἁγία **Εἰρήνη** ἡ Μεγαλομάρτυς, Ὁ Ὅσιος **Ἐφραίμ** ὁ Μεγαλομάρτυρας καὶ θαυματουργός
6. Ὁ πολυάθλος Ἰώβ, Ὁσία **Σοφία** ἡ ἐν Κλεισούρᾳ,
7. Ἐμφάνισις τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, Ὁ Ὅσιος Νεῖλος ὁ Νέος, ὁ Μυροβλύτης (Εὕρεση τιμίων λειψάνων του)

Ψυχοσάββατον. Σάββατον πρό τῆς Ἀπόκρεω.

Ἐν ᾧ μνήμην ἐπιτελοῦμεν πάντων τῶν ἀπ' αἰῶνος κεκοιμημένων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν πατέρων καὶ ἀδελφῶν ἡμῶν. Εἰς τὴν θείαν λειτουργίαν

Εἰ βούλει, τὰ τυπικὰ καὶ εἰς τοὺς Μακαρισμοὺς δ' ἐκ τῆς γ' ὥδης καὶ δ' ἐκ τῆς ς' ὥδης τοῦ Τριωδίου.

Εἰ δὲ μὴ τὰ παρόντα

ΑΝΤΙΦΩΝΑ

Ἀντίφωνον α'

Ἦχος β'

ὁ α' χορὸς

Στίχ. α'. Ἀγαθὸν τὸ ἐξομολογεῖσθαι τῷ Κυρίῳ, καὶ ψάλλειν τῷ ὀνόματί σου, Ὑψιστε.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου, Σῶτερ, σῶσον ἡμᾶς.

ὁ β' χορὸς

Στίχ. β'. Τοῦ ἀναγγέλλειν τὸ πρῶτ' τὸ ἔλεός σου, καὶ τὴν ἀλήθειάν σου κατὰ νύκτα.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου...

ὁ α' χορὸς

Στίχ. γ'. Ὅτι εὐθὺς Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ οὐκ ἔστιν ἀδικία ἐν αὐτῷ.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου...

Δόξα Πατρὶ... Καὶ νῦν...

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου...

Ἀντίφωνον β'

ὁ β' χορὸς

Στίχ. α'. Δεῦτε ἀγαλλιασώμεθα τῷ Κυρίῳ, ἀλαλάξωμεν τῷ Θεῷ τῷ Σωτῆρι ἡμῶν.
Σῶσον ἡμᾶς, Υἱὲ Θεοῦ, ὁ ἐν Ἁγίοις θαυμαστός, ψάλλοντάς σοι, Ἀλληλούϊα.

ὁ α' χορὸς

Στίχ. β'. Προφθάσωμεν τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ἐν ἐξομολογήσει, καὶ ἐν ψαλμοῖς
ἀλαλάξωμεν αὐτῷ, ὅτι Θεὸς μέγας, Κύριος καὶ Βασιλεὺς μέγας ἐπὶ πᾶσαν τὴν γῆν.
Σῶσον ἡμᾶς, Υἱὲ Θεοῦ, ὁ ἐν Ἁγίοις θαυμαστός...

ὁ β' χορὸς

Στίχ. γ'. Ὅτι ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ τὰ πέρατα τῆς γῆς, καὶ τὰ ὕψη τῶν ὀρέων αὐτοῦ
εἰσιν, ὅτι αὐτοῦ ἐστὶν ἡ θάλασσα, καὶ αὐτὸς ἐποίησεν αὐτήν, καὶ τὴν ξηρὰν αἱ χεῖρες
αὐτοῦ ἔπλασαν.

Σῶσον ἡμᾶς, Υἱὲ Θεοῦ, ὁ ἐν Ἁγίοις θαυμαστός...

ὁ α' χορὸς

Δόξα Πατρὶ...

ὁ β' χορὸς

Καὶ νῦν...

Ὁ μονογενὴς Υἱὸς καὶ Λόγος του Θεοῦ, ἀθάνατος ὑπάρχων καὶ καταδεξάμενος διὰ
τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν σαρκωθῆναι ἐκ τῆς ἀγίας Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου
Μαρίας, ἀτρέπτως ἐνανθρωπήσας, σταυρωθεὶς τε, Χριστὲ ὁ Θεός, θανάτῳ
θάνατον πατήσας, εἰς ὧν τῆς Ἁγίας Τριάδος, συνδοξαζόμενος τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Ἁγίῳ
Πνεύματι, σῶσον ἡμᾶς.

Ἀντίφωνον γ'

ὁ α' χορὸς

Στίχ.α'. Μακάριοι, οὓς ἐξελέξω καὶ προσελάβου Κύριε καὶ τὸ μνημόσυνον αὐτῶν
εἰς γενεὰν καὶ γενεάν.

Ὁ βάθει σοφίας φιланθρώπως πάντα οἰκονομῶν, καὶ τὸ συμφέρον πᾶσιν
ἀπονέμων, μόνε Δημιουργέ, ἀνάπαυσον Κύριε τὰς ψυχὰς τῶν δούλων σου, ἐν σοὶ
γὰρ τὴν ἐλπίδα ἀνέθεντο, τῷ ποιητῇ καὶ πλάστῃ καὶ Θεῷ ἡμῶν.

ὁ β' χορὸς

Στίχ.β'. Αἱ ψυχαὶ αὐτῶν, ἐν ἀγαθοῖς αὐλισθήσονται.

Ὁ βάθει σοφίας φιланθρώπως πάντα οἰκονομῶν,...

ΕΙΣΟΔΟΣ

ὁ α' χορὸς

Δεῦτε προσκυνήσωμεν καὶ προσπέσωμεν Χριστῷ. Σῶσον ἡμᾶς, Υἱὲ Θεοῦ, ὁ ἐν
Ἁγίοις θαυμαστός,...

ὁ β' χορὸς

...ψάλλοντάς σοι Ἀλληλούϊα.

ὁ α' χορὸς

Ὁ βάθει σοφίας φιланθρώπως πάντα οἰκονομῶν, καὶ τὸ συμφέρον πᾶσιν
ἀπονέμων, μόνε Δημιουργέ, ἀνάπαυσον Κύριε τὰς ψυχὰς τῶν δούλων σου, ἐν σοὶ
γὰρ τὴν ἐλπίδα ἀνέθεντο, τῷ ποιητῇ καὶ πλάστῃ καὶ Θεῷ ἡμῶν.

ὁ β' χορὸς

Τοῦ Ναοῦ

ὁ α' χορὸς

Κοντάκιον Ἦχος πλ. δ' (ἐκ τοῦ Γα κατὰ τριφωνίαν)

Μετὰ τῶν Ἀγίων ἀνάπαυσον, Χριστέ, τὰς ψυχὰς τῶν δούλων σου, ἔνθα οὐκ ἔστι
πόνος, οὐ λύπη, οὐ στεναγμός, ἀλλὰ ζωὴ ἀτελεύτητος.

Τρισάγιον

**Ἀπόστολος
Προκείμενον Ἦχος πλ. β'**

Αἱ ψυχὰὶ αὐτῶν ἐν ἀγαθοῖς αὐλισθήσονται.

Στίχ. Πρὸς σὲ Κύριε κεκράξομαι ὁ Θεὸς μου.

Πρὸς Θεσσαλονικεῖς Α' Ἐπιστολῆς Παύλου τὸ Ἀνάγνωσμα

Ἀδελφοί, οὐ θέλω ὑμᾶς ἀγνοεῖν περὶ τῶν κεκοιμημένων, ἵνα μὴ λυπήσθε καθὼς καὶ οἱ λοιποὶ οἱ μὴ ἔχοντες ἐλπίδα. Εἰ γὰρ πιστεύομεν ὅτι Ἰησοῦς ἀπέθανε καὶ ἀνέστη, οὕτω καὶ ὁ Θεὸς τοὺς κοιμηθέντας διὰ τοῦ Ἰησοῦ ἄξει σὺν αὐτῷ. Τοῦτο γὰρ ὑμῖν λέγομεν ἐν λόγῳ Κυρίου, ὅτι ἡμεῖς οἱ ζῶντες, οἱ περιλειπόμενοι εἰς τὴν παρουσίαν τοῦ Κυρίου, οὐ μὴ φθάσωμεν τοὺς κοιμηθέντας, ὅτι αὐτὸς ὁ Κύριος, ἐν κελεύσματι, ἐν φωνῇ ἀρχαγγέλου καὶ ἐν σάλπιγγι Θεοῦ, καταβήσεται ἀπ' οὐρανοῦ καὶ οἱ νεκροὶ ἐν Χριστῷ ἀναστήσονται πρῶτον, ἔπειτα ἡμεῖς οἱ ζῶντες οἱ περιλειπόμενοι, ἅμα σὺν αὐτοῖς ἁρπαγησόμεθα ἐν νεφέλαις εἰς ἀπάντησιν τοῦ Κυρίου εἰς ἀέρα, καὶ οὕτω πάντοτε **σὺν Κυρίῳ ἐσόμεθα.**

**...Κοινωνικόν
ὁ β' χορὸς**

Μακάριοι, οὓς ἐξελέξω, καὶ προσελάβου Κύριε, καὶ τὸ μνημόσυνον αὐτῶν εἰς γενεὰν καὶ γενεάν. Ἀλληλούϊα.

...ἦχος β'

Εἴη τὸ ὄνομα Κυρίου εὐλογημένον ἀπὸ τοῦ νῦν καὶ ἕως τοῦ αἰῶνος. (Τρίς).

καὶ ψάλλονται τὰ παρόντα Τροπάρια·

**Ἦχος δ'
ὁ α' χορὸς**

Μετὰ πνευμάτων δικαίων, τετελειωμένων, τὰς ψυχὰς τῶν δούλων σου, Σῶτερ ἀνάπαυσον, φυλάττων αὐτάς, εἰς τὴν μακαρίαν ζωὴν, τὴν παρὰ σοὶ φιλόανθρωπε.

ὁ β' χορὸς

Εἰς τὴν κατάπαυσίν σου Κύριε, ὅπου πάντες οἱ ἅγιοί σου ἀναπαύονται, ἀνάπαυσον καὶ τὰς ψυχὰς τῶν δούλων σου, ὅτι μόνος ὑπάρχεις ἀθάνατος.

**ὁ α' χορὸς
Δόξα Πατρί...**

Σὺ εἶ ὁ Θεὸς ἡμῶν ὁ καταβὰς εἰς Ἀθην καὶ τὰς ὁδύνας λύσας τῶν πεπεδημένων, αὐτὸς καὶ τὰς ψυχὰς τῶν δούλων σου Σῶτερ ἀνάπαυσον.

**ὁ β' χορὸς
Καὶ νῦν... Θεοτοκίον**

Ἡ μόνη ἀγνή καὶ ἄχραντος Παρθένος, ἡ Θεὸν ἀσπόρως κυήσασα, πρέσβευε τοῦ σωθῆναι **τὰς ψυχὰς ἡμῶν.**

τελεῖται δὲ τὸ μνημόσυνον τῶν κεκοιμημένων ὡς ἑξῆς:

ὁ Διάκονος: Ἐλέησον ἡμᾶς, ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα ἔλεός Σου, δεόμεθά Σου, ἐπάκουσον καὶ ἐλέησον.

ὁ α' χορὸς: Κύριε, ἐλέησον γ' (χύμα).

ὁ Διάκονος: Ἔτι δεόμεθα ὑπὲρ μακαρίας μνήμης καὶ αἰωνίου ἀναπαύσεως πάντων τῶν ἐπ' ἐλπίδι ἀναστάσεως ζωῆς αἰωνίου κεκοιμημένων εὐσεβῶς ὀρθοδόξων χριστιανῶν, βασιλέων, πατριαρχῶν, ἀρχιερέων, ἱερέων, ἱερομονάχων, ἱεροδιακόνων, μοναχῶν, πατέρων, προπατόρων, πάππων, προπάππων, γονέων,

συζύγων, τέκνων, ἀδελφῶν καὶ συγγενῶν ἡμῶν ἐκ τῶν ἀπ' ἀρχῆς καὶ μέχρι τῶν ἑσχάτων, **(Καὶ τῶν δούλων τοῦ Θεοῦ...ονόματα- μόνο στον Εσπερινό)** καὶ ὑπὲρ τοῦ συγχωρηθῆναι αὐτοῖς πᾶν πλημμέλημα ἐκούσιόν τε καὶ ἀκούσιον.

ὁ β' Χορός: Κύριε, ἐλέησον γ' (χύμα).

ὁ Διάκονος: Ὡπως, Κύριος ὁ Θεός, τάξη τὰς ψυχὰς αὐτῶν ἔνθα οἱ δίκαιοι ἀναπαύονται· τὰ ἐλέη τοῦ Θεοῦ, τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν καὶ ἄφεσιν τῶν αὐτῶν ἁμαρτιῶν παρὰ Χριστῷ τῷ ἀθανάτῳ βασιλεῖ καὶ Θεῷ ἡμῶν αἰτησώμεθα.

ὁ α' Χορός: Κύριε, ἐλέησον γ' (χύμα).

ὁ Διάκονος: Τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν

ὁ β' Χορός: Κύριε, ἐλέησον ἅπαξ. Εἴθ' οὕτως,

ὁ Ἱερεύς:

τὴν εὐχήν

Ὁ Θεός τῶν πνευμάτων καὶ πάσης σαρκός, ὁ τόν διάβολον καταπατήσας, τόν δὲ θάνατον καταργήσας καὶ ζωὴν τῷ κόσμῳ Σου δωρησάμενος, Αὐτός, Κύριε, ἀνάπαυσον καὶ τὰς ψυχὰς τῶν κεκοιμημένων δούλων Σου, βασιλέων, πατριαρχῶν, ἀρχιερέων, ἱερέων, ἱερομονάχων, ἱεροδιακόνων, μοναχῶν, μοναζουσῶν καὶ πάντων τῶν ἀπό περάτων ἕως περάτων τῆς οἰκουμένης κεκοιμημένων εὐσεβῶς ὀρθοδόξων χριστιανῶν, πατέρων, προπατόρων, πάππων, προπάππων, γονέων, συζύγων, τέκνων, ἀδελφῶν καὶ συγγενῶν ἡμῶν ἐν τόπῳ φωτεινῷ, ἐν τόπῳ χλοερῷ, ἐν τόπῳ ἀναψύξεως, ἔνθα ἀπέδρα ὁδύνη, λύπη καὶ στεναγμός· πᾶν ἁμάρτημα τό παρ' αὐτῶν πραχθέν, ἐν λόγῳ ἢ ἔργῳ ἢ διανοίᾳ, ὡς ἀγαθός καὶ φιλάνθρωπος Θεός, συγχώρησον, ὅτι οὐκ ἔστιν ἄνθρωπος, ὃς ζήσεται ἐπὶ τῆς γῆς καὶ οὐχ ἁμαρτήσῃ· Σύ γάρ ὁ μόνος ἐκτός ἁμαρτίας ὑπάρχεις· ἡ δικαιοσύνη Σου δικαιοσύνη εἰς τόν αἰῶνα καὶ ὁ λόγος Σου ἀλήθεια.

ὁ Διάκονος: Τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

ὁ α' Χορός: Κύριε, ἐλέησον (ἅπαξ).

ὁ Ἱερεύς: Ὅτι *Σὺ εἶ ἡ ἀνάστασις, ἡ ζωὴ καὶ ἡ ἀνάπαυσις πάντων τῶν κεκοιμημένων εὐσεβῶς ὀρθοδόξων χριστιανῶν, Χριστέ ὁ Θεός ἡμῶν καὶ Σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπομεν, σὺν τῷ ἀνάρχῳ σου Πατρί, καὶ τῷ παναγίῳ, καὶ ἀγαθῷ καὶ ζωοποιῷ σου Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.*

οἱ Χοροὶ ἐναλλάξ: Αἰωνία ἡ μνήμη. ἐκ τρίτου.

ὁ Ἱερεύς: Τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν... Εὐλογία Κυρίου καὶ ἔλεος...

Εἶτα·

Ἀπόλυσις (ἡ νεκρώσιμος ἢ ἡ συνήθης)

ΤΑ ΜΝΗΜΟΣΥΝΑ ΚΑΙ Η ΩΦΕΛΕΙΑ ΤΟΥΣ

Μία ἀρχαία καὶ σταθερὴ παράδοσις τῆς Εκκλησίας μας εἶναι ἡ δέησις γιὰ τοὺς νεκρούς. Ἡ διήγησις τοῦ Ἱεροῦ Ευαγγελίου γιὰ τὴν Θεία καὶ φρικτὴ Μεταμόρφωση τοῦ Κυρίου παρουσιάζοντάς μας τὸν Μωυσή καὶ τὸν Ἡλία, καθὼς καὶ ἡ παραβολὴ τοῦ Λαζάρου καὶ τοῦ πλουσίου, μας δείχνουν καθαρά ὅτι οἱ νεκροὶ διαθέτουν τέλεια συνείδηση.

Η ζωή περνώντας από τον θάνατο συνεχίζεται. Αυτοί που φεύγουν διατηρούν την πνευματική τους επικοινωνία με τα μέλη της Εκκλησίας, που βρίσκονται στη διά μέσου της κοινής αγάπης στο Χριστό. Αυτή η αγάπη συνδέει σε ένα σύνολο τους πιστούς. Τους συνδέει διότι η Εκκλησία είναι μία και έχει κεφαλή της τον Χριστό. Σώμα της Εκκλησίας είμαστε εμείς που πιστεύουμε και ξεχωριστά κάθε ένα μέλος του σώματος αυτού.

Ο Θάνατος μόνον αισθητά αλλάζει τις σχέσεις μεταξύ εκείνων που πέθαναν και ζουν. **«Είτε ζούμε, είτε πεθαίνουμε, ανήκουμε στον Κύριο»** (Ρωμ. 14,7-8). Η Εκκλησία διαιρείται σε **Θριαμβεύουσα** και **Στρατευομένη**.

Στην Θριαμβεύουσα ανήκουν εκείνοι που τελείωσαν νικηφόρα τον αγώνα τους στην επίγεια ζωή και αναμένουν τον στέφανο τής δικαιοσύνης «εν εκείνη τη ημέρα».

Στην Στρατευομένη ανήκουν εκείνοι που ακόμη αγωνίζονται εναντίον της αμαρτίας για να φθάσουν στην τελείωση. Τα μέλη της Θριαμβεύουσας και της Στρατευομένης Εκκλησίας έχουν μία άρρηκτη σχέση μεταξύ τους.

Όσοι βρίσκονται στον ουρανό δεν αδιαφορούν για εκείνους που βρίσκονται ακόμη στην παρούσα ζωή. **«Ο επίγειος Θάνατος, ο χωρισμός της ψυχής από το σώμα, δεν καταστρέφει την σχέση του πιστού με την Εκκλησία. Δεν τον ξεχωρίζει από τα άλλα εν Χριστώ συμέλη του»**.

Άλλωστε η αγάπη είναι αιωνία, όπως και οι ψυχές. Από τις πολλές μαρτυρίες που υπάρχουν στην Αγία Γραφή και στην Εκκλησιαστική μας Ιστορία και Παράδοση, πληροφορούμαστε ότι υπάρχει αμοιβαία πνευματική επικοινωνία και συμπάραστασις με την αγάπη και την προσευχή υπέρ αλλήλων μεταξύ των μελών της ουράνιας και επίγειας Εκκλησίας, διότι όλοι μαζί αποτελούμε «μία κοινωνία αγίων». Όσοι εξέδυσαν και όσοι ζούμε στον Κόσμο αυτό, βρισκόμαστε σε μυστική και υπερφυσική κοινωνία ζωής, προσευχής και αδελφικής αγάπης μεταξύ μας. Με τον δεσμό αυτό οι μεν βοηθούν τους δε. Έτσι όρισε η αγάπη τού Θεού, θέλοντας ο ένας να σωθεί με την βοήθεια του άλλου.

Πάνω στη σχέση αυτή βασίζονται τα μνημόσυνα τής Εκκλησίας μας, η οποία ανέκαθεν τα επιτελούσε και προσευχόταν για τους κεκοιμημένους.

ΜΑΡΤΥΡΙΕΣ ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΙΕΡΩΝ ΜΝΗΜΟΣΎΝΩΝ ΑΠ'Ο ΤΗΝ ΑΓΙΑ ΓΡΑΦΗ
Από την Παλαιά Διαθήκη

Την πρώτη αναφορά την έχουμε στο βιβλίο του Νεεμία, όπου οι Ισραηλίτες παρακάλεσαν τον Θεό να συγχωρέση τις αμαρτίες των προκεκοιμημένων Πατέρων τους. «Την εικοστή τέταρτη μέρα του ιδίου μήνα, άρχισαν οι Ισραηλίτες νηστεία. Φορούσαν πένθιμα ρούχα και έριχναν χώμα στο κεφάλι τους. Αυτοί είχαν χωρισθεί από όλους τούς μη Ιουδαίους πού υπήρχαν στην περιοχή τους και είχαν συγκεντρωθεί για νά εξομολογηθούν τις αμαρτίες τις δικές τους και των προγόνων τους. Επί τρεις ώρες στέκονταν όρθιοι και άκουγαν την ανάγνωση από το βιβλίο τού νόμου του Κυρίου του Θεού τους, για να του ζητήσουν συχώρεση» (Νεεμίας 9,1-5).

Στο βιβλίο **Β΄ Μακκαβαίων 12,36-45** αναφέρεται το εξής περιστατικό: Σε μια μάχη του Ιούδα με το Γοργία φάνηκε νικητής ο Ιούδας, πλην όμως είχε και νεκρούς. Μετά την μάχη, «την επόμενη μέρα ήρθαν επειγόντως οι άνδρες του Ιούδα να μεταφέρουν τα πτώματα των σκοτωμένων και να τα θάψουν μαζί μέ τούς συγγενείς τους στους ταφους των προγόνων τους. Κάτω όμως από τα ρούχα τού κάθε νεκρού βρέθηκαν μικρά ειδώλια των Θεών της Ιάμνειας, πράγμα που απαγορεύεται αυστηρά από τον Ιουδαϊκό νόμο. Έτσι έγινε σε όλους φανερό ότι αυτοί σκοτώθηκαν εξ αιτίας αυτών των αντικειμένων... Ο γενναίος Ιούδας κάλεσε τον λαό να μην αμαρτήσουν πλέον... κατόπιν συγκέντρωσε συνεισφορές από κάθε άνδρα και έστειλε στα Ιεροσόλυμα δύο χιλιάδες δραχμές ασήμι, για να χρηματοδοτήσει μία θυσία για την εξιλέωση της αμαρτίας αυτής. Αυτή τη θεάρεστη πράξη την έκανε επειδή πίστευε ότι υπάρχει ανάστασις νεκρών. Διότι αν δέν πίστευε ότι πρόκειται να αναστηθούν και αυτοί, θα ήταν περιττό και ανόητο να προσεύχεται γι' αυτούς. Έτσι έκαναν την θυσία για την εξιλέωση των νεκρών, ώστε οι τελευταίοι να απαλλαγούν από την αμαρτία που είχαν διαπράξει».

Από την Καινή Διαθήκη

Στην Καινή Διαθήκη αναφέρει ο Απόστολος Παύλος για τον **Ονήσιμο**, πού είναι ήδη νεκρός, στην Β΄ προς Τιμόθεον επιστολή: «Είθε ο Κύριός μας Ιησούς Χριστός να δώση να βρή έλεος από τον Κύριο και Πατέρα την ημέρα εκείνη της Δευτέρας Παρουσίας» (Β΄ Τιμ. 1,18).

Υπάρχουν λοιπόν σαφή χωρία τής Αγίας Γραφής που αναφέρονται στην προσευχή υπέρ των κεκοιμημένων.Γι' αυτό και τα μνημόσυνα συναντώνται από τούς πρώτους αιώνες στη ζωή τής Εκκλησίας μας. Και τούτο, διότι, όπως γράφει ο Απόστολος Παύλος, ζωντανοί και νεκροί είμαστε «σώμα Χριστού και μέλη εκ μέρους» (Α΄ Κορ. 12,27). Αυτά από το χώρο της αγ. Γραφής.

Από τους βίους των αγίων

Αναφέρεται στον βίο τῆς αγίας Θέκλας το εξής: Ὃταν την συνέλαβε ο ηγεμόνας Αλέξανδρος για να μαρτυρήσει, πριν από το μαρτύριο την παρέδωσε στην πλούσια και ευμενέστατη Τρύφαινα για να την φυλάει μέχρις ότου ἔλθῃ ἡ ὥρα τῆς θηριομαχίας. Ἡ θυγατέρα τῆς Τρύφαινας εἶχε ἀποθανεῖ πριν ἀπὸ λίγες μέρες. Παρουσιάσθηκε στην μητέρα τῆς καὶ τῆς εἶπε: «Μήτηρ μου, ἀγάπα αὐτὴν τὴν ξένην Θέκλαν, καὶ ἔχε τὴν ἀντ' ἐμοῦ θυγατέρα σου, διότι εἶναι δούλη τοῦ Θεοῦ, καὶ δύναται νὰ κάνῃ δέησιν καὶ νὰ με βάλῃ ὁ Κύριος στὸν τόπο τῶν Δικαίων». Μόλις ξύπνησε ἡ Τρύφαινα, εἶπε στὴν αγία: «Τέκνον μου, κάμε μου τὴν καλωσύνην αὐτὴν, καὶ δεήσου τοῦ Χριστοῦ σου, νὰ ἀναπαύσῃ τὴν θυγατέρα μου εἰς ζωὴν τὴν αἰώνιον, ὅτι μου ἐζήτησε δι' ὁράματος». Τότε ἡ Αγία ἀφοῦ σήκωσε τὰ χέρια τῆς στὸν οὐρανὸ καὶ προσευχήθηκε εἶπε: «Κύριέ μου, Ἰησοῦ Χριστέ, Υἱέ τοῦ ἀληθοῦς καὶ ζώντος Θεοῦ, ἐπάκουσόν μου, τῆς δούλης σου, καὶ ἀνάπαυσον τὴν Φαλκονίλλαν εἰς ζωὴν τὴν αἰώνιον, κατὰ τὸ θέλημά Σου τὸ ἅγιον» (βλ. *Συναξ. 24ης Σεπτεμβρίου*).

Αναφέρεται γιὰ τὸν ἅγιον Γρηγόριο τὸν Διάλογο ὅτι με τὴν προσευχή του ἔσωσε τὸν αυτοκράτορα Τραϊανό, πλην ὅμως ἀκούσε φωνὴ ἀπὸ τὸν Θεὸ πού ἔλεγε: «Τῆς εὐχῆς σου ἤκουσα καὶ συγγνώμην Τραϊανῶ δίδωμι». Εσύ ὅμως στὸ ἐξῆς νὰ μὴν προσεύχεσαι γιὰ τοὺς ἀσεβεῖς.

Ἡ βασίλισσα Θεοδώρα πάλι με τὶς εὐχὲς τῶν ἱερέων ἐλευθέρωσε τὸν σύζυγό τῆς αυτοκράτορα Θεόφιλο ἀπὸ τὰ δεσμὰ τῆς κολάσεως.

Πολλὰ παρόμοια περιστατικὰ ἀναφέρονται στὸς βίους τῶν ὁσίων καὶ θεοφόρων Πατέρων πού με τὶς προσευχὲς καὶ τὶς δεήσεις τοὺς βοήθησαν πολλοὺς. Καὶ ἀκόμη περισσότερα μποροῦν νὰ λεχθοῦν καὶ νὰ γραφοῦν ἀπὸ τοὺς σημερινοὺς λειτουργοὺς τοῦ Υψίστου, πού με τὶς Λειτουργίες μποροῦν καὶ βοηθοῦν ψυχὲς κεκοιμημένων Χριστιανῶν.

ΒΕΝΕΔΙΚΤΟΥ ΙΕΡΟΜΟΝΑΧΟΥ, ΑΓΙΟΡΕΙΤΟΥ ΣΥΝΟΔΙΑ ΣΠΥΡΙΔΩΝΟΣ ΙΕΡΟΜΟΝΑΧΟΥ, ΝΕΑ ΣΚΗΤΗ ΑΓΙΟΥ
ΟΡΟΣ http://www.egolpio.com/APOLOGITIKA/mnhmosuna_ofeleia.htm

ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΠΡΟ ΤΗΣ ΤΥΡΙΝΗΣ

**Ἐν ᾧ μνήμην ἐπιτελοῦμεν τῶν ἐν ἀσκήσει λαμπάντων Ἀγίων ἀνδρῶν καὶ
γυναικῶν. Εἰς τὴν Θείαν Λειτουργίαν**

Εἰ βούλει, τὰ Τυπικὰ καὶ εἰς τοὺς Μακαρισμοὺς δ' ἐκ τῆς γ' καὶ δ' ἐκ τῆς ς' Ὡιδῆς τοῦ Κανόνο.

Εἰ δὲ μὴ τὰ παρόντα **Ἀντίφωνα**
Ἀντίφωνον Α'
ὁ α' χορὸς
ἦχος β'.

Στίχ. α΄. Εὐλόγει ἡ ψυχὴ μου, τὸν Κύριον, καὶ πάντα τὰ ἐντός μου τὸ ὄνομα τὸ ἅγιον αὐτοῦ.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου, Σῶτερ σῶσον ἡμᾶς.

ὁ β΄ χορός

Στίχ. β΄. Εὐλόγει, ἡ ψυχὴ μου, τὸν Κύριον, καὶ μὴ ἐπιλανθάνου πάσας τὰς ἀνταποδόσεις αὐτοῦ.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου...

ὁ α΄ χορός

Στίχ. γ΄. Κύριος ἐν τῷ οὐρανῷ ἡτοίμασε τὸν θρόνον αὐτοῦ, καὶ ἡ βασιλεία αὐτοῦ πάντων δεσπόζει.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου...

ὁ β΄ χορός

Δόξα Πατρὶ...

ὁ α΄ χορός

Καὶ νῦν...

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου...

Ἀντίφωνον Β'

Ἦχος ὁ αὐτός.

ὁ β΄ χορός

Στίχ. α΄. Αἶνει, ἡ ψυχὴ μου, τὸν Κύριον αἰνέσω Κύριον ἐν τῇ ζωῇ μου ψαλῶ τῷ Θεῷ μου ἕως ὑπάρχω.

Σῶσον ἡμᾶς, Υἱὲ Θεοῦ, ὁ ἐν Ἁγίοις θαυμαστός, ψάλλοντάς σοι, Ἀλληλούϊα.

ὁ α΄ χορός

Στίχ. β΄. Μακάριος, οὗ ὁ Θεὸς Ἰακώβ βοηθὸς αὐτοῦ, ἡ ἐλπίς αὐτοῦ ἐπὶ Κύριον τὸν Θεὸν αὐτοῦ.

Σῶσον ἡμᾶς, Υἱὲ Θεοῦ, ὁ ἐν Ἁγίοις θαυμαστός...

ὁ β΄ χορός

Στίχ. γ΄. Βασιλεύσει Κύριος εἰς τὸν αἰῶνα, ὁ Θεός σου, Σιών, εἰς γενεὰν καὶ γενεάν.

Σῶσον ἡμᾶς, Υἱὲ Θεοῦ, ὁ ἐν Ἁγίοις θαυμαστός...

ὁ α΄ χορός

Δόξα Πατρὶ...

ὁ β΄ χορός

Καὶ νῦν καὶ ἀεὶ...

Ὁ μονογενὴς Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ, ἀθάνατος ὑπάρχων, καὶ καταδεξάμενος, διὰ τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν, σαρκωθῆναι ἐκ τῆς ἁγίας Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας, ἀτρέπτως ἐνανθρωπήσας, σταυρωθεὶς τε, Χριστὲ ὁ Θεός, θανάτῳ θάνατον πατήσας, Εἷς ὢν τῆς ἁγίας Τριάδος, συνδοξαζόμενος τῷ Πατρὶ καὶ τῷ ἁγίῳ Πνεύματι, σῶσον ἡμᾶς.

Ἀντίφωνον Γ'

ὁ α΄ χορός

Στίχ. Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἁγίοις αὐτοῦ.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος δ'

Ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν, ὁ ποιῶν ἀεὶ μεθ' ἡμῶν κατὰ τὴν σὴν ἐπιείκειαν, μὴ ἀποστήσης τὸ ἔλεός σου ἀφ' ἡμῶν, ἀλλὰ ταῖς αὐτῶν ἱκεσίαις, ἐν εἰρήνῃ κυβέρνησον τὴν ζωὴν ἡμῶν.

ὁ β΄ χορός

Στίχ. Τοῖς ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ, ἐθαυμάστωσεν ὁ Κύριος πάντα τὰ θελήματα αὐτοῦ ἐν αὐτοῖς.

Ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν...

ΜΙΚΡΑ ΕΙΣΟΔΟΣ

Εἰσοδικὸν

ὁ α' χορὸς

(ψάλλεται ὑπὸ τῶν ἱερουργούντων μόνον ὅταν τελεῖται συλλείτουργον)

Δεῦτε προσκυνήσωμεν καὶ προσπέσωμεν Χριστῷ, σῶσον ἡμᾶς Υἱὲ Θεοῦ ὁ ἐν Ἁγίοις θαυμαστὸς.....

ὁ β' χορὸς

...ψάλλοντάς σοι. Ἀλληλούϊα.

ὁ α' χορὸς

(ψάλλεται ὑπὸ τῶν ἱερουργούντων μόνον ὅταν τελεῖται συλλείτουργον)

Ἀπολυτίκιον Ἦχος δ'

Ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν, ὁ ποιῶν ἀεὶ μεθ' ἡμῶν κατὰ τὴν σὴν ἐπιείκειαν, μὴ ἀποστήσης τὸ ἔλεός σου ἀφ' ἡμῶν, ἀλλὰ ταῖς αὐτῶν ἱκεσίαις, ἐν εἰρήνῃ κυβέρνησον τὴν ζωὴν ἡμῶν.

ὁ β' χορὸς

Τοῦ Ναοῦ

ὁ α' χορὸς

(ψάλλεται ὑπὸ τῶν ἱερουργούντων μόνον ὅταν τελεῖται συλλείτουργον)

Κοντάκιον Ἦχος β'

Προστασία τῶν Χριστιανῶν ἀκαταίσχυντε, μεσιτεία πρὸς τὸν Ποιητὴν ἀμετάθετε, μὴ παρίδης ἀμαρτωλῶν δεήσεων φωνάς, ἀλλὰ πρόφθασον, ὡς ἀγαθή, εἰς τὴν βοήθειαν ἡμῶν, τῶν πιστῶς κραυγαζόντων σοι. Τάχυνον εἰς πρεσβείαν, καὶ σπεῦσον εἰς ἱκεσίαν, ἡ προστατεύουσα ἀεὶ, Θεοτόκε, τῶν τιμώντων σε.

Τρισάγιον

Ἀπόστολος

Προκείμενον ἦχος βαρὺς

Καυχῶνται Ὅσοι ἐν δόξῃ.

Στίχ. Αἱ ὑψώσεις τοῦ Θεοῦ ἐν τῷ λάρυγγι αὐτῶν.

Πρὸς Γαλάτας Ἐπιστολῆς Παύλου τὸ Ἀνάγνωσμα.

(Γαλ. ε' 22- ς 2)

Ἀδελφοί, ὁ καρπὸς τοῦ πνεύματός ἐστιν ἀγάπη, χαρά, εἰρήνη, μακροθυμία, χρηστότης, ἀγαθωσύνη, πίστις, πραότης, ἐγκράτεια· κατὰ τῶν τοιούτων οὐκ ἔστι νόμος. Οἱ δὲ τοῦ Χριστοῦ τὴν σάρκα ἐσταύρωσαν σὺν τοῖς παθήμασιν καὶ ταῖς ἐπιθυμίαις. Εἰ ζῶμεν πνεύματι, πνεύματι καὶ στοιχώμεν. Μὴ γινώμεθα κενόδοξοι, ἀλλήλους προκαλούμενοι, ἀλλήλοις φθονοῦντες. Ἀδελφοί, ἐὰν καὶ προληφθῇ ἄνθρωπος ἐν τινι παραπτώματι, ὑμεῖς οἱ πνευματικοὶ καταρτίζετε τὸν τοιοῦτον ἐν πνεύματι πραότητος, σκοπῶν σεαυτὸν, μὴ καὶ σὺ πειρασθῇς. Ἀλλήλων τὰ βάρη βαστάζετε, καὶ οὕτως ἀναπληρώσατε τὸν νόμον τοῦ Χριστοῦ.

...ὁ β' χορὸς

Κοινωνικὸν

Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον ἔσονται δίκαιοι. Ἀλληλούϊα.

Ἀπόλυσις

ΛΟΓΟΣ ΕΙΚΟΣΤΟΣ ΕΒΔΟΜΟΣ, Περὶ ἡσυχίας, ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ (Διὰ τὴν ἱερὰν «ἡσυχίαν», τὴν σωματικὴν καὶ τὴν ψυχικὴν)

16. Ἡσυχαστὴς εἶναι ἐκεῖνος ποὺ ἐβόησε δυνατὰ καὶ καθαρὰ: «Ἐτοίμη ἡ καρδία μου, ὁ Θεός» (Ψαλμ. ρζ´ 2). Ἡσυχαστὴς εἶναι ἐκεῖνος ποὺ εἶπε: «Ἐγὼ καθεύδω, καὶ ἡ καρδία μου ἀγρυπνεῖ» (Ἄσμα ε´ 2).

25. Ἡσυχαστὴς εἶναι ἐκεῖνος ποὺ χωρὶς νὰ τοὺς μισῇ, τοὺς ἀποφεύγῃ ὅλους τόσο, ὅσο ἓνας ἀμελὴς μοναχὸς τρέχει κοντὰ τοὺς μὲ προθυμία. Καὶ τοῦτο, διότι δὲν θέλει νὰ διακοπῇ ἡ γεῦσις τῆς γλυκύτητος τοῦ Θεοῦ.

4. Ἐξερχόμενος ἀπὸ τὸ κελλί του ὁ ἡσυχαστὴς λόγῳ κάποιας ἀνάγκης, εἶναι σὰν νὰ μὴ ἐξέρχεται. Παρουσιάζεται δὲ ἥπιος, πραγματικὸς οἶκος τῆς ἀγάπης, δυσκίνητος πρὸς τὴν ὁμιλία καὶ ἀκίνητος πρὸς τὸ πάθος τοῦ θυμοῦ...

14. Εἶδα ἡσυχαστὰς, οἱ ὁποῖοι τὴν φλογερή τους ἐπιθυμία πρὸς τὸν Θεὸν τὴν ἱκανοποίησαν ἀχόρταγα μέσω τῆς ἡσυχίας...

17. Νὰ κλείνης τὴν θύρα τοῦ κελλιοῦ σου γιὰ νὰ μὴν ἐξέρχεται τὸ σῶμα σου, τὴν θύρα τῆς γλώσσης σου γιὰ νὰ μὴν ἐξέρχωνται λόγια, καὶ τὴν ἐσωτερικὴ πύλη τῆς ψυχῆς σου γιὰ νὰ μὴν εἰσέρχωνται τὰ πονηρὰ πνεύματα.

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

2. Σύμφωνα μὲ τὴν μικρὴ γνῶσι ποὺ μοῦ ἐδόθηκε, σὰν ἄσοφος ἀρχιτέκτων ἐλάξευσα κλίμακα ἀναβάσεως, καὶ καθένας ἡσυχαστὴς ἄς βλέπῃ σὲ ποιά βαθμίδα εὐρίσκεται: Ξεκίνησε ἀπὸ ἰδιορρυθμία ἢ γιὰ τὴν δόξα τῶν ἀνθρώπων ἢ γιὰ τὴν πολυλογία του ἢ γιὰ τὸν ἀσυγκράτητο θυμὸ του ἢ γιὰ τὴν πολλή του προσπάθεια ἢ γιὰ νὰ ἐξοφλήσῃ τὶς ἀμαρτίες του ἢ γιὰ νὰ προοδεύσῃ περισσότερο ἢ γιὰ νὰ αὐξήσῃ τὸ πῦρ τοῦ θείου ἔρωτος; ...

5. Ἄς μὴ τολμήσῃ κανεὶς νὰ γευθῇ καὶ ἵχνος ἀκόμη τῆς ἡσυχίας, ἐὰν ἐνοχλῇται ἀπὸ τὸν θυμὸ, τὴν οἶησι, τὴν ὑποκρισία καὶ τὴν μνησικακία, μήπως τὸ μόνο ποὺ θὰ κερδήσῃ ἀπὸ αὐτὴν εἶναι ἡ παραφροσύνη. Ὅποιος εἶναι καθαρὸς ἀπὸ αὐτά, αὐτὸς θὰ καταλάβῃ τὸ συμφέρον του, ἂν καὶ νομίζω ὅτι οὔτε αὐτὸς θὰ τὸ καταλάβῃ.

8. Ἡ ὑπανδρος κόρη, ποὺ δὲν ἐφύλαξε καθαρὴ τὴν κοίτη τοῦ ἀνδρός της, ἐμόλυνε τὸ σῶμα της, ἐνῶ ἡ ψυχὴ ποὺ δὲν ἐτήρησε τὶς ὑποσχέσεις της ἐμόλυνε τὸ πνεῦμα της. Καὶ στὴν πρώτη ἔρχονται σὰν συνέπειες: ἡ κατηγορία, τὸ μίσος, τὰ κτυπήματα, καὶ -τὸ χειρότερο ἀπ' ὅλα- ὁ χωρισμὸς ἀπὸ τὸν ἄνδρα της. Ἐνῶ στὴν δευτέρα: μολυσμοί, λήθη τοῦ θανάτου, ἀπληστία τῆς κοιλίας, ἀκράτεια τῶν ὀφθαλμῶν, πρόοδος στὴν κενοδοξία, ἀχόρταγος ὕπνος, σκληροκαρδία, ἀναισθησία, συσσώρευσις πονηρῶν λογισμῶν, αὔξεις τῶν συγκαταθέσεων πρὸς αὐτοὺς, αἰχμαλωσία τῆς καρδίας, δημιουργία ταραχῶν, ἀνυπακοή, ἀντιλογία, ἀπιστία, ἀπληροφόρητος καρδία, πολυλογία, προσπάθεια καὶ -τὸ χειρότερο ἀπ' ὅλα- ἡ παρρησία, καὶ τὸ ἀκόμα χειρότερο καὶ πιὸ ἀξιολύπητο ἡ ἀκατάνυκτος καρδία, τὴν ὁποία, ἂν δὲν προσέξῃ κανεὶς, διαδέχεται ἡ ἀναλγησία ποὺ εἶναι μητέρα τῶν δαιμόνων καὶ τῶν πτώσεων.

18. Ὅποιος κατέκτησε ἀληθινὰ τὴν ἡσυχία, δὲν θὰ φροντίσῃ πλέον γιὰ τὶς ὑλικές του ἀνάγκες, διότι πιστεύει ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι ἀψευδὴς στὶς ὑποσχέσεις Του.

21. Ὅποιος ἐγεύθηκε ὀλίγο τὸ κάλλος τῆς προσευχῆς, θὰ φύγῃ μακριὰ ἀπὸ τὰ πλήθη τῶν ἀνθρώπων, ὅπως ὁ ἄγριος ὄνος. ...

25. Ἡσυχία σημαίνει ἀκατάπαυση λατρεία τοῦ Θεοῦ καὶ παράστασις ἐνώπιόν Του.

26. Ἄς ἐνωθῇ ἡ μνήμη τοῦ Ἰησοῦ μὲ τὴν ἀναπνοή σου, καὶ τότε θὰ γνωρίσῃς τὴν ὠφέλεια τῆς ἡσυχίας.

31... Ἐκεῖνος ποὺ τρέχει (στὸν πνευματικὸ δρόμο) μὲ πραγματικὴ ἐπίγνωσι, προσπαθεῖ νὰ συμμορφώνωνται ὅλα -καὶ οἱ ἐνέργειες καὶ τὰ λόγια καὶ οἱ σκέψεις καὶ τὰ διαβήματα καὶ οἱ κινήσεις- σύμφωνα μὲ τὸ θέλημα τοῦ Κυρίου. Αὐτὸς ἀγωνίζεται μὲ πραγματικὴ συναίσθησι καὶ ἐνώπιον τοῦ Κυρίου. Ἐὰν ὅμως κλέπτεται σ' αὐτὰ τὰ σημεία, τότε δὲν ἄρχισε ἀκόμη νὰ ζῇ ἐνάρετα.

42. Μερικοὶ ἀπὸ αὐτοὺς ποὺ ἀκολουθοῦν τὸν δρόμο τῆς ἡσυχίας, ἀσχολοῦνται συνεχῶς μὲ τὴν ἐφαρμογὴ τοῦ λόγου: «Πρωρῶμην τὸν Κύριον ἐνώπιόν μου διαπαντός» (Ψαλμ. ιε' 8). Διότι δὲν εἶναι ἐνὸς μόνο εἴδους ὅλοι οἱ ἄρτοι τῆς πνευματικῆς

τροφῆς τοῦ οὐρανίου σίτου. Ἄλλοι ἀσχολοῦνται μὲ τό: «Ἐν τῇ ὑπομονῇ ὑμῶν κτήσασθε τὰς ψυχὰς ὑμῶν» (Λουκ. κα' 19). Ἄλλοι μὲ τό: «Γρηγορεῖτε καὶ προσεύχεσθε» (Ματθ. κς' 41). Ἄλλοι μὲ τό: «Ἐτοίμαζε εἰς τὴν ἔξοδόν σου τὰ ἔργα σου» (Παρ. κδ' 27). Ἄλλοι μὲ τό: «Ἐταπεινώθην καὶ ἔσωσέ με» (Ψαλμ. ριδ' 6). Μερικοὶ μὲ τό: «Οὐκ ἄξια τὰ παθήματα τοῦ νῦν καιροῦ πρὸς τὴν μέλλουσαν δόξαν» (Ρωμ. η' 18). Μερικοὶ σκέπτονται συνεχῶς τό: «Μήποτε ἀρπάσῃ, καὶ οὐ μὴ ᾗ ὁ ρυόμενος» (Ψαλμ. μθ' 22)...

ταῖς τῶν ἐν ἀσκήσει λαμπάντων Ἀγίων ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν ευχαῖς, Χριστέ ο Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. ἀμήν.

Σάββατον Α' ἐβδομάδος τῶν Νηστειῶν.

**Μνήμη τοῦ διὰ τῶν κολλύβων θαύματος τοῦ Ἀγίου καὶ ἐνδόξου
Μεγαλομάρτυρος Θεοδώρου τοῦ Τήρωνος.**

ΕΙΣ ΤΗΝ ΘΕΙΑΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ

Εἰ βούλει, τὰ Τυπικὰ καὶ εἰς τοὺς Μακαρισμοὺς δ' ἐκ τῆς γ' Ὡιδῆς τοῦ α' Κανόνος καὶ δ' ἐκ τῆς ς' Ὡιδῆς τοῦ β' Κανόνος τοῦ Ἀγίου.

Εἰ δὲ μὴ τὰ παρόντα **Ἀντίφωνα**

Ἀντίφωνον Α'

ὁ α' χορός

Ἦχος β'.

Στίχ. α'. Εὐλόγει ἡ ψυχὴ μου, τὸν Κύριον, καὶ πάντα τὰ ἐντός μου τὸ ὄνομα τὸ ἅγιον αὐτοῦ.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου, Σῶτερ σῶσον ἡμᾶς.

ὁ β' χορός

Στίχ. β'. Εὐλόγει, ἡ ψυχὴ μου, τὸν Κύριον, καὶ μὴ ἐπιλανθάνου πάσας τὰς ἀνταποδόσεις αὐτοῦ.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου...

ὁ α' χορός

Στίχ. γ'. Κύριος ἐν τῷ οὐρανῷ ἡτοίμασε τὸν θρόνον αὐτοῦ, καὶ ἡ βασιλεία αὐτοῦ πάντων δεσπόζει.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου...

ὁ β' χορός

Δόξα Πατρί...

ὁ α' χορός

Καὶ νῦν...

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου...

Ἀντίφωνον Β'

Ἦχος ὁ αὐτός.

ὁ β' χορός

Στίχ. α'. Αἶνει, ἡ ψυχὴ μου, τὸν Κύριον αἰνέσω Κύριον ἐν τῇ ζωῇ μου ψαλῶ τῷ Θεῷ μου ἕως ὑπάρχω.

Σῶσον ἡμᾶς, Υἱὲ Θεοῦ, ὁ ἐν Ἀγίοις θαυμαστός, ψάλλοντάς σοι, Ἀλληλούϊα.

ὁ α' χορός

Στίχ. β'. Μακάριος, οὐ ὁ Θεὸς Ἰακώβ βοηθὸς αὐτοῦ, ἡ ἐλπίς αὐτοῦ ἐπὶ Κύριον τὸν Θεὸν αὐτοῦ.

Σῶσον ἡμᾶς, Υἱὲ Θεοῦ, ὁ ἐν Ἁγίοις θαυμαστός...

ὁ β' χορός

Στίχ. γ'. Βασιλεύσει Κύριος εἰς τὸν αἰῶνα, ὁ Θεός σου, Σιών, εἰς γενεὰν καὶ γενεάν.

Σῶσον ἡμᾶς, Υἱὲ Θεοῦ, ὁ ἐν Ἁγίοις θαυμαστός...

ὁ α' χορός

Δόξα Πατρὶ...

ὁ β' χορός

Καὶ νῦν καὶ ἀεὶ...

Ὁ μονογενὴς Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ, ἀθάνατος ὑπάρχων, καὶ καταδεξάμενος, διὰ τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν, σαρκωθῆναι ἐκ τῆς ἁγίας Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας, ἀτρέπτως ἐνανθρωπήσας, σταυρωθεὶς τε, Χριστὲ ὁ Θεός, θανάτῳ θάνατον πατήσας, Εἷς ὢν τῆς ἁγίας Τριάδος, συνδοξαζόμενος τῷ Πατρὶ καὶ τῷ ἁγίῳ Πνεύματι, σῶσον ἡμᾶς.

Ἀντίφωνον Γ'

ὁ α' χορός

Στίχ. Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἁγίοις αὐτοῦ.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος β'

Μεγάλα τὰ τῆς πίστεως κατορθώματα! ἐν τῇ πηγῇ τῆς φλογός, ὡς ἐπὶ ὕδατος ἀναπαύσεως, ὁ Ἅγιος Μάρτυς Θεόδωρος ἠγάλλετο, πυρὶ γὰρ ὀλοκαυτωθεὶς, ὡς ἄρτος ἡδύς, τῇ Τριάδι προσήνεκται. Ταῖς αὐτοῦ ἱκεσίαις Χριστὲ ὁ Θεός, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

ὁ β' χορός

Στίχ. Τοῖς ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ, ἐθαυμάστωσεν ὁ Κύριος πάντα τὰ θελήματα αὐτοῦ ἐν αὐτοῖς.

Μεγάλα τὰ τῆς πίστεως κατορθώματα!...

ΜΙΚΡΑ ΕΙΣΟΔΟΣ

Εἰσοδικὸν

ὁ α' χορός

(ψάλλεται ὑπὸ τῶν ἱεουργούντων μόνον ὅταν τελεῖται συλλείτουργον)

Δεῦτε προσκυνήσωμεν καὶ προσπέσωμεν Χριστῷ, σῶσον ἡμᾶς Υἱὲ Θεοῦ ὁ ἐν Ἁγίοις θαυμαστός.....

ὁ β' χορός

...ψάλλοντάς σοι, Ἀλληλούϊα.

ὁ α' χορός

(ψάλλεται ὑπὸ τῶν ἱεουργούντων μόνον ὅταν τελεῖται συλλείτουργον)

Ἀπολυτίκιον Ἦχος β'

Μεγάλα τὰ τῆς πίστεως κατορθώματα! ἐν τῇ πηγῇ τῆς φλογός, ὡς ἐπὶ ὕδατος ἀναπαύσεως, ὁ Ἅγιος Μάρτυς Θεόδωρος ἠγάλλετο, πυρὶ γὰρ ὀλοκαυτωθεὶς, ὡς ἄρτος ἡδύς, τῇ Τριάδι προσήνεκται. Ταῖς αὐτοῦ ἱκεσίαις Χριστὲ ὁ Θεός, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

ὁ β' χορός

Τοῦ Ναοῦ (ὅταν τελεῖται μνημόσυνον: μετὰ τῶν αγίων...)

ὁ α' χορός

(ψάλλεται ὑπὸ τῶν ἱεουργούντων μόνον ὅταν τελεῖται συλλείτουργον)

Κοντάκιον Ἦχος β'

Προστασία τῶν Χριστιανῶν ἀκαταίσχυντε, μεσιτεία πρὸς τὸν Ποιητὴν ἀμετάθετε, μὴ παρίδης ἀμαρτωλῶν δεήσεων φωνάς, ἀλλὰ πρόφθασον, ὡς ἀγαθή, εἰς τὴν βοήθειαν ἡμῶν, τῶν πιστῶς κραυγαζόντων σοι. Τάχυνον εἰς πρεσβείαν, καὶ σπεύσον εἰς ἱκεσίαν, ἡ προστατεύουσα ἀεὶ, Θεοτόκε, **τῶν τιμώντων σε.**

Τρισάγιον

Απόστολος

Προκείμενον ἦχος βαρὺς

Εὐφρανθήσεται δίκαιος ἐν Κυρίῳ.

Στίχ. Εἰσάκουσον, ὁ Θεός, τῆς φωνῆς μου.

Πρὸς Τιμόθεον Β' Ἐπιστολῆς Παύλου τὸ Ἀνάγνωσμα.

(Κεφ. β' 1- 10)

Τέκνον Τιμόθεε, ἐνδυναμοῦ ἐν τῇ χάριτι τῇ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, καὶ ἃ ἤκουσας παρ' ἐμοῦ διὰ πολλῶν μαρτύρων, ταῦτα παράθου πιστοῖς ἀνθρώποις, οἵτινες ἱκανοὶ ἔσονται καὶ ἐτέρους διδάξαι. Συγκακοπάθησον ὡς καλὸς στρατιώτης Χριστοῦ Ἰησοῦ. Οὐδεὶς στρατευόμενος ἐμπλέκεται ταῖς τοῦ βίου πραγματείαις, ἵνα τῷ στρατολογήσαντι ἀρέσῃ· ἐὰν δὲ καὶ ἀθλῇ τις, οὐ στεφανοῦται ἐὰν μὴ νομίμως ἀθλήσῃ. Τὸν κοπιῶντα γεωργὸν δεῖ πρῶτον τῶν καρπῶν μεταλαμβάνειν. Νόει ὁ λέγω· δώσει γάρ σοι ὁ κύριος σύνεσιν ἐν πάσιν. Μνημόνευε Ἰησοῦν Χριστὸν ἐγηνερμένον ἐκ νεκρῶν, ἐκ σπέρματος Δαυΐδ, κατὰ τὸ εὐαγγέλιόν μου· ἐν ᾧ κακοπαθῶ μέχρι δεσμῶν ὡς κακοῦργος, ἀλλὰ ὁ λόγος τοῦ θεοῦ οὐ δέδεται. Διὰ τοῦτο πάντα ὑπομένω διὰ τοὺς ἐκλεκτούς, ἵνα καὶ αὐτοὶ σωτηρίας τύχωσιν τῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ **μετὰ δόξης αἰωνίου.**

.....Κοινωνικὸν

Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον ἔσται δίκαιος. Ἀλληλούϊα.

Κόλλυβα αγίων (δεν προσφέρουμε για τον Χριστό, τους Αρχαγγέλους και τον Προφήτη Ηλία). **Γενικῶς ἐπὶ ἐορταζομένων αγίων:**

Πληρωθείσης τῆς ὀπισθαμβώνου εὐχῆς, ψάλλει ὁ δεξιὸς χορὸς τό ἀπολυτίκιον τοῦ ἁγίου, ὁ ἀριστερός «Δόξα...» τό κοντάκιον αὐτοῦ καὶ ὁ δεξιὸς «Καὶ νῦν... Τῇ πρεσβείᾳ, Κύριε πάντων τῶν Ἀγίων καὶ τῆς Θεοτόκου, τὴν σὴν εἰρήνην δὸς ἡμῖν καὶ ἐλέησον ἡμᾶς, ὡς μόνος οἰκτίρμων» εἰς α' ἦχον. **Σημ.:** Ἐορτάζοντος καὶ ἐτέρου ἁγίου, στό «Δόξα...» λέγεται τό κοντάκιον τοῦ ἐτέρου ἁγίου. Ἐάν τύχη τό κοντάκιον νά ἀναφέρῃ τὴν Θεοτόκον, καταλιμπάνεται τό «Τῇ πρεσβείᾳ, Κύριε...».

Εἰς τὰς ἀγρυπνίας τοῦ προφήτου Ἡλιοῦ καὶ τῶν Αρχαγγέλων οὐ γίνονται κόλλυβα. Τό ὅμοιον καὶ εἰς τό Γενέθλιον τοῦ Προδρόμου

καί τῆς Θεοτόκου καί τά Εἰδόδια αὐτῆς καί τήν Ὑπαπαντήν. Εἷς τινας Μονάς προτίθενται κόλλυβα τῆς Θεοτόκου μόνον εἰς τήν Κοίμησιν.
«Ὁ πάντα τελεσφορήσας τῷ λόγῳ σου, Κύριε, καὶ κελεύσας τῇ γῇ παντοδαποὺς ἐκφύειν καρπούς εἰς ἀπόλαυσιν καὶ τροφήν ἡμετέραν, ὁ τοῖς σπέρμασι τοὺς Τρεῖς Παῖδας καὶ Δανιὴλ τῶν ἐν Βαβυλῶνι ἀβροδιαίτων λαμπροτέρους ἀναδείξας, αὐτός, πανάγαθε Βασιλεῦ, καὶ τὰ σπέρματα ταῦτα σὺν τοῖς διαφόροις καρποῖς εὐλόγησον καὶ τοὺς ἐξ αὐτῶν μεταλαμβάνοντας πιστοὺς δούλους σου ἀγίασον· ὅτι εἰς δόξαν σὴν, Κύριε, καὶ εἰς τιμὴν καὶ μνήμην τοῦ ἁγίου καὶ ἐνδόξου μεγαλομάρτυρος Θεοδώρου τοῦ Τήρωνος, ταῦτα προετέθησαν παρὰ τῶν σῶν δούλων καὶ εἰς μνημόσυνον τῶν ἐν εὐσεβείᾳ καὶ πίστει τελειωθέντων. Παράσχου δὲ ἀγαθέ, τοῖς τε εὐτρεπίσασι ταῦτα καὶ τοῖς τὴν μνήμην ἐπιτελοῦσι, πάντα τὰ πρὸς σωτηρίαν αἰτήματα, καὶ τῶν αἰωνίων σου ἀγαθῶν τὴν ἀπόλαυσιν· πρεσβείαις τῆς Παναχράντου Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας, τοῦ Ἁγίου καὶ ἐνδόξου μεγαλομάρτυρος Θεοδώρου τοῦ Τήρωνος, οὗ καὶ τὴν μνήμην ἐπιτελοῦμεν, καὶ πάντων σου τῶν Ἁγίων. Ὅτι σὺ εἶ ὁ εὐλογῶν καὶ ἁγιάζων τὰ σύμπαντα, Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπομεν, σὺν τῷ ἀνάρχῳ σου Πατρί, καὶ τῷ παναγίῳ, καὶ ἀγαθῷ καὶ ζωοποιῷ σου Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.»

Ὅτι ηυλόγηται καὶ δεδόξασται το πάντιμον καὶ μεγαλοπρεπὲς ὄνομά σου, του Πατρός καὶ του Υἱοῦ καὶ του Ἁγίου Πνεύματος, νυν καὶ αεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Ο Ἅγιος Θεόδωρος ο Τήρων(17-2 & Α΄ΣΑΒΒΑΤΟ ΝΗΣΤΕΙΩΝ Μ. ΤΕΣΣΑΡΑΚΟΣΤΗΣ), καταγόταν ἀπὸ χωριό τῆς Ἀμάσειας στὴ Μαύρῃ Θάλασσα καὶ ἐζήσε στο χρόνια τῶν αυτοκρατόρων Μαξιμιανού καὶ Μαξιμίνου. Ονομάζεται Τήρων, διότι κατετάγη στὸ στράτευμα τῶν Τηρώνων, δηλ. τῶν νεοσύλλεκτων. Στὴ διάρκεια τῶν διωγμῶν τοῦ Διοκλητιανοῦ ἀναγκάζεται νὰ

εγκαταλείπει το στράτευμα επειδή ήταν Χριστιανός και πηγαίνει στην πόλη Ευχάιτα. Εκεί πληροφορείται ότι στο δάσος κοντά στη πόλη, είχε τη φωλιά του ένας φοβερός δράκος, ο οποίος ήταν πραγματική μάστιγα για την περιοχή. Αμέσως ο Θεόδωρος προσευχήθηκε, ζήτησε δύναμη από τον παντοδύναμο Θεό. πηγαίνει στο δάσος, όπου συναντά το δράκο και τον σκοτώνει. Λίγο αργότερα μαθαίνει, ότι οι χριστιανοί συστρατιώτες του, άρχισαν να λιποψυχούν και να θυσιάζουν στα είδωλα. για το λόγο αυτό επιστρέφει στο τάγμα του, όπου κάποιο βράδυ αγανακτισμένος από τα βασανιστήρια των Χριστιανών, καίει ένα ξύλινο είδωλο της θεάς Ρέας. Ομολογεί με θάρρος και ψυχική ευφροσύνη. Τελικά ρίχνεται σε πυρακτωμένη κάμινο, απ' όπου και κερδίζει το στέφανο του μαρτυρίου.

Το Σάββατο της Α' εβδομάδας των Νηστειών εορτάζουμε το δια κολλύβων θαύμα του αγίου Θεοδώρου του Τήρωνος. Ο Ιουλιανός ο παραβάτης, γνωρίζοντας ότι οι χριστιανοί καθαρίζονται με τη νηστεία την πρώτη εβδομάδα της αγίας Τεσσαρακοστής - γι' αυτό την λέμε καθαρά εβδομάδα - θέλησε να τους μολύνει. Διέταξε λοιπόν, κρυφά, όλες οι τροφές στην αγορά να ραντισθούν με αίματα ειδωλολατρικών θυσιών. Όμως, με Θεία ενέργεια φάνηκε στον ύπνο του τότε Αρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως Ευδοξίου ο μάρτυρας Θεόδωρος, και φανέρωσε το πράγμα. Παρήγγειλε να ενημερωθούν όλοι οι χριστιανοί, να μην αγοράσουν καθόλου τρόφιμα από την αγορά και, για να αναπληρώσουν την τροφή, να βράσουν σιτάρι και να φάνε τα λεγόμενα κόλλυβα, όπως τα έλεγαν στα Ευχάϊτα. Ετσι και έγινε και ματαιώθηκε ο σκοπός του ειδωλολάτρη αυτοκράτορα. Και το Σάββατο, τότε, ο ευσεβής λαός που διαφυλάχθηκε αμόλυντος στην καθαρά εβδομάδα, απέδωσε ευχαριστίες στον μάρτυρα. Από τότε, γύρω στα μέσα του Δ' αιώνα, η Εκκλησία τελεί κάθε έτος την ανάμνηση αυτού του γεγονότος προς δόξαν Θεού και τιμή του μάρτυρα αγίου Θεοδώρου του Τήρωνος.

ΤΙΝΑ ΠΕΡΙ ΝΗΣΤΕΙΑΣ. ΕΝΑΣ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ ΛΕΕΙ:«Οι διατροφικές επιταγές τής Ορθόδοξης Εκκλησίας φαίνεται ότι λειτουργούν ... θαυματουργικά γιά τήν υγεία τών παιδιών. Νέα

μελέτη καταδεικνύει ότι οι 180 μέ 200 μέρες νηστείας τόν χρόνο όχι μόνον δέν "φρενάρουν" τήν ομαλή ανάπτυξη όσων παιδιών απέχουν από τήν κατανάλωση ζωϊκών τροφίμων, αλλά βοηθούν καί στήν διατήρηση ενός φυσιολογικού βάρους, κόντρα στήν διαρκώς αυξανόμενη παιδική παχυσαρκία».

Η Εκκλησία όμως έδωσε θεολογικό νόημα στήν νηστεία. Δέν πρόκειται μόνον γιά τήν υγεία τού σώματος, αλλά κυρίως γιά τήν υγεία τής ψυχής. Αυτός πού νηστεύει δείχνει ότι έχει αναφορά στόν Θεό καί τήν Εκκλησία, ότι θέλει νά ανήκη στό πνευματικό στράτευμα τής Εκκλησίας καί κάνει υπακοή στους κανονισμούς πού τό συγκροτούν.

Έπειτα μέ τήν νηστεία αναγνωρίζουμε στήν πράξη τό λάθος πού διέπραξαν οι Πρωτόπλαστοι μέ τό νά φάγουν τόν απαγορευμένο καρπό καί έχασαν τήν επικοινωνία τους μέ τόν Θεό, αλλά καί προσανατολιζόμαστε στήν εσχατολογική κατάσταση τών δικαίων, τότε πού θά τρέφονται μόνον μέ τήν άκτιστη δόξα τού Θεού.

Ακόμη μέ τήν νηστεία απομακρύνουμε τόν νού μας από τήν υποδούλωση στήν ύλη καί τόν στρέφουμε στά πνευματικά καί έτσι ετοιμαζόμαστε προσωπικά γιά νά συμμετάσχουμε στίς εορτές, στίς οποίες παραπέμπει η όλη προετοιμασία πού γίνεται μέ τήν νηστεία.

Έτσι, η νηστεία πού κάνουν όσοι δέν τούς απαγορεύεται από λόγους υγείας, «κάνει θαύματα», γιατί προσφέρει υγεία στό σώμα καί τήν ψυχή καί κάνει τόν άνθρωπο νά είναι κύριος τού εαυτού του, ελεύθερος από τά πάθη καί υπάκουο παιδί τού Θεού καί τής Εκκλησίας.

<http://www.alopsis.gr/modules.php?name=News&file=article&sid=1396>

25-3-2020, ΕΙΣ ΤΗΝ ΘΕΙΑΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ, Αντίφωνον Α΄. Ήχος β΄.

Στίχ. α΄. Ὁ Θεός, τὸ κρῖμά σου τῷ βασιλεῖ δὸς καὶ τὴν δικαιοσύνην σου τῷ υἱῷ τοῦ βασιλέως.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου, Σῶτερ σῶσον ἡμᾶς.

Στίχ. β΄. Ἀναλάβετ' αὐτὸν τὸν εἰρήνην τῷ λαῷ καὶ οἱ βουνοὶ δικαιοσύνην.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου...

Στίχ. β΄. Εὐαγγελίζεσθε ἡμέραν ἐξ ἡμέρας τὸ σωτήριον τοῦ Θεοῦ ἡμῶν.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου...

Στίχ. δ΄. Ὡμοσε Κύριος τῷ Δαβὶδ ἀλήθειαν καὶ οὐ μὴ ἀθετήσῃ αὐτήν.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου...

Δόξα. Καὶ νῦν.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου...

Ἀντίφωνον Β΄. Ἦχος β΄.

Στίχ. α΄. Καταβήσεται ὡς ὑετὸς ἐπὶ πόκον καὶ ὥσει σταγῶν ἢ στάζουσα ἐπὶ τὴν γῆν.

Σῶσον ἡμᾶς, Υἱὲ Θεοῦ, ὁ δι' ἡμᾶς σαρκωθείς, ψάλλοντάς σοι Ἀλληλούϊα.

Στίχ. β΄. Ἠγίασε τὸ σκῆνωμα αὐτοῦ ὁ Ὑψιστος.

Σῶσον ἡμᾶς, Υἱὲ Θεοῦ, ὁ δι' ἡμᾶς σαρκωθείς...

Στίχ. γ΄. Ὁ Θεὸς ἐμφανῶς ἤξει, ὁ Θεὸς ἡμῶν καὶ οὐ παρασιωπήσεται.

Σῶσον ἡμᾶς, Υἱὲ Θεοῦ, ὁ δι' ἡμᾶς σαρκωθείς...

Στίχ. δ΄. Ἀνατελεῖ ἐν ταῖς ἡμέραις αὐτοῦ δικαιοσύνη καὶ πλήθος εἰρήνης.

Σῶσον ἡμᾶς, Υἱὲ Θεοῦ, ὁ δι' ἡμᾶς σαρκωθείς...

Δόξα. Καὶ νῦν. Ὁ μονογενὴς Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ...

Ἀντίφωνον Γ΄. Ἦχος δ΄.

Στίχ. α΄. Ἔσται τὸ ὄνομα αὐτοῦ εὐλογημένον εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τὸ ἀπολυτίκιον τῆς ἑορτῆς. Ἦχος δ΄.

Σήμερον τῆς σωτηρίας ἡμῶν τὸ Κεφάλαιον, καὶ τοῦ ἀπ' αἰῶνος Μυστηρίου ἡ φανέρωσις· ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, Υἱὸς τῆς Παρθένου γίνεται, καὶ Γαβριὴλ τὴν χάριν εὐαγγελίζεται. Διὸ καὶ ἡμεῖς σὺν αὐτῷ τῇ Θεοτόκῳ βοήσωμεν· Χαῖρε Κεχαριτωμένη ὁ Κύριος μετὰ σοῦ.

Στίχ. β΄. Εὐλογητὸς Κύριος ὁ Θεὸς τοῦ Ἰσραὴλ, ὁ ποιῶν θαυμάσια μόνος.

Τὸ ἀπολυτίκιον τῆς ἑορτῆς. Ἦχος δ΄.

Σήμερον τῆς σωτηρίας ...

Στίχ. γ΄. Εὐλογημένον τὸ ὄνομα αὐτοῦ εἰς τὸν αἰῶνα καὶ εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος.

Τὸ ἀπολυτίκιον τῆς ἑορτῆς. Ἦχος δ΄.

Σήμερον τῆς σωτηρίας ...

ΜΙΚΡΑ ΕΙΣΟΔΟΣ, Εἰσοδικόν. Ἦχος β΄. (Ἐὰν εἰσοδεύουν πολλοὶ ἱερεῖς, ψάλλουν αὐτοὶ τὸ εἰσοδικόν).

Εὐαγγελίζεσθε ἡμέραν ἐξ ἡμέρας * τὸ σωτήριον τοῦ Θεοῦ ἡμῶν. * Σῶσον ἡμᾶς, Υἱὲ Θεοῦ, * ὁ δι' ἡμᾶς σαρκωθείς, * ψάλλοντάς σοι Ἀλληλούϊα.

Τὸ ἀπολυτίκιον τῆς ἑορτῆς. Ἦχος δ΄ (ψάλλεται ὑπὸ τῶν ἱερέων, ἐὰν τελεῖται συλλείτουργον)

Σήμερον τῆς σωτηρίας ἡμῶν τὸ Κεφάλαιον...

Τὸ αὐτὸ ὑπὸ τῶν χορῶν.

Σήμερον τῆς σωτηρίας ...

Κοντάκιον. Ἦχος πλ. δ΄. Αὐτόμελον. (ψάλλεται ὑπὸ τῶν ἱερέων, ἐὰν τελεῖται συλλείτουργον)

Τῇ ὑπερμάχῳ στρατηγῷ τὰ νικητήρια, ὡς λυτρωθεῖσα τῶν δεινῶν, εὐχαριστήρια ἀναγράφω σοι ἡ πόλις σου, Θεοτόκε. Ἀλλ' ὡς ἔχουσα τὸ κράτος ἀπροσμάχητον, ἐκ παντοίων με κινδύνων ἐλευθέρωσον, ἵνα κράζω σοι· Χαῖρε, νύμφη ἀνύμφευτε.

ΤΡΙΣΑΓΙΟΣ ΥΜΝΟΣ, ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ, Προκείμενον καὶ Ἀλληλούϊα τῆς ἑορτῆς. Προκείμενον. Ἦχος γ΄. Ὡδὴ τῆς Θεοτόκου (Λουκ. α' 46-49).

Μεγαλύνει ἡ ψυχὴ μου τὸν Κύριον καὶ ἠγαλλίασε τὸ πνεῦμά μου ἐπὶ τῷ Θεῷ τῷ σωτῆρί μου.

Στίχ. α΄. Ὅτι ἐπέβλεψεν ἐπὶ τὴν ταπείνωσιν τῆς δούλης αὐτοῦ· ἰδοὺ γὰρ ἀπὸ τοῦ νῦν μακαριοῦσί με πᾶσαι αἱ γενεαί.

Πρὸς Ἑβραίους Ἐπιστολῆς Παύλου τὸ Ἀνάγνωσμα. (β' 11-18)

Ἀδελφοί, ὃ τε ἀγιάζων καὶ οἱ ἀγιαζόμενοι ἐξ ἑνὸς πάντες· δι' ἣν αἰτίαν οὐκ ἐπαισχύνεται ἀδελφοὺς αὐτοὺς καλεῖν, λέγων· «Ἀπαγγελῶ τὸ ὄνομά σου τοῖς ἀδελφοῖς μου, ἐν μέσῳ ἐκκλησίας ὑμνήσω σε»· καὶ πάλιν· «Εγὼ ἔσομαι πεποισθὼς ἐπ' αὐτῷ»· καὶ πάλιν· «Ἰδοὺ ἐγὼ καὶ τὰ παιδία ἃ μοι ἔδωκεν ὁ Θεός». Ἐπεὶ οὖν «τὰ παιδία» κεκοινώνηκε σαρκὸς καὶ αἵματος, καὶ αὐτὸς παραπλησίως μετέσχε τῶν αὐτῶν, ἵνα διὰ τοῦ θανάτου καταργήσῃ τὸν τὸ κράτος ἔχοντα τοῦ θανάτου, τοῦτ' ἔστι τὸν διάβολον, καὶ ἀπαλλάξῃ τούτους, ὅσοι φόβῳ θανάτου διὰ παντὸς τοῦ ζῆν ἔνοχοι ἦσαν δουλείας. Οὐ γὰρ δήπου ἀγγέλων ἐπιλαμβάνεται, ἀλλὰ «σπέρματος Ἀβραὰμ» ἐπιλαμβάνεται. Ὅθεν ὥφειλε κατὰ πάντα τοῖς «ἀδελφοῖς» ὁμοιωθῆναι, ἵνα ἐλεήμων γένηται καὶ πιστὸς ἀρχιερεὺς τὰ πρὸς τὸν Θεόν, εἰς τὸ ἰλάσκεσθαι τὰς ἁμαρτίας τοῦ λαοῦ. Ἐν ᾧ γὰρ πέπονθεν αὐτὸς πειρασθεῖς, δύναται τοῖς πειραζομένοις βοηθῆσαι.

...Εἰς τό· Ἐξαιρέτως τῆς Παναγίας... Ὡδὴ θ΄. Ἦχος δ΄.

Εὐαγγελίζου γῆ χαρὰν μεγάλην, αἰνεῖτε οὐρανοὶ Θεοῦ τὴν δόξαν.

Ὡς ἐμπύχῳ Θεοῦ κιβωτῷ, ψαυέτῳ μηδαμῶς χεῖρ ἀμυήτων· χεῖλη δὲ πιστῶν τῇ Θεοτόκῳ ἀσιγήτως, φωνὴν τοῦ Ἀγγέλου ἀναμέλποντα, ἐν ἀγαλλιάσει βοάτω· Χαῖρε Κεχαριτωμένη· ὁ Κύριος μετὰ σοῦ.

Κοινωνικόν.

Ἐξελέξατο Κύριος τὴν Σιών, ἡρετίσατο αὐτὴν εἰς κατοικίαν ἑαυτῷ. Ἀλληλουῖα.

25-3, **Ο Ευαγγελισμός της Θεοτόκου** Σεβ. Μητροπολίτη Ναυπάκτου κ.Ιεροθέου (ΕΑΝ ΠΕΣΕΙ ΚΥΡΙΑΚΗ, ΟΡΙΣΜΕΝΕΣ ΦΟΡΕΣ ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΕΙΝΑΙ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ)

Η εορτή του Ευαγγελισμού της Θεοτόκου είναι Δεσποτικοθεομητορική εορτή. Αυτό σημαίνει ότι είναι Δεσποτική επειδή αναφέρεται στον Δεσπότη Χριστό, ο οποίος συνελήφθη στην γαστέρα της Θεοτόκου, και θεομητορική εορτή επειδή αναφέρεται στο πρόσωπο εκείνο που συνετέλεσε στην σύλληψη και την ενανθρώπιση του Λόγου του Θεού, δηλαδή την Παναγία. Η Θεοτόκος Μαρία έχει μεγάλη αξία και σπουδαία θέση στην Εκκλησία, ακριβώς γιατί ήταν το πρόσωπο εκείνο που περίμεναν όλες οι γενεές, και αυτή έδωσε στον Λόγο του Θεού την ανθρώπινη φύση. Έτσι, το πρόσωπο της Θεοτόκου συνδέεται στενά με το Πρόσωπο του Χριστού. Και η αξία της Παναγίας δεν οφείλεται μόνον στις αρετές της, αλλά κυρίως στον καρπό της κοιλίας της. Γι' αυτό, η Θεοτοκολογία συνδέεται στενότερα με την Χριστολογία. Όταν κάνουμε λόγο για τον Χριστό δεν μπορούμε να αγνοήσουμε αυτήν που του έδωσε σάρκα, και όταν κάνουμε λόγο για την Παναγία, αναφερόμαστε ταυτόχρονα και στον Χριστό, γιατί από Αυτόν αντλεί Χάρη και αξία. Αυτό φαίνεται καθαρά στην ακολουθία των Χαιρετισμών, στην οποία υμνείται η Θεοτόκος, αλλά πάντοτε εν συνδυασμό με το ότι είναι μητέρα του Χριστού: "Χαίρε ότι υπάρχουν βασιλέως καθέδρα, χαίρε ότι βαστάξεις τον βαστάζοντα πάντα". Αυτός ο σύνδεσμος Χριστολογίας και Θεοτοκολογίας φαίνεται και στην ζωή των αγίων. Ένα χαρακτηριστικό γνώρισμα των αγίων, που είναι τα πραγματικά μέλη του Σώματος του Χριστού, είναι ότι αγαπούν την Παναγία. Είναι αδύνατον να υπάρχει άγιος ο οποίος δεν την αγαπά.

Ο Ευαγγελισμός της Θεοτόκου είναι η αρχή όλων των Δεσποτικών εορτών. Στο απολυτίκιο της εορτής ψάλλουμε: "σήμερον της σωτηρίας ημών το κεφάλαιον και του απ' αιώνος μυστηρίου η φανέρωσις...". Το περιεχόμενο της εορτής αναφέρεται στο γεγονός κατά το οποίο ο αρχάγγελος Γαβριήλ – ο άγγελος εκείνος με τον οποίο συνδέονται όλα τα γεγονότα που έχουν σχέση με την ενανθρώπιση του Χριστού – επισκέφθηκε με εντολή του Θεού την Παναγία και την πληροφόρησε ότι έφθασε ο καιρός της σαρκώσεως του Λόγου του Θεού, και ότι αυτή θα γίνη η μητέρα Του. (βλ. Λουκά α', 26-56). Η λέξη "ευαγγελισμός" αποτελείται από δύο επί μέρους λέξεις, ήτοι εύ και αγγελία, και δηλώνει την καλή είδηση, την καλή αγγελία. Πρόκειται για την πληροφορία που δόθηκε δια του αρχαγγέλου ότι ο Λόγος του Θεού θα ενανθρωπήσει για την σωτηρία του ανθρώπου. Ουσιαστικά πρόκειται για την εκπλήρωση της υποσχέσεως του Θεού, που δόθηκε μετά την πτώση του Αδάμ και της Εύας (βλ. Γεν. γ', 15), η οποία λέγεται πρωτευαγγέλιο. Γι' αυτό, η πληροφορία της ενανθρωπήσεως του Λόγου του Θεού είναι η μεγαλύτερη είδηση μέσα στην ιστορία. Κατά τον άγιο Μάξιμο τον Ομολογητή, το ευαγγέλιο του Θεού είναι πρεσβεία του Θεού και παράκληση στους ανθρώπους δια του σαρκωθέντος Υιού Του. Παράλληλα είναι και η καταλλαγή των ανθρώπων με τον Πατέρα, ο οποίος δίνει ως μισθό την αγέννητη θέωση σε αυτούς που υπακούουν στον Χριστό. Η θέωση λέγεται αγέννητη γιατί δεν γεννάται, αλλά φανερώνεται στους αξίους. Επομένως, η θέωση που προσφέρεται δια του ενανθρωπήσαντος Χριστού δεν είναι γέννηση, αλλά φανέρωση δια της ενυποστάτου ελλάμψεως σε αυτούς που είναι άξιοι αυτής της αποκαλύψεως. Η καλή αγγελία, το ευαγγέλιο, ο ευαγγελισμός είναι διόρθωση των γεγονότων που έγιναν στην αρχή της δημιουργίας του ανθρώπου, στον αισθητό Παράδεισο της Εδέμ. Εκεί από γυναίκα άρχισε η πτώση και τα αποτελέσματά της, εδώ από γυναίκα άρχισαν όλα τα αγαθά. Έτσι, η Παναγία είναι η νέα Εύα. Εκεί υπήρχε ο αισθητός Παράδεισος, εδώ η Εκκλησία. Εκεί ο Αδάμ, εδώ ο Χριστός. Εκεί η Εύα, εδώ η Μαρία. Εκεί ο όφις, εδώ ο Γαβριήλ. Εκεί ο ψιθυρισμός του δράκοντος-όφεως στην Εύα, εδώ ο χαιρετισμός του αγγέλου στην Μαρία (Ιωσήφ Βρυένιος). Με αυτόν τον τρόπο διορθώθηκε το σφάλμα του Αδάμ και της Εύας.

<http://clubs.pathfinder.gr/panagia/1027686>

Σάββατον του Ακαθίστου

ΕΙΣ ΤΗΝ ΘΕΙΑΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ

Τὰ Τυπικὰ καὶ εἰς τοὺς Μακαρισμοὺς δ' ἐκ τῆς γ' Ὡιδῆς καὶ δ' ἐκ τῆς ς' Ὡιδῆς τοῦ Κανόνος τῆς Θεοτόκου.

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΤΩΝ ΤΥΠΙΚΩΝ

ΣΤΑΣΙΣ Α'

ΨΑΛΜΟΣ ΡΒ' (102)

Ἦχος πλ.δ'

ὁ α' χορός

Εὐλόγει, ἡ ψυχὴ μου, τὸν Κύριον, Εὐλογητὸς εἶ, Κύριε.

- Εὐλόγει, ἡ ψυχὴ μου, τὸν Κύριον, καὶ πάντα τὰ ἐντός μου τὸ ὄνομα τὸ ἅγιον αὐτοῦ.

ὁ β' χορός

- Εὐλόγει, ἡ ψυχὴ μου, τὸν Κύριον, καὶ μὴ ἐπιλανθάνου πάσας τὰς ἀνταποδόσεις αὐτοῦ.

ὁ α' χορός

- Τὸν εὐΐλατεύοντα πάσας τὰς ἀνομίας σου, τὸν ἰώμενον πάσας τὰς νόσους σου.

ὁ β' χορός

- Τὸν λυτρούμενον ἐκ φθορᾶς τὴν ζωὴν σου, τὸν στεφανοῦντά σε ἐν ἐλέει καὶ οἰκτιρμοῖς.

ὁ α' χορός

- Τὸν ἐμπιπλῶντα ἐν ἀγαθοῖς τὴν ἐπιθυμίαν σου, ἀνακαινισθήσεται ὡς ἀετοῦ ἡ νεότης σου.

ὁ β' χορός

- Ποιῶν ἐλεημοσύνας ὁ Κύριος, καὶ κρίμα πᾶσι τοῖς ἀδικουμένοις.

ὁ α' χορός

- Ἐγνώρισε τὰς ὁδοὺς αὐτοῦ τῷ Μωϋσῇ, τοῖς υἱοῖς Ἰσραὴλ τὰ θελήματα αὐτοῦ.

ὁ β' χορός

- Οἰκτίρμων καὶ ἐλεήμων ὁ Κύριος, μακρόθυμος καὶ πολυέλεος, οὐκ εἰς τέλος ὀργισθήσεται, οὐδὲ εἰς τὸν αἰῶνα μνησιεύει.

ὁ α' χορός

- Οὐ κατὰ τὰς ἀνομίας ἡμῶν ἐποίησεν ἡμῖν, οὐδὲ κατὰ τὰς ἀμαρτίας ἡμῶν ἀνταπέδωκεν ἡμῖν.

ὁ β' χορός

- Ὅτι κατὰ τὸ ὕψος τοῦ οὐρανοῦ ἀπὸ τῆς γῆς, ἐκραταίωσε Κύριος τὸ ἔλεος αὐτοῦ ἐπὶ τοὺς φοβουμένους αὐτόν.

ὁ α' χορός

- Καθόσον ἀπέχουσιν ἀνατολαὶ ἀπὸ δυσμῶν, ἐμάκρυνεν ἀφ' ἡμῶν τὰς ἀνομίας ἡμῶν.

ὁ β' χορός

- Καθὼς οἰκτεῖρει πατὴρ υἱούς, ὥκτειρῃσε Κύριος τοὺς φοβουμένους αὐτόν, ὅτι αὐτὸς ἔγνω τὸ πλάσμα ἡμῶν, ἐμνήσθη ὅτι χοῦς ἐσμεν.

ὁ α' χορός

- Ἄνθρωπος, ὡσεὶ χόρτος αἱ ἡμέραι αὐτοῦ, ὡσεὶ ἄνθος τοῦ ἀγροῦ, οὕτως ἐξανθήσει.

ὁ β' χορός

- Ὅτι πνεῦμα διήλθεν ἐν αὐτῷ, καὶ οὐχ ὑπάρξει, καὶ οὐκ ἐπιγνώσεται ἔτι τὸν τόπον αὐτοῦ.

ὁ α' χορός

- Τὸ δὲ ἔλεος τοῦ Κυρίου ἀπὸ τοῦ αἰῶνος, καὶ ἕως τοῦ αἰῶνος ἐπὶ τοὺς φοβουμένους αὐτόν.

ὁ β' χορός

- Καὶ ἡ δικαιοσύνη αὐτοῦ ἐπὶ υἱοῖς υἱῶν, τοῖς φυλάσσουσι τὴν διαθήκην αὐτοῦ, καὶ μεμνημένοις τῶν ἐντολῶν αὐτοῦ τοῦ ποιῆσαι αὐτάς.

ὁ α' χορός

- Κύριος ἐν τῷ οὐρανῷ ἡτοίμασε τὸν θρόνον αὐτοῦ, καὶ ἡ βασιλεία αὐτοῦ πάντων δεσπόζει.

ὁ β' χορός

- Εὐλογεῖτε τὸν Κύριον, πάντες οἱ ἄγγελοι αὐτοῦ, δυνατοὶ ἰσχύϊ, ποιοῦντες τὸν λόγον αὐτοῦ, τοῦ ἀκούσαι τῆς φωνῆς τῶν λόγων αὐτοῦ.

ὁ α' χορός

- Εὐλογεῖτε τὸν Κύριον, πᾶσαι αἱ δυνάμεις αὐτοῦ, λειτουργοὶ αὐτοῦ, οἱ ποιοῦντες τὸ θέλημα αὐτοῦ.

ὁ β' χορός

- Εὐλογεῖτε τὸν Κύριον, πάντα τὰ ἔργα αὐτοῦ, ἐν παντὶ τόπῳ τῆς δεσποτείας αὐτοῦ, εὐλόγει, ἡ ψυχὴ μου, τὸν Κύριον.

ὁ α' χορός

- Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ Ἁγίῳ Πνεύματι.

ὁ β' χορός

- Καὶ νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

ὁ α' χορός

- Εὐλόγει, ἡ ψυχὴ μου, τὸν Κύριον, καὶ πάντα τὰ ἐντός μου τὸ ὄνομα τὸ ἅγιον αὐτοῦ.

Εὐλογητὸς εἶ, Κύριε.

μικρὰ συναπτή...

ΣΤΑΣΙΣ Β'

ΨΑΛΜΟΣ ΡΜΕ' (145)

ᾠδὴ β'

ὁ β' χορός

Δόξα τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι.

- **Αἶνει**, ἡ ψυχὴ μου, τὸν Κύριον, αἰνέσω Κύριον ἐν τῇ ζωῇ μου, ψαλῶ τῷ Θεῷ μου ἕως ὑπάρχω.

ὁ α' χορός

- **Μὴ** πεποιῖθαι ἐπ' ἄρχοντας, ἐπὶ υἱοὺς ἀνθρώπων, οἷς οὐκ ἔστι σωτηρία.

ὁ β' χορός

- **Ἐξελεύσεται** τὸ πνεῦμα αὐτοῦ, καὶ ἐπιστρέψει εἰς τὴν γῆν αὐτοῦ.

ὁ α' χορός

- **Ἐν** ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ ἀπολοῦνται πάντες οἱ διαλογισμοὶ αὐτοῦ.

ὁ β' χορός

- **Μακάριος**, οὗ ὁ Θεὸς Ἰακώβ βοηθὸς αὐτοῦ, ἡ ἐλπίς αὐτοῦ ἐπὶ Κύριον τὸν Θεὸν αὐτοῦ.

ὁ α' χορός

- **Τὸν** ποιήσαντα τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν, τὴν θάλασσαν καὶ πάντα τὰ ἐν αὐτοῖς.

ὁ β' χορός

- **Τὸν** φυλάσσοντα ἀλήθειαν εἰς τὸν αἰῶνα, ποιοῦντα κρίμα τοῖς ἀδικουμένοις, διδόντα τροφὴν τοῖς πεινώσι.

ὁ α' χορός

- **Κύριος** λύει πεπεδημένους, Κύριος σοφοὶ τυφλοῦς, Κύριος ἀνορθοὶ κατεβράγμένους, Κύριος ἀγαπᾷ δικαίους, Κύριος φυλάσσει τοὺς προσηλύτους.

ὁ β' χορός

- **Ὅρφανὸν** καὶ χήραν ἀναλήψεται, καὶ ὁδὸν ἀμαρτωλῶν ἀφανιεῖ.

ὁ α' χορός

- **Βασιλεύσει** Κύριος εἰς τὸν αἰῶνα, ὁ Θεὸς σου, Σιών, εἰς γενεὰν καὶ γενεάν.

ὁ β' χορός

Καὶ νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Ὁ μονογενὴς Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ, ἀθάνατος ὑπάρχων, καὶ καταδεξάμενος, διὰ τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν, σαρκωθῆναι ἐκ τῆς ἁγίας Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας, ἀτρέπτως ἐνανθρωπήσας, σταυρωθεὶς τε, Χριστὲ ὁ Θεός, θανάτῳ θάνατον πατήσας, Εἰς ὧν τῆς ἁγίας Τριάδος, συνδοξαζόμενος τῷ Πατρὶ καὶ τῷ ἁγίῳ Πνεύματι, σῶσον ἡμᾶς.

μικρά συναπτή...

ΣΤΑΣΙΣ Γ' ΜΑΚΑΡΙΣΜΟΙ

Ἦχος δ'

ὁ α' χορός

- **Ἐν** τῇ βασιλείᾳ σου μνήσθητι ἡμῶν, Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ βασιλείᾳ σου. Μακάριοι οἱ πτωχοὶ τῷ πνεύματι, ὅτι αὐτῶν ἐστὶν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν.

ὁ β' χορός

- **Μακάριοι** οἱ πενθοῦντες, ὅτι αὐτοὶ παρακληθήσονται.

ὁ α' χορός

- **Μακάριοι** οἱ πρᾶεῖς, ὅτι αὐτοὶ κληρονομήσουσι τὴν γῆν.

ὁ β' χορός

- **Μακάριοι** οἱ πεινῶντες καὶ διψῶντες τὴν δικαιοσύνην, ὅτι αὐτοὶ χορτασθήσονται.

ὁ α' χορός

ὡδὴ γ' Ὁ Εἰρμὸς

Μακάριοι οἱ ἐλεήμονες, ὅτι αὐτοὶ ἐλεηθήσονται.

Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους

Στάχυν ἡ βλαστήσασα τὸν θεῖον, ὡς χώρα ἀνήροτος σαφῶς, χαῖρε ἔμψυχε τράπεζα, ἄρτον ζωῆς χωρήσασα, χαῖρε τοῦ ζῶντος ὕδατος, πηγὴ ἀκένωτος Δέσποινα.

ὁ β' χορός

Μακάριοι οἱ καθαροὶ τῇ καρδίᾳ ὅτι αὐτοὶ τὸν Θεὸν ὄψονται.

Δάμαλις τὸν μόσχον ἢ τεκοῦσα, τὸν ἄμωμον, χαίρε τοῖς πιστοῖς, χαίρε ἀμνὰς κυήσασα, Θεοῦ ἀμνὸν τὸν αἵροντα, κόσμου παντὸς τὰ πταίσματα, χαίρε θερμὸν ἱλαστήριον.

ὁ α' χορός

Μακάριοι οἱ εἰρηνοποιοί, ὅτι αὐτοὶ υἱοὶ Θεοῦ κληθήσονται.

Ὁρθρος φαινὸς χαίρε ἡ μόνη, τὸν ἥλιον φέρουσα Χριστόν, φωτὸς κατοικητήριον, χαίρε τὸ σκότος λύσασα, καὶ τοὺς ζοφώδεις δαίμονας, ὀλοτελῶς ἐκμειώσασα.

ὁ β' χορός

Μακάριοι οἱ δεδιωγμένοι ἔνεκεν δικαιοσύνης, ὅτι αὐτῶν ἐστὶν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν.

Χαίρε πύλη μόνη ἣν ὁ Λόγος, διώδευσε μόνος ἡ μοχλοὺς, καὶ πύλας ἄδου Δέσποινα, τῷ τόκῳ σου συντρίψασα, χαίρε ἡ θεία εἴσοδος, τῶν σωζομένων πανύμνητε.

ὁ α' χορός

ὡδὴ ς' Ὁ Εἰρμὸς

Μακάριοί ἐστε, ὅταν ὄνειδίσωσιν ὑμᾶς, καὶ διώξωσι, καὶ εἴπωσι πᾶν πονηρὸν ῥῆμα καθ' ὑμῶν, ψευδόμενοι ἔνεκεν ἐμοῦ.

Τὴν θεῖαν ταύτην

Παστὰς τοῦ Λόγου ἀμόλυντε, αἰτία τῆς τῶν πάντων θεώσεως, χαίρε Πανάχραντε, τῶν Προφητῶν περιήχημα, χαίρε τῶν Ἀποστόλων, τὸ ἐγκαλλώπισμα.

ὁ β' χορός

Χαίρετε καὶ ἀγαλλιᾶσθε, ὅτι ὁ μισθὸς ὑμῶν πολὺς ἐν τοῖς οὐρανοῖς.

Ἐκ σοῦ ἡ δρόσος ἀπέσταξε, φλογμὸν πολυθειᾶς ἡ λύσασα, ὅθεν βοῶμέν σοι, Χαίρε, ὁ πόκος ὁ ἔνδροσος, ὃν Γεδεὼν Παρθένε, προεθεάσατο.

ὁ α' χορός

Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ Ἁγίῳ Πνεύματι.

Ἰδοὺ σοι, Χαίρε, κραυγάζομεν, λιμὴν ἡμῖν γενοῦ θαλαττεύουσι καὶ ὀρμητήριον, ἐν τῷ πελάγει τῶν θλίψεων, καὶ τῶν σκανδάλων πάντων, τοῦ πολεμήτορος.

ὁ β' χορός

Καὶ νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Χαρὰς αἰτία χαρίτῳσον, ἡμῶν τὸν λογισμὸν τοῦ κραυγάζειν σοι, Χαίρε ἡ ἀφλεκτος βάτος, νεφέλη ὀλόφωτε, ἡ τοὺς πιστοὺς ἀπαύστως, ἐπισκιάζουσα.

ἡ

[ΤΩΙ ΣΑΒΒΑΤΩΙ τῆς Ε' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ τῶν ΝΗΣΤΕΙΩΝ, ΕΙΣ ΤΗΝ ΘΕΙΑΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ, Ἀντίφωνον α', Ἦχος β' Στίχ. α'.

Ἀγαθὸν τὸ ἐξομολογεῖσθαι τῷ Κυρίῳ, καὶ ψάλλειν τῷ ὀνόματί σου, Ὑψιστε.

ὁ α' χορὸς Ταῖς πρεσβεΐαις τῆς Θεοτόκου, Σῶτερ, σῶσον ἡμᾶς.

Στίχ. β'. Τοῦ ἀναγγέλλειν τὸ πρωῒ τὸ ἔλεός σου, καὶ τὴν ἀλήθειάν σου κατὰ νύκτα.

ὁ β' χορὸς, Ταῖς πρεσβεΐαις τῆς Θεοτόκου...

Στίχ. γ'. Ὅτι εὐθὺς Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ οὐκ ἔστιν ἀδικία ἐν αὐτῷ.

ὁ α' χορὸς, Ταῖς πρεσβεΐαις τῆς Θεοτόκου...

Δόξα Πατρὶ... Καὶ νῦν... Ταῖς πρεσβεΐαις τῆς Θεοτόκου...

Ἀντίφωνον β' Στίχ. α'. Ὁ Κύριος ἐβασίλευσεν, εὐπρέπειαν ἐνεδύσατο, ἐνεδύσατο Κύριος δύναμιν καὶ περιεζώσατο.

ὁ β' χορὸς, Πρεσβεΐαις τῶν Ἀγίων σου, σῶσον ἡμᾶς Κύριε.

Στίχ. β'. Καὶ γὰρ ἐστερέωσε τὴν οἰκουμένην, ἣτις οὐ σαλευθήσεται.

ὁ α' χορὸς Πρεσβεΐαις τῶν Ἀγίων σου, σῶσον ἡμᾶς Κύριε.

Στίχ. γ'. Τῷ οἴκῳ σου πρέπει ἀγίασμα, Κύριε εἰς μακρότητα ἡμερῶν.

ὁ β' χορὸς, Πρεσβεΐαις τῶν Ἀγίων σου, σῶσον ἡμᾶς Κύριε.

ὁ α' χορὸς Δόξα Πατρὶ... ὁ β' χορὸς Καὶ νῦν...

Ὁ Μονογενὴς Υἱὸς καὶ Λόγος ...

Ἀντίφωνον γ', Στίχ. α'. Δεῦτε ἀγαλλιασώμεθα τῷ Κυρίῳ, ἀλαλάξωμεν τῷ Θεῷ τῷ Σωτῆρι ἡμῶν.

ὁ α' χορὸς, Σῶσον ἡμᾶς, Υἱὲ Θεοῦ, ὁ ἐν Ἁγίοις θαυμαστός, ψάλλοντάς σοι, Ἀλληλούϊα.

Στίχ. β'. Προφθάσωμεν τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ἐν ἑξομολογήσει, καὶ ἐν ψαλμοῖς ἀλαλάξωμεν αὐτῷ, ὅτι Θεὸς μέγας, Κύριος καὶ Βασιλεὺς μέγας ἐπὶ πᾶσαν τὴν γῆν.

ὁ β' χορὸς Σῶσον ἡμᾶς, Υἱὲ Θεοῦ, ὁ ἐν Ἁγίοις θαυμαστός...

Στίχ. γ'. Ὅτι ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ τὰ πέρατα τῆς γῆς, καὶ τὰ ὕψη τῶν ὀρέων αὐτοῦ εἰσιν, ὅτι αὐτοῦ ἐστὶν ἡ θάλασσα, καὶ αὐτὸς ἐποίησεν αὐτήν, καὶ τὴν ξηρὰν αἱ χεῖρες αὐτοῦ ἔπλασαν.

ὁ α' χορὸς, Σῶσον ἡμᾶς, Υἱὲ Θεοῦ, ὁ ἐν Ἁγίοις θαυμαστός...

ΕΙΣΟΔΟΣ, ὁ α' χορὸς]

ΜΙΚΡΑ ΕΙΣΟΔΟΣ

Εἰσοδικὸν

ὁ α' χορὸς

(ψάλλεται ὑπὸ τῶν ἱερουργούντων μόνον ὅταν τελεῖται συλλείτουργον)

Δεῦτε προσκυνήσωμεν καὶ προσπέσωμεν Χριστῷ, σῶσον ἡμᾶς Υἱὲ Θεοῦ ὁ ἐν Ἁγίοις
θαυμαστός.....

ὁ β' χορὸς

...ψάλλοντάς σοι, Ἀλληλούϊα.

ὁ α' χορὸς

(ψάλλεται ὑπὸ τῶν ἱερουργούντων μόνον ὅταν τελεῖται συλλείτουργον)

Ἀπολυτίκιον Ἦχος πλ.δ'

Τὸ προσταθὲν μυστικῶς, λαβὼν ἐν γνώσει, ἐν τῇ σκηνῇ τοῦ Ἰωσήφ, σπουδῇ ἐπέστη, ὁ Ἀσώματος λέγων τῇ Ἀπειρογάμῳ, ὁ κλῖνας τῇ καταβάσει τοὺς οὐρανοὺς, χωρεῖται ἀναλλοιώτως ὅλος ἐν σοί. Ὅν καὶ βλέπων ἐν μήτρᾳ σου, λαβόντα δούλου μορφὴν, ἐξίσταμαι κραυγάζειν σοι, χαῖρε, Νύμφη ἀνύμφευτε!

ὁ β' χορὸς

(ψάλλεται ὑπὸ τῶν ἱερουργούντων μόνον ὅταν τελεῖται συλλείτουργον)

Κοντάκιον Ἦχος πλ.δ'

Τῇ ὑπερμάχῳ στρατηγῷ τὰ νικητήρια, ὡς λυτρωθεῖσα τῶν δεινῶν, εὐχαριστήρια, ἀναγράφω σοι ἡ Πόλις σου, Θεοτόκε, ἀλλ' ὡς ἔχουσα τὸ κράτος ἀπροσμάχητον, ἐκ παντοίων με κινδύνων ἐλευθέρωσον ἵνα κράζω σοι, **Χαῖρε, Νύμφη ἀνύμφευτε.**

Τρισάγιον Ἀπόστολος

Προκείμενον ἦχος γ'

ὥδὴ τῆς Θεοτόκου

Μεγαλύνει ἡ ψυχὴ μου, τὸν Κύριον καὶ ἡγαλλίασε τὸ πνεῦμα μου ἐπὶ τῷ Θεῷ τῷ σωτῆρί μου.

Στίχ. Ὅτι ἐπέβλεψεν ἐπὶ τὴν ταπείνωσιν τῆς δούλης αὐτοῦ.

Πρὸς Ἑβραίους Ἐπιστολὴς Παύλου τὸ Ἀνάγνωσμα.

(Κεφ. Θ' 1- 7)

Ἀδελφοί, εἶχεν ἡ πρώτη σκηνὴ δικαιοῦματα λατρείας τό τε ἅγιον κοσμικόν. Σκηνὴ γὰρ κατεσκευάσθη ἡ πρώτη, ἐν ᾗ ἢ τε λυχνία καὶ ἡ τράπεζα καὶ ἡ πρόθεσις τῶν ἄρτων, ἥτις λέγεται Ἅγια· μετὰ δὲ τὸ δεύτερον καταπέτασμα σκηνὴ ἡ λεγομένη Ἅγια Ἁγίων, χρυσοῦν ἔχουσα θυμιατήριον καὶ τὴν κιβωτὸν τῆς διαθήκης περικεκαλυμμένην πάντοθεν χρυσίῳ, ἐν ᾗ στάμνος χρυσῇ ἔχουσα τὸ μάννα καὶ ἡ ῥάβδος Ἀαρὼν ἡ βλαστήσασα καὶ αἱ πλάκες τῆς διαθήκης, ὑπεράνω δὲ αὐτῆς Χερουβεὶμ δόξης κατασκιάζοντα τὸ ἱλαστήριον· περὶ ὧν οὐκ ἔστιν νῦν λέγειν κατὰ μέρος. Τούτων δὲ οὕτως κατεσκευασμένων, εἰς μὲν τὴν πρώτην σκηνὴν διὰ παντὸς εἰσίσαιν οἱ ἱερεῖς τὰς λατρείας ἐπιτελοῦντες, εἰς δὲ τὴν δευτέραν ἅπαξ τοῦ ἐνιαυτοῦ μόνος ὁ ἀρχιερεὺς, οὐ χωρὶς αἵματος, ὃ προσφέρει ὑπὲρ ἑαυτοῦ καὶ τῶν τοῦ λαοῦ ἀγνοημάτων.

...Εἰς τό, Ἐξαιρέτως

ὁ α' χορὸς

ὥδὴ θ', ἦχος δ'.

Ἄπας γηγενής, σκιρτάτω τῷ πνεύματι, λαμπαδουχούμενος, πανηγυριζέτω δέ, αὔλων Νόων, φύσις γεραίρουσα, τὴν ἱερὰν πανήγυριν, τῆς Θεομήτορος, καὶ βοάτω. Χαίροις παμμακάριστε, Θεοτόκε ἀγνή, **ἀειπάρθενε**.

**ὁ β' χορός
Κοινωνικὸν**

Ποτήριον σωτηρίου λήψομαι, καὶ τὸ ὄνομα Κυρίου ἐπικαλέσομαι. **Ἀλληλούϊα.**

ΕΜΒΑΤΗΡΙΟ ΧΑΡΑΣ, «Χαῖρε, δι' ἧς ἡ χαρὰ ἐκλάμψει» (Α1α')

Ὁ Ἀκάθιστος ὕμνος εἶνε μία ἀνθοδέσμη, φτιαγμένη ἀπὸ τὰ ὠραιότερα ἄνθη τῆς ἐκκλησιαστικῆς ποιήσεως. Εἶνε μία ἐπανάληψις τοῦ πρώτου ἐκείνου χαιρετισμοῦ ποὺ ἀκούστηκε στὴ Ναζαρέτ, ὅταν «Ἄγγελος πρωτοστάτης οὐρανόθεν ἐπέμφθη εἰπεῖν τῇ Θεοτόκῳ τὸ χαῖρε». Τὸ «Χαῖρε» ἐκεῖνο (Λουκ. 1,28) ἀκούγεται ἐδῶ ὄχι 1 ἀλλὰ 144 φορές. Τὸ δὲ ἄξιο παρατηρήσεως εἶνε ὅτι ἡ ἀρχὴ τοῦ Ἀκαθίστου ὕμνου (Α1α') εἶνε ἀκριβῶς ἔκφρασι χαρᾶς, ἐμβατήριον χαρᾶς. «Χαῖρε, δι' ἧς ἡ χαρὰ ἐκλάμψει», λέει. Χαῖρε, Παναγία, διότι διὰ σοῦ, τῆς μητέρας τοῦ Χριστοῦ, ἔλαμψε στὸν κόσμον ὁ ἥλιος τῆς χαρᾶς.

Περὶ χαρᾶς θὰ ποῦμε λίγα λόγια, ἀνασκευάζοντας τὴν κατηγορίαν ὅτι ἡ θρησκεία μας δημιουργεῖ σκυθρωπότητα, μελαγχολία.

Ἡ χαρά, ἀγαπητοί μου, εἶνε στοιχεῖο ἀπαραίτητο στὸν ἄνθρωπο γιὰ τὴν εὐτυχία του. Ὅ,τι εἶνε τὸ ὀξύγονο στὸν ἀτμοσφαιρικὸ ἀέρα, εἶνε καὶ ἡ χαρὰ γιὰ τὴ ζωὴ. Ὅπως ὅταν ἐλαττωθῇ τὸ ὀξύγονο ὁ κόσμος ἀσφυκτιᾷ, ἔτσι καὶ ὅταν λείψῃ ἡ χαρὰ οἱ ψυχὲς πνίγονται. Ὅλοι ζητοῦν τὴν χαρά· κι αὐτὸς ποὺ δὲν ἔχει ψωμὶ νὰ φάῃ, ἀλλὰ κι αὐτὸς ποὺ εἶνε στὰ ἀνάκτορα καὶ στὰ μεγαλεῖα τοῦ κόσμου. Ὁ καθένας, σὲ ὅποιοδῆποτε σημεῖο τοῦ πλανήτου κι ἂν βρίσκεται καὶ ὑπὸ ὅποιεσδήποτε συνθήκες κι ἂν ζῇ, ἀπ' τὸ μικρὸ παιδὶ ὡς τὸν ἀσπρομάλλη γέροντα, ὅλοι τὴν χαρὰν ζητοῦν.

Ἀλλὰ ποῦ εἶνε ἡ χαρά; Ἐδῶ εἶνε τὸ πρόβλημα, τὸ φιλοσοφικόν, τὸ ψυχολογικόν, τὸ κοινωνικόν. Καὶ ἐδῶ ὑπάρχει ἡ μεγάλη διαφορά· ποῖόν εἶνε ἐκεῖνο ποὺ θὰ μᾶς δώσῃ τὴν χαρά; Ἴδού λοιπὸν ἓνα μικρὸ δειγματολόγιο χαρᾶς, κ' ἐσεῖς διαλέξτε. Ὑπάρχει χαρὰ ποὺ προέρχεται ἀπὸ τὴν ἱκανοποίησιν κατωτέρων ὁρμῶν τῆς ἀνθρωπίνης ὑπάρξεως· αὕτη εἶνε χαρὰ κτηνώδης. Ὑπάρχει χαρὰ ἀπὸ τὴν θεμιτὴν ἱκανοποίησιν τῶν πέντε αἰσθήσεων.

Ὑπάρχει χαρὰ ἀπὸ τὴν ἱκανοποίησι τῶν διανοητικῶν ἐφέσεων τοῦ ἀνθρώπου, χαρὰ τῆς διανοήσεως – ἀνωτέρα χαρὰ. Ὑπάρχει χαρὰ ἀπὸ τὴν ἱκανοποίησι τοῦ συναισθηματικοῦ κόσμου. Καὶ ὑπάρχει χαρὰ ἀνωτέρα πλέον, ζενὶθ χαρᾶς, μακαρία χαρὰ, τὴν ὁποία λίγοι ἀπολαμβάνουν στὸν κόσμον αὐτόν, κι αὐτὴ εἶνε ἡ ἀγγελικὴ χαρὰ. Τὸ ναδὶρ εἶνε ἡ χαρὰ τῶν δαιμόνων, τὸ ζενὶθ ἡ χαρὰ τῶν ἀγγέλων – ἡ θεϊκὴ χαρὰ. ...

Στὸν πρὸ Χριστοῦ κόσμον, ἀγαπητοί μου, μολονότι οἱ ἄνθρωποι ἔχτιζαν Παρθενῶνες καὶ κατασκεύαζαν ὑπέροχα ἀγάλματα ἢ πραγματοποιοῦσαν ἐπιστημονικὰ ἄλματα, δὲν ὑπῆρχε χαρὰ. Αὐτὸ δὲν εἶνε δική μου εἰκασία· τὸ εἶπε διάσημος ἀρχαιολόγος, ποὺ ἐξέτασε ἐπισταμένως τὰ ἀγάλματα τῆς ἀρχαιότητος, καὶ παρατήρησε ὅτι στὴν ἔκφρασί τους ἀποτυπώνεται λύπη, σκυθρωπότης. Τὰ ἀγάλματα θεῶν, θεαινῶν καὶ ἡρώων εἶνε μελάγχολα. Διότι ἔλειπε τότε ἡ χαρὰ, ἡ πηγαία καὶ βαθειά. ...

Ποιὸς μπορεῖ νὰ ἀπαλλάξη ἀπὸ τὸ ἄγχος, νὰ πληρώσῃ τὸ κενό, νὰ ἱκανοποιήσῃ τὸν βαθὺ πόθον γιὰ εὐτυχία, νὰ δώσῃ ἐλπίδα καὶ χαρὰ; Πηγὴ χαρᾶς, ὅχι μὲ τὸ σταγονόμετρο ἀλλ' ἀνεξαντλήτου καὶ ἀκενώτου χαρᾶς, εἶνε ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός· καὶ ἡ Παναγία, ποὺ τὸν γέννησε, εἶνε «χαρᾶς αἰτία» (καν. Ἀκαθ., ὡδ. στ'). Ὁ Χριστὸς μὲ τὴ γέννησί του ἔφερε στὴ γῆ τὴ χαρὰ ποὺ ἔλειπε ἀπὸ τὸν ἀρχαῖον κόσμον. Τὴ νύχτα ἐκείνη ὁ ἄγγελος ἀνήγγειλε στοὺς βοσκούς· «Ἴδου εὐαγγελίζομαι ὑμῖν χαρὰν μεγάλην, ... ὅτι ἐτέχθη ὑμῖν σήμερον σωτὴρ» (Λουκ. 2,10-11).

Ποιὸς ἔχει τὴ χαρὰ αὐτή; Ὅποιος πιστεύει... Χαίρεται ὁποῖος ἀγαπᾷ καὶ πιστεύει στὸ Χριστό. «Ἐχάρησαν οὖν οἱ μαθηταί», λέει τὸ Εὐαγγέλιο, «ίδόντες τὸν Κύριον» μετὰ τὴν ἀνάστασί του (Ἰω. 20,20). Χαρὰ λοιπόν.

Χαίρεται ὁ Χριστιανὸς ποὺ βοηθάει τὸ φτωχό. «Μακάριόν ἐστι μᾶλλον διδόναι ἢ λαμβάνειν» (Πράξ. 20,35). Ἡ χαρὰ τῆς ἐλεημοσύνης εἶνε ἀσυγκρίτως μεγαλύτερη ἀπὸ τὴ χαρὰ τοῦ πλεονέκτου.

Χαίρεται ὁ πιστὸς ὅταν κάθεται τὴ νύχτα καὶ μελετᾷ τὴν ἀγία Γραφή· βρίσκει θησαυρό.

Χαίρεται ἐκεῖνος ποὺ ἐξομολογεῖται καὶ ἀνακουφίζει τὴν ψυχὴ του· χαίρεται ὅταν ἐκκλησιάζεται μὲ κατάνυξι, ἀγάλλεται στὴ θεία λειτουργία· χαίρεται πρὸ παντὸς ὅταν κοινωνῇ τὰ θεία μυστήρια. Τὴ χαρὰ ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ δώσῃ κανεὶς ἄλλος τὴ χαρίζει ὁ Χριστός.

Φαίνονται αὐτὰ θεωρητικά; Ὅποιος ἀμφιβάλλει ἄς δοκιμάσῃ. Ἄς δοκιμάσουμε ὅλοι, μικροὶ καὶ μεγάλοι, ἄντρες καὶ γυναῖκες, κληρικοὶ καὶ λαϊκοί· ἄς πλησιάσουμε στὴν πηγὴ τῆς χαρᾶς. Καὶ τότε θὰ πεισθοῦμε, καὶ θὰ ἐνώσουμε κ' ἐμεῖς τὴ φωνή μας μὲ τὸν ποιητὴ τοῦ Ἀκαθίστου ὕμνου καὶ θὰ ποῦμε· «Χαῖρε, δι' ἧς ἡ χαρὰ ἐκλάμπει· χαῖρε, δι' ἧς ἡ ἀρὰ ἐκλείπει».

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος, (Ι. ναὸς Ἁγ. Παντελεήμονος Φλωρίνης Παρασκευὴ 25-2-1977 βράδυ)
<http://www.augoustinos-kantiotis.gr/?p=52070#more-52070>

Σάββατον του Λαζάρου ΕΙΣ ΤΗΝ ΘΕΙΑΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ

Εἰ βούλει, τὰ τυπικὰ καὶ εἰς τοὺς Μακαρισμοὺς δ' ἐκ τῆς γ' Ὑδιῆς τοῦ α' Κανόνος καὶ δ' ἐκ τῆς ς' Ὑδιῆς τοῦ β' Κανόνος.

Εἰ δὲ μὴ τὰ παρόντα **Ἀντίφωνον α', Ἦχος β', ὁ α' χορὸς**

Στίχ. α'. Ἀγαθὸν τὸ ἐξομολογεῖσθαι τῷ Κυρίῳ, καὶ ψάλλειν τῷ ὀνόματί σου, Ὑψιστε.

Ταῖς πρεσβεσίαις τῆς Θεοτόκου, Σῶτερ, σῶσον ἡμᾶς.

ὁ β' χορὸς, Στίχ. β'. Τοῦ ἀναγγέλλειν τὸ πρῶτ' ὃ ἐλεός σου, καὶ τὴν ἀλήθειάν σου κατὰ νύκτα.

Ταῖς πρεσβεσίαις τῆς Θεοτόκου...

ὁ α' χορὸς, Στίχ. γ'. Ὅτι εὐθύς Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ οὐκ ἔστιν ἀδικία ἐν αὐτῷ.

Ταῖς πρεσβεσίαις τῆς Θεοτόκου...

Δόξα Πατρὶ... Καὶ νῦν...

Ταῖς πρεσβεσίαις τῆς Θεοτόκου...

Ἀντίφωνον β', ὁ β' χορὸς, Στίχ. α'.

Δεῦτε ἀγαλλιασώμεθα τῷ Κυρίῳ, ἀλαλάξωμεν τῷ Θεῷ τῷ Σωτῆρι ἡμῶν.

Σῶσον ἡμᾶς, Υἱὲ Θεοῦ, **ὁ ἀναστὰς ἐκ νεκρῶν**, ψάλλοντάς σοι, Ἀλληλούϊα.

ὁ α' χορὸς, Στίχ. β'. Προφθάσωμεν τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ἐν ἐξομολογήσει, καὶ ἐν ψαλμοῖς ἀλαλάξωμεν αὐτῷ, ὅτι Θεὸς μέγας, Κύριος καὶ Βασιλεὺς μέγας ἐπὶ πᾶσαν τὴν γῆν.

Σῶσον ἡμᾶς, Υἱὲ Θεοῦ, ὁ...

ὁ β' χορὸς, Στίχ. γ'. Ὅτι ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ τὰ πέρατα τῆς γῆς, καὶ τὰ ὕψη τῶν ὀρέων αὐτοῦ εἰσιν, ὅτι αὐτοῦ ἔστιν ἡ θάλασσα, καὶ αὐτὸς ἐποίησεν αὐτήν, καὶ τὴν ξηρὰν αἱ χεῖρες αὐτοῦ ἔπλασαν.

Σῶσον ἡμᾶς, Υἱὲ Θεοῦ, ὁ...

ὁ α' χορὸς, Δόξα Πατρὶ... ὁ β' χορὸς, Καὶ νῦν...

Ὁ Μονογενὴς Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ, ἀθάνατος ὑπάρχων καὶ καταδεξάμενος διὰ τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν σαρκωθῆναι ἐκ τῆς ἁγίας Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας, ἀτρέπτως ἐνανθρωπήσας, σταυρωθεὶς τε Χριστὲ ὁ Θεός, θανάτῳ θάνατον πατήσας, εἰς ὧν τῆς ἁγίας Τριάδος, συνδοξαζόμενος τῷ Πατρὶ καὶ τῷ ἁγίῳ Πνεύματι, σῶσον ἡμᾶς.

Ἀντίφωνον Γ', ὁ α' χορὸς, Στίχ. α'

Αἰνεσάτωσαν Αὐτὸν οἱ οὐρανοὶ καὶ ἡ γῆ.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος α'

Τὴν κοινὴν Ἀνάστασιν πρὸ τοῦ σοῦ Πάθους πιστούμενος, ἐκ νεκρῶν ἡγειρας τὸν Λάζαρον, Χριστὲ ὁ Θεός, ὅθεν καὶ ἡμεῖς ὡς οἱ Παῖδες, τὰ τῆς νίκης σύμβολα φέροντες, σοὶ τῷ Νικητῇ τοῦ θανάτου βοῶμεν. Ὡσαννὰ ἐν τοῖς ὑψίστοις, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος, ἐν ὀνόματι Κυρίου.

ὁ β' χορὸς

Στίχ. β' Αὕτη ἡ ἡμέρα Κυρίου, ἀγαλλιασώμεθα καὶ εὐφρανθῶμεν ἐν αὐτῇ.

Τὴν κοινὴν Ἀνάστασιν...

ΜΙΚΡΑ ΕΙΣΟΔΟΣ

Εἰσοδικὸν

ὁ α' χορός

(ψάλλεται ὑπὸ τῶν ἱεουργούντων μόνον ὅταν τελεῖται συλλείτουργον)

Δεῦτε προσκυνήσωμεν καὶ προσπέσωμεν Χριστῷ, σῶσον ἡμᾶς Υἱὲ Θεοῦ, ὁ ἀναστὰς ἐκ νεκρῶν.....

ὁ β' χορός

...ψάλλοντάς σοι, Ἀλληλούϊα.

ὁ α' χορός

(ψάλλεται ὑπὸ τῶν ἱεουργούντων μόνον ὅταν τελεῖται συλλείτουργον)

Ἀπολυτίκιον Ἦχος α'

Τὴν κοινὴν Ἀνάστασιν πρὸ τοῦ σοῦ Πάθους πιστούμενος, ἐκ νεκρῶν ἡγειρας τὸν Λάζαρον, Χριστέ ὁ Θεός, ὅθεν καὶ ἡμεῖς ὡς οἱ Παῖδες, τὰ τῆς νίκης σύμβολα φέροντες, σοὶ τῷ Νικητῇ τοῦ θανάτου βοῶμεν. Ὡσαννὰ ἐν τοῖς ὑψίστοις, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος, ἐν ὀνόματι Κυρίου.

ὁ β' χορός

(ψάλλεται ὑπὸ τῶν ἱεουργούντων μόνον ὅταν τελεῖται συλλείτουργον)

Κοντάκιον Ἦχος β'

Τὰ ἄνω ζητῶν

Ἡ πάντων χαρά, Χριστὸς ἡ ἀλήθεια, τὸ φῶς ἡ ζωὴ, τοῦ Κόσμου ἡ ἀνάστασις, τοῖς ἐν γῇ πεφανέρωται, τῇ αὐτοῦ ἀγαθότητι, καὶ γέγονε τύπος τῆς ἀναστάσεως, τοῖς πᾶσι παρέχων θείαν ἄφεσιν.

Ἀντὶ δὲ τοῦ Τρισαγίου

Ὅσοι εἰς Χριστὸν ἐβαπτίσθητε, Χριστὸν ἐνεδύσασθε, Ἀλληλούϊα. Ἀπόστολος

Προκείμενον ἦχος γ'

Κύριος φωτισμός μου καὶ σωτὴρ μου.

Στίχ. Κύριος ὑπερασπιστὴς τῆς ζωῆς μου.

Πρὸς Ἑβραίους Ἐπιστολὴς Παύλου τὸ Ἀνάγνωσμα.

(Κεφ. ΙΒ' 28 -29, ΙΓ', 1-8)

Ἀδελφοί, βασιλείαν ἀσάλευτον παραλαμβάνοντες ἔχωμεν χάριν, δι' ἧς λατρεύωμεν εὐαρέστως τῷ Θεῷ μετὰ αἰδους καὶ εὐλαβείας· καὶ γὰρ ὁ Θεὸς ἡμῶν πῦρ καταναλίσκων. Ἡ φιλαδελφία μενέτω. Τῆς φιλοξενίας μὴ ἐπιλανθάνεσθε, διὰ ταύτης γὰρ ἔλαθόν τινες ξενίσαντες ἀγγέλους. Μιμνήσκεσθε τῶν δεσμίων ὡς συνδεδεμένοι, τῶν κακουχουμένων ὡς καὶ αὐτοὶ ὄντες ἐν σώματι. Τίμιος ὁ γάμος ἐν πᾶσιν καὶ ἡ κοίτη ἀμίαντος, πόρνους δε καὶ μοιχοὺς κρινεῖ ὁ Θεός. Ἀφιλάργυρος ὁ τρόπος· ἀρκοῦμενοι τοῖς παροῦσιν· αὐτὸς γὰρ εἶρηκεν· Οὐ μὴ σε ἀνῶ οὐδ' οὐ μὴ σε ἐγκαταλίπω· ὥστε θαρροῦντας ἡμᾶς λέγειν, Κύριος ἐμοὶ βοηθός, [καὶ] οὐ φοβηθήσομαι· τί ποιήσει μοι ἄνθρωπος; Μνημονεύετε τῶν ἡγουμένων ὑμῶν, οἵτινες ἐλάλησαν ὑμῖν τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, ὧν ἀναθεωροῦντες τὴν ἔκβασιν τῆς ἀναστροφῆς μιμείσθε τὴν πίστιν. Ἰησοὺς Χριστὸς χθὲς καὶ σήμερον ὁ αὐτός, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας.

...Εἰς τό, Ἐξαιρέτως

ὁ α' χορός

ὥδῃ θ' Ὁ Εἰρμὸς

ἦχος πλ.δ'

Τὴν ἀγνὴν ἐνδόξως τιμήσωμεν, λαοὶ Θεοτόκον, τὴν τὸ θεῖον πῦρ ἐν γαστρὶ, ἀφλέκτως συλλαβοῦσαν, ὕμνοις ἀσιγήτοις μεγαλύνωμεν.

...ὁ β' χορός

Κοινωνικὸν

Ἦχος α'

Ἐκ στόματος νηπίων καὶ θηλαζόντων κατηρτίσω αἶνον. Ἀλληλούϊα.

ὁ α' χορός

Ἀντὶ τοῦ «Εἶδομεν τὸ φῶς...»

Ἀπολυτίκιον Ἦχος α'

Τὴν κοινὴν Ἀνάστασιν πρὸ τοῦ σοῦ Πάθους πιστούμενος, ἐκ νεκρῶν ἡγειρας τὸν Λάζαρον, Χριστέ ὁ Θεός, ὅθεν καὶ ἡμεῖς ὡς οἱ Παῖδες, τὰ τῆς νίκης σύμβολα φέροντες, σοὶ τῷ Νικητῇ τοῦ θανάτου βοῶμεν. Ὡσαννὰ ἐν τοῖς ὑψίστοις, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος, ἐν ὀνόματι Κυρίου.

Ἀπόλυσις «...Ὁ ἀναστὰς ἐκ νεκρῶν...»

Για την ἀνάσταση του Λαζάρου, Γέροντος Ιωσήφ Βατοπεδινού, Πηγὴ: Γέροντος Ιωσήφ, Αθωνικά μηνύματα,

Ψυχωφελή Βατοπεδινά, Έκδοσις Ιεράς Μεγίστης Μονής Βατοπεδίου, Άγιον Όρος 1999.

... Κάθε ένας από μας είναι ένας νεκρός Λάζαρος και φίλος του Ιησού μας. χάριν του ότι για μας εθυσιάσθη, για όλους ενδιαφέρεται. Ο Κύριος μας Ιησούς Χριστός, ο παντογνώστης Θεός, ο πανάγαθος Δεσπότης και ο αληθινός μας πατέρας, βλέποντας την νέκρωσή μας, συνεχώς φωνάζει προς τις ουράνιες δυνάμεις Του: «Λάζαρος ο φίλος ημών κεκοίμηται».

...Πότε θα στραφούμε προς Αυτόν να εκφράσωμε τον πόνο της νεκρώσεώς μας, για να φωνάξη και σε μάς: «Λάζαρε, δεύρο έξω»;

Για να γίνη αυτό χρειαζόμαστε συμπαραστάτες, όπως είχε και ο Λάζαρος τις δύο αδελφές, την Μάρθα και την Μαρία.

Η μεν Μάρθα συμβολίζει, κατά τους Πατέρες, την πρακτική εργασία, την πρακτική μετάνοια και τα σωματικά έργα. Η δε Μαρία συμβολίζει την θεωρία, την πνευματική εσωστρέφεια μέσω της οποίας επικοινωνεί κάθε λογική ψυχή με τον Θεό.

Η πρακτική μετάνοια συνίσταται στον πόνο, στο πένθος και στο κλάμα «υπέρ των προτέρων αμαρτημάτων» και στο πένθος υπέρ της ανακτήσεως των αρετών και των χαρισμάτων, τα οποία κληρονομικά μας παρέδωσε ο Ιησούς μας και ανήκουν στον καθένα από μάς.

Ούπω γαρ εφανερώθη – λέγει ο άγιος Ιωάννης – τί εσόμεθα, οίδαμεν δε, όταν φανερωθή, όμοιοι αυτώ εσόμεθα». Δηλαδή θα δούμε τον Κύριό μας στην ημέρα εκείνη της παλιγγενεσίας και θα είμεθα όμοιοι με αυτόν. «Ο Θεός εν μέσω Θεών» εκμαγεία του αρχετύπου.

Για να φθάσωμε σ' αυτήν την αξία, πρέπει, όπως είπα, να αποκτήσωμε πρωτίστως την συνεχή ειλικρινή πρακτική μετάνοια, που αυτή θα μας οδηγήση στην θεωρία. Επειδή πρακτικά αμαρτήσαμε, πρακτικά αρνηθήκαμε τον Ιησού μας, πρακτικά τον προσβάλαμε και τον προδώσαμε, πρακτικά τώρα να επιστρέψωμε πίσω και ν' αποδείξωμεν ότι πλέον δεν θα ξανακάμψωμε τα γόνατα μας μπροστά σε κάθε είδωλο της αμαρτίας.

Είμεθα υπόχρεοι τώρα, ο καθ' ένας από 'μας, ν' αποκτήσωμε τις δύο αδελφές, την πραγματική πράξη της μετανοίας που μας οδηγεί μακριά από κάθε παράβαση της εντολής. Άρνηση στον Θεό δεν υπάρχει από κανένα λογικό ον, και από αυτούς ακόμα τους άθεους, τους υλιστές, τους αναρχικούς.

Ας κομπάζουν με τα χείλη.

Δεν μπορούν ν' αρνηθούν τον Θεό, διότι, για να μπορέσωμε να αρνηθούμε ένα πράγμα, πρέπει να είμαστε δυνατοί να το καταργήσωμε. Τότε θα καυχηθούμε πάνω στην απιστία μας ότι όντως αυτό δεν υπάρχει, το καταστρέψαμε.

Αν εμείς αρνηθούμε Αυτόν, λέει ο Παύλος, αυτός πιστός μένει. Ποία λοιπόν είναι η άρνηση αφού τα πράγματα είναι έτσι; Η άρνηση είναι στην παράβαση της εντολής.

Αυτό μας διδάσκει η παγκόσμια ιστορία. Και τα δύο στοιχεία, το ανθρώπινο και το αγγελικό, τα οποία κατέβησαν και συνετρίβησαν, δεν αρνήθησαν τον Θεό, αλλά την εντολή. Και ακριβώς η παράβαση της εντολής, που θεωρείται άρνηση, προκάλεσε την πτώση, την συντριβή και τον θάνατο. Τώρα και σε μας ο τρόπος της επιστροφής είναι η πρακτική ομολογία.

Από εκεί που πλανηθήκαμε και παρασυρθήκαμε και αρχίσαμε να παραβαίνουμε τις εντολές του Χριστού μας και καταρρακώσαμε την προσωπικότητα μας, από την ίδια θύρα θα επιστρέψωμε. Να παύσωμε να αμαρτάνωμε, να τον αρνούμεθα και να τον προδίδουμε. Αφού φθάσωμε σ' αυτήν την κατάσταση δια της Χάριτος Του, τότε βαθύτερα μέσα στο είναι μας θα ριζώση η αίσθηση αυτή της μετανοίας που θα μας προκαλέση το πένθος και τον πόνο και το δάκρυ.

Τότε ο νους ελεύθερος από την επίδραση και την αιχμαλωσία των εξωτερικών σφαλμάτων, της εξωτερικής χρεωκοπίας, γυρίζει προς τον Θεό και συνεχώς πενθών ζητεί το έλεός Του. και αυτή είναι η θέση της Μαρίας. Όταν οι δύο αδελφές αποκτηθούν, να είστε βέβαιοι ότι τότε ο Λάζαρος νους, το ψυχικό μας είναι, θα αναστηθή, όπως τότε στον ιστορικό Λάζαρο.

Και τότε, όπως αναφέρει το ευαγγέλιο, επισκέφθηκε ο Ιησούς μας την οικία του Λαζάρου και του παρέθεσαν εκεί τράπεζα και

ο Λάζαρος «ην εις των συνανακειμένων». Ἐτσι και ο Λάζαρος νους θα ευρίσκεται μαζί με τον Ιησού μας στην πνευματική ευφροσύνη, εκεί όπου μας διαβεβαιώνει ότι «ετοιμάσω ἡμῖν τόπον».

Εκεί στην ουράνια πανευφροσύνη, ως κληρονόμοι του Θεού και συγκληρονόμοι του Ιησού μας, θα ευρισκόμαστε και ἡμεῖς, όπως τότε ο Λάζαρος, στην ίδια τράπεζα «συνευοχούμενοι» και όχι πενθούντες για τον θάνατο, αλλά χαίροντες για την δική μας ανάσταση.

Ο καθένας από μας, λοιπόν, ας επισπεύση να αποκτηση χωρίς χρονοτριβή τις αρετές που αντιπροσωπεύουν οι δύο αδελφές, Μάρθα και Μαρία, που είναι ικανές να πείσουν τον Ιησού μας να παρουσιάση το πτώμα του νεκρού νου και να διαταξη ως Πανσθενουργός Λόγος το «Λάζαρε, δέυρο ἔξω» από τον τάφο της αναισθησίας και «εἰσελθε εις την χαράν του Κυρίου σου». Αμήν.

http://oodegr.co/oode/pateres1/iwsif_vatopedinos/lazaros_1.htm

ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΗΣ ΠΕΜΠΤΗΣ (πρωΐ)....

ὁ Διάκονος: Τοῦ Κυρίου δεηθώμεν.

ὁ ἀ' χορός

Κύριε ἐλέησον.

ὁ Ἱερεύς: Ὅτι ἅγιος εἶ ὁ Θεὸς ἡμῶν...

τὸ Τρισάγιον

εἰτα τὸν Ἀπόστολον

Προκείμενον Ἦχος βαρὺς

Οἱ ἄρχοντες συνήχθησαν ἐπὶ τὸ αὐτό.

Στίχ. Ἵνα τί ἐφρύαξαν ἔθνη, καὶ λαοί.

Πρὸς Κορινθίους Α' Ἐπιστολῆς Παύλου τὸ Ἀνάγνωσμα

(Κέφ. ΙΑ', 23-32)

Ἀδελφοί, ἐγὼ παρέλαβον ἀπὸ τοῦ Κυρίου, ὃ καὶ παρέδωκα ὑμῖν, ὅτι ὁ Κύριος Ἰησοῦς ἐν τῇ νυκτί, ἣ παρεδίδοτο, ἔλαβεν ἄρτον, καὶ εὐχαριστήσας ἔκλασε, καὶ εἶπε, Λάβετε, φάγετε, τοῦτο μου ἐστὶ τὸ σῶμα, τὸ ὑπὲρ ὑμῶν κλῶμενον, τοῦτο ποιεῖτε εἰς τὴν ἐμὴν ἀνάμνησιν. Ὡσαύτως καὶ τὸ ποτήριον, μετὰ τὸ δειπνῆσαι, λέγων. Τοῦτο τὸ ποτήριον, ἡ καινὴ διαθήκη ἐστὶν ἐν τῷ ἐμῷ αἵματι. τοῦτο ποιεῖτε, Ὅσακις ἂν πίνητε, εἰς τὴν ἐμὴν ἀνάμνησιν. Ὅσακις γὰρ ἂν ἐσθίητε τὸν ἄρτον τοῦτον, καὶ τὸ ποτήριον τοῦτο πίνητε, τὸν θάνατον τοῦ Κυρίου καταγγέλλετε, ἄχρις οὗ ἂν ἔλθῃ. Ὡστε, ὅς ἂν ἐσθίῃ τὸν ἄρτον τοῦτον, ἢ πίνῃ τὸ ποτήριον τοῦ Κυρίου ἀναξίως, ἔνοχος ἔσται τοῦ σώματος καὶ αἵματος τοῦ Κυρίου. Δοκιμαζέτω δὲ ἄνθρωπος ἑαυτόν, καὶ οὕτως ἐκ τοῦ ἄρτου ἐσθιέτω, καὶ ἐκ τοῦ ποτηρίου πινέτω. Ὁ γὰρ ἐσθίων καὶ πίνων ἀναξίως, κρῖμα ἑαυτῷ ἐσθίει καὶ πίνει, μὴ διακρίνων τὸ σῶμα τοῦ Κυρίου. Διὰ τοῦτο ἐν ὑμῖν πολλοὶ ἀσθενεῖς καὶ ἄρρωστοι, καὶ κοιμῶνται ἱκανοί. Εἰ γὰρ ἑαυτοὺς διεκρίνομεν, οὐκ ἂν ἐκρινόμεθα. Κρινόμενοι δέ, ὑπὸ Κυρίου παιδεύομεθα, ἵνα μὴ **σὺν τῷ κόσμῳ κατακριθώμεν.**

Ἀλληλούϊα Ἦχος πλ. β'

Μακάριος ὁ συνιῶν ἐπὶ πτωχὸν καὶ πένητα.

Στίχ. Οἱ ἐχθροί μου εἶπον κακὰ μοι. Πότε ἀποθανεῖται, καὶ ἀπολείται τὸ ὄνομα αὐτοῦ.

Στίχ. 'Ο ἐσθίων ἄρτους μου, ἐμεγάλυνεν ἐπ' ἐμὲ πτερνισμόν.

...Ἀντὶ Χερουβικοῦ τὸ παρὸν Τροπάριον

Ἦχος πλ. β'

ὁ ἀ' χορὸς

Τοῦ Δείπνου σου τοῦ μυστικοῦ, σήμερον Ὡς Θεοῦ, κοινωνόν με παράλαβε, οὐ μὴ γὰρ τοῖς ἐχθροῖς σου τὸ Μυστήριον εἶπω, οὐ φίλημά σοι δώσω, καθάπερ ὁ Ἰούδας...

Μ.Εἵσοδος...(συνεχίζει πάλιν ὁ ἀ' χορὸς)

... ἀλλ' ὡς ὁ Ληστής ὁμολογῶ σοι. Μνήσθητί μου Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ Βασιλείᾳ σου.

Καὶ καθεξῆς ἡ Θεία Λειτουργία τοῦ Μεγάλου Βασιλείου (ἦχος β', μέλος ἀρχαῖον)

Εἰς τό, Ἐξαιρέτως. ὁ ἀ' χορὸς .τὸ Μέγα Μεγαλυνάριον .Ἐμμελὴς ἀπαγγελία εἰς τὸ κλιτὸν

Ἐπὶ σοὶ χαίρει, Κεχαριτωμένη, πᾶσα ἡ κτίσις, Ἀγγέλων τὸ σύστημα, καὶ ἀνθρώπων τὸ γένος· ἡγιασμένε ναέ, καὶ Παράδεισε λογικέ, παρθενικὸν καύχημα, ἐξ ἧς Θεὸς ἐσαρκώθη, καὶ παιδίον γέγονεν, ὁ πρὸ αἰώνων ὑπάρχων Θεὸς ἡμῶν.

Ἦχος α' ἐκ τοῦ Κε (μέλος ἀρχαῖον)

Τὴν γὰρ σὴν μήτραν, θρόνον ἐποίησε, καὶ τὴν σὴν γαστέρα, πλατυτέραν οὐρανῶν ἀπειργάσατο. Ἐπὶ σοὶ χαίρει Κεχαριτωμένη, πᾶσα ἡ κτίσις, **δόξα σοι.**

...Ἀντὶ Κοινωνικοῦ .ὁ β' χορὸς .Ἦχος πλ. β'

Τοῦ Δείπνου σου τοῦ μυστικοῦ, σήμερον Ὡς Θεοῦ, κοινωνόν με παράλαβε, οὐ μὴ γὰρ τοῖς ἐχθροῖς σου τὸ Μυστήριον εἶπω, οὐ φίλημά σοι δώσω, καθάπερ ὁ Ἰούδας, ἀλλ' ὡς ὁ Ληστής ὁμολογῶ σοι. Μνήσθητί μου Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ Βασιλείᾳ σου.

Ἀντὶ τοῦ «Εἶδομεν τὸ φῶς...»

Τοῦ Δείπνου σου τοῦ μυστικοῦ, **...(χύμα εἰς τὸ κλιτὸν)**

ἦχος β'

Εἶη τὸ ὄνομα Κυρίου εὐλογημένον ἀπὸ τοῦ νῦν καὶ ἕως τοῦ αἵωνος. **(τρὶς).**

Ἀπόλυσις

«... 'Ο δι' ὑπερβάλλουσιν ἀγαθότητα ὁδὸν ἀρίστην τὴν ταπείνωσιν ὑποδείξας ἐν τῷ νῖψαι τοὺς πόδας τῶν Μαθητῶν καὶ μέχρι Σταυροῦ καὶ Ταφῆς συγκαταβάς ἡμῖν Χριστὸς ὁ ἀληθινὸς Θεός...»

ΜΕΓΑΛΗ ΠΕΜΠΤΗ ΠΡΩΙ

ΜΕΤΑ ΦΟΒΟΥ ΘΕΟΥ ΠΙΣΤΕΩΣ ΚΑΙ ΑΓΑΠΗΣ ΠΡΟΣΕΛΘΕΤΕ

Σε κάθε θεία Λειτουργία ο ιερεὺς καλεῖ τους πιστοὺς να συμμετάσχουν στην Τράπεζα της Ζωῆς μετὰ φόβου Θεοῦ, πίστεως καὶ ἀγάπης. Με τὴν πρόσκλησή του αὐτή ο ιερεὺς μᾶς υποδεικνύει τὴν ψυχικὴ καὶ σωματικὴ προετοιμασία που πρέπει να κάνουμε για να παρακαθήσουμε στο Δείπνο του Χριστοῦ.

Λέει ο ιερός Χρυσόστομος: «Ὅταν πρόκειται να προσέλθετε στη θεία αὐτή καὶ φρικτὴ Τράπεζα, να προσέρχεστε με φόβο καὶ τρόπο, με συνείδηση καθαρὴ, με νηστεία καὶ προσευχή, χωρὶς να θορυβεῖτε καὶ να ποδοπατάτε καὶ να σπρώχνετε τους διπλανοὺς σας. Γιατί αὐτή ἡ αταξία εἶναι δείγμα τῆς πιο μεγάλης παραφροσύνης καὶ περιφρονήσεως των ἁγίων Μυστηρίων. Γι'

αυτό επιφέρει κόλαση και τιμωρία σε όσους τα κάνουν αυτά». Η θεία Κοινωνία, συνεχίζει ο άγιος Ιωάννης, «είναι φάρμακο σωτήριο των τραυμάτων μας, είναι πλούτος αιώνιος, πρόξενος της Βασιλείας των ουρανών. Ας αισθανθούμε, λοιπόν, φρίκη όταν πλησιάζουμε να κοινωνήσουμε... Ας δακρύσουμε και ας πενθήσουμε για τις αμαρτίες που κάναμε... Και αφού καθαρίσουμε τον εαυτό μας, ας πλησιάσουμε να κοινωνήσουμε με την ησυχία και ευταξία που αρμόζει, γιατί πλησιάζουμε τον Βασιλέα των ουρανών.

Και αφού δεχθούμε την άμωμη και αγία θυσία — δηλαδή το άγιο Σώμα και Αίμα του Χριστού — ας την καταφιλήσουμε, ας την αγκαλιάσουμε με τα μάτια μας, ας γεμίσουμε με θερμή πνευματική την διάνοια μας ώστε η σύναξη μας στον Ναό να μην γίνεται αιτία κατακρίσεως και καταδίκης, αλλά να μας οδηγεί στην σωφροσύνη της ψυχής μας, στην αγάπη, στην αρετή, στην συμφιλίωση προς τον Θεό, στην σταθερή ειρήνη. Να γίνεται η σύναξή μας θεμέλιο μυρίων αγαθών, ώστε και τους εαυτούς μας να αγιάσουμε και τους πλησίον μας να στερεώσουμε στην πίστη»...

Πρέπει όμως στο σημείο αυτό να αναφέρουμε και ένα άλλο άτοπο που συμβαίνει στην θεία Κοινωνία από τις γυναίκες: Πλησιάζουν το Ποτήριον της Ζωής με τα χείλια βαμμένα και δείχνουν έτσι ότι δεν έχουν συναίσθηση τι σημαίνει θεία Κοινωνία. Δεν θα έπρεπε ποτέ βέβαια να βάφονται οι γυναίκες και να αλλοιώνουν το φυσικό τους κάλλος. Κατεξοχήν όμως κατά την θεία Κοινωνία με το βάψιμο των χειλιών υβρίζουν τον Κύριο... Ο Χριστός δεν ευχαριστείται με αυτά τα χρώματα, αλλά επιθυμεί άλλη ομορφιά... την ομορφιά της ψυχής». Με αυτή την ψυχική ομορφιά πρέπει η γυναίκα να προσέρχεται στην θεία Κοινωνία.

Στην Τράπεζα του Κυρίου πρέπει να παρακαθήσουμε ενδεδυμένοι το ένδυμα του γάμου. Και το κύριο στολίδι του ενδύματος του γάμου είναι η αγάπη...

Εάν χρειάζεται προετοιμασία για να προσέλθουμε στην θεία Κοινωνία κατά το δυνατόν αξίως, χρειάζεται ανάλογα αγώνας και μετά την θεία Λειτουργία, για να μην φανούμε ανάξιοι της

δωρεάς του Χριστού. Ο ιερός Χρυσόστομος λέει: Δεν σας αναγκάζω να νηστεύετε και μετά την Θεία Μετάληψη, αν και θα ήταν καλό αυτό για σας. Όμως και να μην παραδίδεσθε σε φαγοπότια και απολαύσεις. «Ενώ έλαβες τον άρτον της Ζωής, λέει ο Άγιος, πράττεις έργον θανάτου και δεν φρίττεις; Δεν γνωρίζεις πόσα άτοπα εισέρχονται στην ζωή μας από τις απολαύσεις; Γέλια παράκαιρα, λόγοι άτακτοι, αστειότητες ολέθριες, ανόητες φλυαρίες και άλλα που δεν είναι καλό ούτε να τα αναφέρουμε.» Και αυτά τα πράττεις ενώ έχεις απολαύσει την Τράπεζα του Χριστού, κατά την ήμερα εκείνη που αξιώθηκες να εγγίσεις με την γλώσσα σου την αγία σάρκα Του... Όταν παραθέτεις τράπεζα υλική, ύψωσε τον νουν σου προς την Τράπεζα εκείνη, προς το Δείπνο του Κυρίου, προς την αγρυπνία των μαθητών Του την ιερή εκείνη νύχτα... Και η παρούσα ζωή είναι νύχτα. Ας αγρυπνούμε, λοιπόν, μαζί με τον Δεσπότη Χριστό, ας κατανυγούμε μαζί με τους Μαθητές Του...

Άκουσες στον Ναό ύμνους ιερούς, απόλαυσες την βασιλική Τράπεζα, γέμισες από το Άγιον Πνεύμα, συνέψαλές με τα Σεραφείμ, έγινες κοινωνός των ουρανίων Δυνάμεων.

Λοιπόν, μην πετάξεις τόση χαρά, μην διασκορπίσεις τον θησαυρό». Ας είναι τα έργα μας μετά την θεία Κοινωνία αντάξια της αγάπης του Χριστού. Με τον τρόπο αυτό θα έχουμε πάντα μέσα μας τον Χριστό.

«Ο ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΜΟΣ» Ιερομ. ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ
http://www.pigizois.net/tefxi_filadelf/101_150/104.htm

ΤΩΙ ΑΓΙΩΙ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΩΙ ΣΑΒΒΑΤΩΙ (πρωΐ)

**...ὁ α' χορός
Ἦχος α'**

Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Εἶτα ὁ μὲν Ἀναγνώστης λέγει τὸν ἐπόμενον Ὑμνον, ἡμεῖς δὲ μεθ' ἑνα ἕκαστον τῶν Στίχων αὐτῶν ψάλλομεν, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, ὡς ἔπεται.

ΥΜΝΟΣ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΤΡΙΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου, τὸν Κύριον, ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

ὁ β' χορός

Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Εὐλογεῖτε, Ἄγγελοι Κυρίου, οὐρανοὶ Κυρίου, τὸν Κύριον.

ὁ α' χορός

Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Εὐλογεῖτε, ὕδατα πάντα τὰ ὑπεράνω τῶν οὐρανῶν, πᾶσαι αἱ Δυνάμεις Κυρίου, τὸν Κύριον.

ὁ β' χορός

Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.
Εὐλογεῖτε, ἥλιος καὶ σελήνη, ἄστρο τοῦ οὐρανοῦ, τὸν Κύριον.

ὁ α' χορός

Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.
Εὐλογεῖτε, φῶς καὶ σκότος, νύκτες καὶ ἡμέραι, τὸν Κύριον.

ὁ β' χορός

Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.
Εὐλογεῖτε, πᾶς ὄμβρος καὶ δρόσος, πάντα τὰ πνεύματα, τὸν Κύριον.

ὁ α' χορός

Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.
Εὐλογεῖτε, πῦρ καὶ καῦμα, ψυχὸς καὶ καύσων, τὸν Κύριον.

ὁ β' χορός

Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.
Εὐλογεῖτε δρόσοι καὶ νιφετοί, πάγοι καὶ ψυχὸς, τὸν Κύριον.

ὁ α' χορός

Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.
Εὐλογεῖτε, πάχνη καὶ χιόνες, ἀστραπαὶ καὶ νεφέλαι τὸν Κύριον.

ὁ β' χορός

Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.
Εὐλογεῖτε, γῆ, ὄρη καὶ βουνοί, καὶ πάντα τὰ φυόμενα ἐν αὐτῇ, τὸν Κύριον.

ὁ α' χορός

Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.
Εὐλογεῖτε, πηγαί, θάλασσα, καὶ ποταμοί, κῆτη, καὶ πάντα τὰ κινούμενα ἐν τοῖς ὕδασι, τὸν Κύριον.

ὁ β' χορός

Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.
Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ, τὰ θηρία καὶ πάντα τὰ κτήνη, τὸν Κύριον.

ὁ α' χορός

Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.
Εὐλογεῖτε, υἱοὶ τῶν ἀνθρώπων, εὐλογεῖτω Ἰσραὴλ τὸν Κύριον.

ὁ β' χορός

Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.
Εὐλογεῖτε, Ἱερεῖς Κυρίου, δοῦλοι Κυρίου, τὸν Κύριον.

ὁ α' χορός

Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.
Εὐλογεῖτε, πνεύματα καὶ ψυχὰι Δικαίων, ὅσοι καὶ ταπεινοὶ τῇ καρδίᾳ, τὸν Κύριον.

ὁ β' χορός

Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.
Εὐλογεῖτε, Ἀνανία, Ἀζαρία, καὶ Μισαήλ, τὸν Κύριον.

ὁ α' χορός

Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.
Εὐλογεῖτε, Ἀπόστολοι, Προφῆται, καὶ Μάρτυρες Κυρίου, τὸν Κύριον.

ὁ β' χορός

Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.
Εὐλογοῦμεν Πατέρα Υἱόν, καὶ Ἅγιον Πνεῦμα τὸν Κύριον.

ὁ α' χορός

Τὸν Κύριον ὑμνοῦμεν, καὶ ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.
Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν, καὶ προσκυνοῦμεν τὸν Κύριον.

ὁ β' χορός

Τὸν Κύριον ὑμνοῦμεν, καὶ δοξολογοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Δ. ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΔΕΗΘΩΜΕΝ...

Ἀντὶ τοῦ Τρισαγίου

Ὅσοι εἰς Χριστὸν ἐβαπτίσθητε, Χριστὸν ἐνεδύσασθε. Ἀλληλούϊα.

Προκείμενον Ἦχος πλ. α'

Πᾶσα ἡ γῆ προσκυνησάτωσάν σοι, καὶ ψαλάτωσάν σοι.

Στίχ. Ἀλαλάξατε τῷ Κυρίῳ πᾶσα ἡ γῆ.

Πρὸς Ῥωμαίους Ἐπιστολῆς Παύλου τὸ Ἀνάγνωσμα

(Κεφ. ς', 3-11)

Ἀδελφοί, ὅσοι εἰς Χριστὸν ἐβαπτίσθημεν, εἰς τὸν θάνατον αὐτοῦ ἐβαπτίσθημεν. Συνετάφημεν οὖν αὐτῷ διὰ τοῦ βαπτίσματος εἰς τὸν θάνατον, ἵνα, ὥσπερ ἠγέρθη Χριστὸς ἐκ νεκρῶν διὰ τῆς δόξης τοῦ Πατρὸς, οὕτω καὶ ἡμεῖς ἐν καινότητι ζωῆς περιπατήσωμεν. Εἰ γὰρ σύμφυτοι γεγόναμεν τῷ ὁμοιώματι τοῦ θανάτου αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ τῆς ἀναστάσεως ἐσόμεθα, τοῦτο γινώσκοντες, ὅτι ὁ παλαιὸς ἡμῶν ἄνθρωπος συνεσταυρώθη, ἵνα καταργηθῇ τὸ σῶμα τῆς ἁμαρτίας, τοῦ μηκέτι δουλεύειν ἡμᾶς τῇ ἁμαρτίᾳ. Ὁ γὰρ ἀποθανὼν δεδικαίωται ἀπὸ τῆς ἁμαρτίας. Εἰ δὲ ἀπεθάνομεν σὺν Χριστῷ, πιστεύομεν ὅτι καὶ συζήσομεν αὐτῷ, εἰδότες, ὅτι Χριστὸς ἐγερθεὶς ἐκ νεκρῶν, οὐκέτι ἀποθνήσκει, θάνατος αὐτοῦ οὐκέτι κυριεύει. Ὁ γὰρ ἀπέθανε τῷ ἁμαρτίᾳ, ἀπέθανεν ἐφάπαξ, ὃ δὲ ζῇ, ζῇ τῷ Θεῷ. Οὕτω καὶ ὑμεῖς λογίζεσθε ἑαυτοὺς, νεκροὺς μὲν εἶναι τῇ ἁμαρτίᾳ, ζῶντας δὲ τῷ Θεῷ, **ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν.**

(Ο ΙΕΡΕΥΣ ΣΚΟΡΠΙΖΕΙ ΦΥΛΛΑ ΔΑΦΝΗΣ ΨΑΛΛΟΝΤΑΣ)

ἀντὶ τοῦ «Ἀλληλούϊα»

Ἦχος βαρὺς

Ἀνάστα, ὁ Θεός, κρίνον τὴν γῆν, ὅτι σὺ κατακληρονομήσεις ἐν πᾶσι τοῖς ἔθνεσι.

Τὸν αὐτὸν ψάλλομεν καὶ ἐν ἐνὶ ἐκάστῳ τῶν ἐπομένων Στίχων τοῦ Ψαλμοῦ πα', λεγομένων παρὰ τοῦ Ἀναγνώστου χύμα.

Στίχ. Ὁ Θεὸς ἔστη ἐν συναγωγῇ Θεῶν, ἐν μέσῳ δὲ θεοὺς διακρινεῖ.

Ἀνάστα, ὁ Θεός, κρίνον τὴν γῆν, ὅτι σὺ κατακληρονομήσεις ἐν πᾶσι τοῖς ἔθνεσι.

Στίχ. Ἔως πότε κρίνετε ἀδικίαν, καὶ πρόσωπα ἁμαρτωλῶν λαμβάνετε;

Ἀνάστα, ὁ Θεός, κρίνον τὴν γῆν, ὅτι σὺ κατακληρονομήσεις ἐν πᾶσι τοῖς ἔθνεσι.

Στίχ. Κρίνατε ὀρφανῷ καὶ πτωχῷ, ταπεινὸν καὶ πένητα δικαιώσατε.

Ἀνάστα, ὁ Θεός, κρίνον τὴν γῆν, ὅτι σὺ κατακληρονομήσεις ἐν πᾶσι τοῖς ἔθνεσι.

Στίχ. Ἐξέλεσθε πένητα καὶ πτωχόν, ἐκ χειρὸς ἁμαρτωλοῦ ρύσασθε αὐτόν.

Ἀνάστα, ὁ Θεός, κρίνον τὴν γῆν, ὅτι σὺ κατακληρονομήσεις ἐν πᾶσι τοῖς ἔθνεσι.

Στίχ. Οὐκ ἔγνωσαν, οὐδὲ συνήκαν, ἐν σκότει διαπορεύονται, σαλευθήτωσαν πάντα τὰ θεμέλια τῆς γῆς.

Ἀνάστα, ὁ Θεός, κρίνον τὴν γῆν, ὅτι σὺ κατακληρονομήσεις ἐν πᾶσι τοῖς ἔθνεσι.

Στίχ. Ἐγὼ εἶπα, θεοὶ ἐστε, καὶ υἱοὶ Ὑψίστου πάντες, ὑμεῖς δὲ ὡς ἄνθρωποι ἀποθνήσκετε, καὶ ὡς εἰς τῶν ἀρχόντων πίπτετε.

Ἀνάστα, ὁ Θεός, κρίνον τὴν γῆν, ὅτι σὺ κατακληρονομήσεις ἐν πᾶσι τοῖς ἔθνεσι.

(Ο ΔΙΑΚΟΝΟΣ) Ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον...

Εὐαγγέλιον

Ὅψὲ Σαββάτων, τῇ ἐπιφωσκούσῃ ...

Ἀντὶ δὲ τοῦ Χερουβικοῦ, ψάλλομεν τὸ παρὸν Τροπάριον

ὁ α' χορός

Ἦχος πλ. α'

Σιγησάτω πᾶσα σὰρξ βροτεία, καὶ στήτω μετὰ φόβου καὶ τρόμου, καὶ μηδὲν γήϊνον ἐν ἑαυτῇ λογιζέσθω, ὁ γὰρ Βασιλεὺς τῶν βασιλευόντων, καὶ Κύριος τῶν κυριευόντων, προσέρχεται σφαγιασθῆναι, καὶ δοθῆναι εἰς βρώσιν τοῖς πιστοῖς, προηγούνται δὲ τούτου, οἱ χοροὶ τῶν Ἀγγέλων, μετὰ πάσης ἀρχῆς καὶ ἐξουσίας,...

Μ.Εἵσοδος...(καὶ συνεχίζει πάλιν ὁ ἀ'χορὸς)

...τὰ πολυόμματα Χερουβείμ, καὶ τὰ ἑξαπτέρυγα Σεραφεείμ, τὰς ὄψεις καλύπτοντα, καὶ βοῶντα τὸν ὕμνον. Ἀλληλοῦῖα, Ἀλληλοῦῖα, Ἀλληλοῦῖα.

Καὶ καθεξῆς ἡ Θεία Λειτουργία τοῦ Μεγάλου Βασιλείου (ἦχος β', μέλος ἀρχαῖον)

Εἰς τό, Ἐξαιρέτως

ὁ ἀ' χορὸς

τὸ Μέγα Μεγαλυνάριον

Ἐμμελής ἀπαγγελία εἰς τὸ κλιτὸν

Ἐπὶ σοὶ χαίρει, Κεχαριτωμένη, πᾶσα ἡ κτίσις, Ἀγγέλων τὸ σύστημα, καὶ ἀνθρώπων τὸ γένος· ἡγιασμένε ναέ, καὶ Παράδεισε λογικέ, παρθενικὸν καύχημα, ἐξ ἧς Θεὸς ἐσαρκώθη, καὶ παιδίον γέγονεν, ὁ πρὸ αἰώνων ὑπάρχων Θεὸς ἡμῶν.

Ἦχος α' ἐκ τοῦ Κε (μέλος ἀρχαῖον)

Τὴν γὰρ σὴν μήτραν, θρόνον ἐποίησε, καὶ τὴν σὴν γαστέρα, πλατυτέραν οὐρανῶν ἀπειργάσατο. Ἐπὶ σοὶ χαίρει Κεχαριτωμένη, πᾶσα ἡ κτίσις, **δόξα σοι.**

ὁ β' χορὸς

Κοινωνικὸν ἦχος α'

Ἐξηγέρθη ὡς ὁ ὑπνῶν Κύριος, καὶ ἀνέστη σῶζων ἡμᾶς. Ἀλληλοῦῖα.

Ἀντὶ τοῦ «Εἶδομεν τὸ φῶς» τὸ παρὸν

ὁ ἀ' χορὸς

ἦχος β' εἰρμολογικὸς

Μνήσθητι, εὐσπλαγχνε, καὶ ἡμῶν, καθὼς ἐμνημόνευσας τοῦ ληστοῦ, ἐν τῇ Βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν.

Ἀπόλυσις

«...ὁ ἀναστάς...»

ΜΕΓΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ. Γιατί κατέβηκε ο Χριστός στον Ἄδη.

Πρώτον, το έκανε για να συντρίψει τις πύλες του Ἄδου, στην πραγματικότητα για να καταργήση τον θάνατο και το κράτος του διαβόλου. Ἦδη το γεγονός αυτό είχε προφητευθῇ στην Παλαιά Διαθήκη. Ο Προφητάναξ Δαυίδ εἶπε: "συνέτριψε πύλας χαλκάς και μοχλοὺς σιδηροὺς συνέθλασεν" (Ψαλμ. ρστ', 16). Και ο Προφήτης Ησαΐας παρουσιάζει τον λόγο του Θεού: "εγώ ἐμπροσθέν σου πορεύσομαι και ὀρη ομαλιῶ, θύρας χαλκάς συντρίψω και μοχλοὺς σιδηροὺς συγκλάσω" (Ησ. με', 2). Ο ιερὸς Χρυσόστομος, ερμηνεύοντας αυτό το γεγονός, επισημαίνει ὅτι δεν εἶπε ὅτι ἀνοίξε χάλκινες πύλες, ἀλλά ὅτι τις συνέτριψε για να γίνῃ ἀχρηστο το δεσμωτήριον. Ούτε εἶπε ὅτι ἀφήρεσε τους μοχλοὺς, ἀλλά ὅτι τους συνέθλασε, ὥστε να φανῇ ἀδύνατη η φυλακή, γιατί ἐκεῖ που δεν ὑπάρχει θύρα, ούτε μοχλός, ἐκεῖ κι αν εἰσέλθῃ κανεὶς δεν μπορεί να κρατηθῇ. Ὅταν ο Χριστός καταστρέφῃ και κομματιάζῃ κάτι, τότε κανεὶς δεν μπορεί να το επιδιορθώσῃ.

Δεύτερον, κατέβηκε στον Άδη για να κυριεύση και να υποδουλώση τον διάβολο, ο οποίος τότε ήταν άρχοντας του θανάτου και του Άδου. Ο Ίδιος, άλλωστε, κατά την διάρκεια της ζωής Του, δίδασκε ότι δεν μπορεί κανείς να μπη μέσα στην οικία του δυνατού, να αρπάξη τα σκεύη του και να λεηλατήση το σπίτι του, εάν προηγουμένως δεν δέση τον ισχυρό (Ματθ. ιβ', 29). Έτσι, λοιπόν, με την κάθοδό Του στον Άδη ο Χριστός έδεσε τον διάβολο, που σημαίνει ότι αυτός δεν έχει πια καμιά εξουσία επάνω στους ανθρώπους.

Τρίτον, κατέβηκε ο Χριστός στον Άδη για να γεμίση τα πάντα με το φως της θεότητός Του. Ο Απόστολος Παύλος παρουσιάζει μια τέτοια διδασκαλία, όταν λέγη: "τό δε ανέβη τί εστιν ει μη ότι και κατέβη πρώτον εις τα κατώτερα μέρη της γής; ο καταβάς αυτός εστι και ο αναβάς υπεράνω πάντων των ουρανών, ίνα πληρώση τα πάντα" (Εφ. δ', 9). Έτσι, η κατάβαση του Χριστού και στα κατώτερα μέρη της γης έγινε για να πληρωθούν τα πάντα από το φως Του, και ουσιαστικά να καταργηθή και το κράτος του θανάτου. Βέβαια, πρέπει να γίνη διάκριση ότι άλλο είναι η ενέργεια του Θεού που πληροί τα πάντα, και άλλο η θεοποιός ενέργεια του Θεού που μετέχεται μόνον από τους θεουμένους. Ο άγιος Γρηγόριος ο Θεολόγος λέγει ότι έπρεπε να ευρεθούν προσκυνητές του Θεού όχι μόνο στα άνω, αλλά και στα κάτω, ώστε όλα να πληρωθούν και να γεμίσουν από την δόξα του Θεού. Μέσα σε αυτήν την προοπτική είναι γραμμένα και τα τροπάρια της Εκκλησίας μας: "Ίνα σου της δόξης τα πάντα πληρώσης καταπεφοίτηκας εν κατωτάτοις της γής". Και ο άγιος Ιωάννης ο Δαμασκηνός θα ψάλη πανηγυρικά: "Νύν πάντα πεπλήρωται φωτός, ουρανός τε και γη και τα καταχθόνια. Εορταζέτω γούν πάσα Κτίσις την έγερσιν Χριστού εν ή εστερέωται".

Τέταρτον, κατέβηκε ο Χριστός στον Άδη, ώστε να επαναληφθούν και να γίνουν και εκεί όσα έγιναν στην γή. Όπως στην γη κήρυξε την ειρήνη, έδωσε άφεση αμαρτιών στους αμαρτωλούς, έδωσε το φως των οφθαλμών στους τυφλούς και έγινε αιτία σωτηρίας για όσους πίστευσαν, αλλά και έλεγχος απιστίας για όσους απείθησαν, το ίδιο έπρεπε να γίνη και στον

Αδη, όπου υπήρχαν οι ψυχές αυτών που είχαν πεθάνει, ώστε ολόκληρη η ανθρωπίνη φύση, όλη η ανθρωπότητα να ακούση το λυτρωτικό μήνυμα του Χριστού. Όπως στους κατοικούντας στην γη ανέτειλε ο ήλιος της δικαιοσύνης, έτσι και σε αυτούς που κατοικούσαν στο σκοτάδι και στην σκιά του θανάτου έπρεπε να λάμψη το φως του Θεού (άγ. Ιωάννης Δαμασκηνός).

«ΟΙ ΔΕΣΠΟΤΙΚΕΣ ΕΟΡΤΕΣ» Σεβ. Μητροπολίτου Ναυπάκτου και Αγίου Βλασίου Ιεροθέου.

Τὰ Προκείμενα τοῦ Ἀποστόλου καὶ Τὰ Ἀλληλουϊάρια τοῦ Εὐαγγελίου τῶν Κυριακῶν ἐν αἷς οὐ συμπίπτει ἐορτὴ

Προκείμενον. Ἦχος α'

Γένοιτο, Κύριε, τὸ ἔλεός σου ἐφ' ἡμᾶς.

Στίχ. Ἀγαλλιᾶσθε, δίκαιοι, ἐν Κυρίῳ.

Ἀλληλουϊα Ἦχος α', Ὁ Θεὸς ὁ διδοὺς ἐκδικήσεις ἐμοὶ καὶ ὑποτάξας λαοὺς ὑπ' ἐμέ. Στίχ. Μεγαλύνων τὰς σωτηρίας τοῦ βασιλέως αὐτοῦ καὶ ποιῶν ἔλεος τῷ χριστῷ αὐτοῦ.

Κοινωνικόν: Αἰνεῖτε τὸν Κύριον ἐκ τῶν οὐρανῶν.

Προκείμενον. Ἦχος β'

Ἰσχύς μου καὶ ὕμνησίς μου ὁ Κύριος.

Στίχ. Παιδεύων ἐπαίδευσέ με ὁ Κύριος.

Ἀλληλουϊα Ἦχος β', Ἐπακούσαι σου Κύριος ἐν ἡμέρᾳ θλίψεως. Στίχ. Κύριε, σῶσον τὸν βασιλέα, καὶ ἐπάκουσον ἡμῶν.

Προκείμενον. Ἦχος γ'

Ψάλατε τῷ Θεῷ ἡμῶν, ψάλατε.

Στίχ. Πάντα ἔθνη κροτήσατε χεῖρας.

Ἀλληλουϊα Ἦχος γ', Ἐπί σοί, Κύριε, ἤλπισα, μὴ καταισχυθεῖν εἰς τὸν αἰῶνα. Στίχ. Γενοῦ μοι εἰς Θεὸν ὑπερασπιστὴν.

Προκείμενον. Ἦχος δ'

Ὡς ἐμεγαλύνθη τὰ ἔργα σου, Κύριε· πάντα ἐν σοφίᾳ ἐποίησας.

Στίχ. Εὐλόγει, ἡ ψυχὴ μου, τὸν Κύριον.

Ἀλληλουϊα Ἦχος δ', Ἐντεινε καὶ κατευοδοῦ καὶ βασιλεὺς ἔνεκεν ἀληθείας καὶ πραότητος καὶ δικαιοσύνης. Στίχ. Ἠγάπησας δικαιοσύνην καὶ ἐμίσησας ἀνομίαν.

Προκείμενον. Ἦχος πλ. α'

Σύ, Κύριε, φυλάξαις ἡμᾶς καὶ διατηρήσαις ἡμᾶς.

Στίχ. Σῶσόν με, Κύριε, ὅτι ἐκλέλοιπεν ὁσος.

Ἀλληλουϊα Ἦχος πλ. α', Τὰ ἑλέη σου, Κύριε, εἰς τὸν αἰῶνα ᾄσομαι. Στίχ. Ὅτι εἶπας· Εἰς τὸν αἰῶνα ἔλεος οἰκοδομηθήσεται.

Προκείμενον. Ἦχος πλ. β'

Σῶσον, Κύριε, τὸν λαόν σου καὶ εὐλόγησον τὴν κληρονομίαν σου.

Στίχ. Πρὸς σέ, Κύριε, κεκράξομαι, ὁ Θεός μου.

Ἀλληλουϊα Ἦχος πλ. β', Ὁ κατοικῶν ἐν βοήθειᾳ τοῦ Ὑψίστου, ἐν σκέπῃ τοῦ Θεοῦ τοῦ οὐρανοῦ αὐλισθήσεται. Στίχ. Ἐρεῖ τῷ Κυρίῳ· ἀντιλήπτωρ μου εἶ.

Προκείμενον. Ἦχος βαρύς

Κύριος ἰσχύϊν τῷ λαῷ αὐτοῦ δώσει.

Στίχ. Ἐνέγκατε τῷ Κυρίῳ υἱοὶ Θεοῦ, ἐνέγκατε τῷ Κυρίῳ δόξαν καὶ τιμὴν.

Ἀλληλουϊα Ἦχος βαρύς, Ἀγαθὸν τὸ ἐξομολογεῖσθαι τῷ Κυρίῳ. Στίχ. Τοῦ ἀναγγέλλειν τῷ πρωτῷ τὸ ἔλεός σου καὶ τὴν ἀλήθειάν σου κατὰ νύκτα.

**Προκείμενον. Ἦχος πλ, δ', Εὐξασθε καὶ ἀπόδοτε Κυρίῳ τῷ Θεῷ ἡμῶν.
Στίχ. Γνωστός ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ ὁ Θεός, ἐν τῷ Ἰσραὴλ μέγα τὸ ὄνομα αὐτοῦ.**

Ἀλληλούϊα Ἦχος πλ, δ', Δεῦτε ἀγαλλιασώμεθα τῷ Κυρίῳ, ἀλαλάζωμεν τῷ Θεῷ τῷ Σωτῆρι ἡμῶν. Στίχ. Προφθάσωμεν τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ἐν ἐξομολογήσει.

9-3, Μνήμη τῶν Ἀγίων Τεσσαράκοντα Μαρτύρων, τῶν ἐν Σεβαστείᾳ τῇ πόλει μαρτυρησάντων.

Προκείμενον. Ἦχος γ' [Ψαλμός μστ' 46]

Στίχ. Σύ, Κύριε, φυλάξαις ἡμᾶς καὶ διατηρήσαις ἡμᾶς.

Στίχ. Σώσόν με, Κύριε, ὅτι ἐκέλειπεν ὁσῖος.

Πρὸς Ἑβραίους Ἐπιστολῆς Παύλου

Κεφ. 12: 1-10

Ἀδελφοί, τοσοῦτον ἔχοντες περικείμενον ἡμῖν νέφος μαρτύρων, ὄγκον ἀποθέμενοι πάντα καὶ τὴν εὐπερίστατον ἁμαρτίαν, δι' ὑπομονῆς τρέχωμεν τὸν προκείμενον ἡμῖν ἀγῶνα, ἀφορῶντες εἰς τὸν τῆς πίστεως ἀρχηγὸν καὶ τελειωτὴν Ἰησοῦν, ὃς ἀντὶ τῆς προκειμένης αὐτῷ χαρᾶς ὑπέμεινε σταυρόν, αἰσχύνῃς καταφρονήσας, ἐν δεξιᾷ τε τοῦ θρόνου τοῦ Θεοῦ κεκάθικεν. Ἀναλογίσασθε γὰρ τὸν τοιαύτην ὑπομεμενηκότα ὑπὸ τῶν ἁμαρτωλῶν εἰς αὐτὸν ἀντιλογίαν, ἵνα μὴ κάμῃτε ταῖς ψυχαῖς ὑμῶν ἐκλυόμενοι. Οὕτω μέχρις αἵματος ἀντικατέστητε πρὸς τὴν ἁμαρτίαν ἀνταγωνιζόμενοι, καὶ ἐκλέλυσθε τῆς παρακλήσεως, ἥτις ὑμῖν ὡς υἱοῖς διαλέγεται· υἱέ μου, μὴ ὀλιγώρει παιδείας Κυρίου, μηδὲ ἐκλύου ὑπ' αὐτοῦ ἐλεγχόμενος. Ὅν γὰρ ἀγαπᾷ Κύριος παιδεύει, μαστιγοῖ δὲ πάντα υἱὸν ὃν παραδέχεται. Εἰ παιδεῖν ὑπομένετε, ὡς υἱοῖς ὑμῖν προσφέρεται ὁ Θεός· τίς γὰρ ἔστιν υἱὸς ὃν οὐ παιδεύει πατήρ; Εἰ δὲ χωρὶς ἔστε παιδείας, ἥς μέτοχοι γεγόνασιν πάντες, ἄρα νόθοι ἔστε καὶ οὐκ υἱοί. Εἴτα τοὺς μὲν τῆς σαρκὸς ἡμῶν πατέρας εἶχομεν παιδευτὰς καὶ ἐνετρεπόμεθα· οὐ πολλῷ μᾶλλον ὑποταγησόμεθα τῷ πατρὶ τῶν πνευμάτων καὶ ζήσομεν; Οἱ μὲν γὰρ πρὸς ὀλίγας ἡμέρας κατὰ τὸ δοκοῦν αὐτοῖς ἐπαίδευον, ὁ δὲ ἐπὶ τὸ συμφέρον, εἰς τὸ μεταλαβεῖν τῆς ἀγιότητος αὐτοῦ.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΑ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΘΕΙΑΝ ΜΕΤΑΛΛΗΨΙΝ (δεν την διαβάζουμε την Διακαινήσιμο και την απόδοσι του Πάσχα). **Ἐπὶ** δὲ τύχῃς τῆς καλῆς μετουσίᾳς τῶν ζωοποιῶν μυστικῶν δωρημάτων, ὕμνησον εὐθύς, εὐχαρίστησον μέγα, καὶ τάδε θερμῶς ἐκ ψυχῆς Θεῷ λέγε· Δόξα σοι, ὁ Θεός· δόξα σοι, ὁ Θεός· δόξα σοι, ὁ Θεός! **Εὐχαριστῶ** σοι, Κύριε, ὁ Θεός μου, ὅτι οὐκ ἀπώσω με τὸν ἁμαρτωλόν, ἀλλὰ κοινωνόν με γενέσθαι τῶν ἁγιασμάτων σου κατηξίωσας. Εὐχαριστῶ σοι, ὅτι μέ τὸν ἀνάξιον μεταλαβεῖν τῶν ἀχράντων σου καὶ ἐπουρανίων δωρεῶν κατηξίωσας. Ἀλλά, Δέσποτα φιλόανθρωπε, ὁ ὑπὲρ ἡμῶν ἀποθανὼν τε καὶ ἀναστὰς καὶ χαρισάμενος ἡμῖν τὰ φρικτὰ ταῦτα καὶ ζωοποιά σου Μυστήρια, ἐπ' εὐεργεσίᾳ καὶ ἁγιασμῷ τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων ἡμῶν, δὸς γενέσθαι ταῦτα κάμοι εἰς ἴασιν ψυχῆς τε καὶ σώματος, εἰς ἀποτροπὴν παντὸς ἐναντίου, εἰς φωτισμὸν τῶν ὀφθαλμῶν τῆς καρδίας μου, εἰς εἰρήνην τῶν ψυχικῶν μου δυνάμεων, εἰς πίστιν ἀκαταίσχυντον, εἰς ἀγάπην ἀνυπόκριτον, εἰς πλησμονὴν σοφίας, εἰς περιποίησιν τῶν ἐντολῶν σου, εἰς προσθήκην τῆς θείας σου χάριτος καὶ τῆς σῆς βασιλείας οἰκείωσιν· ἵνα ἐν τῷ ἁγιασμῷ σου δι' αὐτῶν φυλαττόμενος, τῆς σῆς χάριτος μνημονεύω διὰ παντὸς καὶ μηκέτι ἐμαυτῷ ζῶ, ἀλλὰ σοὶ τῷ ἡμετέρῳ Δεσπότῃ καὶ εὐεργέτῃ. Καὶ οὕτω τοῦ τῇδε βίου ἀπάρας ἐπ' ἐλπίδι ζωῆς αἰωνίου, εἰς τὴν αἰδίον καταντήσω ἀνάπαυσιν, ἔνθα ὁ τῶν ἐορταζόντων ἦχος ὁ ἀκατάπαυστος καὶ ἡ ἀπέραντος ἡδονὴ τῶν καθορώντων τοῦ σοῦ προσώπου τὸ κάλλος τὸ ἄρρητον. Σὺ γὰρ εἰ τὸ ὄντως ἐφετὸν καὶ ἡ ἀνέκφραστος εὐφροσύνη τῶν ἀγαπώντων σε, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ σὲ ὕμνῃ πᾶσα ἡ κτίσις εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν. **Δέσποτα** Χριστέ ὁ Θεός, βασιλεῦ τῶν αἰώνων καὶ δημιουργε τῶν ἀπάντων, εὐχαριστῶ σοι ἐπὶ πᾶσιν, οἷς παρέσχου μοι ἀγαθοίς, καὶ ἐπὶ τῇ μεταλήψει τῶν ἀχράντων καὶ ζωοποιῶν σου μυστηρίων. Δέομαι οὖν σου, ἀγαθὲ καὶ φιλόανθρωπε· φύλαξόν με ὑπὸ τὴν σκέπην σου καὶ ἐν τῇ τῶν πτερύγων σου σκιᾷ· καὶ δώρησαί μοι ἐν καθαρῷ συνειδότη, μέχρις ἐσχάτης μου ἀναπνοῆς, ἐπαξίως μετέχειν τῶν ἁγιασμάτων σου, εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν καὶ εἰς ζωὴν αἰώνιον. Σὺ γὰρ εἰ ὁ ἄρτος τῆς ζωῆς, ἡ πηγὴ τοῦ ἁγιασμοῦ, ὁ δοτὴρ τῶν ἀγαθῶν· καὶ σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπομεν, σὺν τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Ἀγίῳ Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν. **Ὁ δοὺς τροφήν** μοι σὰρκα σὴν ἐκουσίως, ὁ πῦρ ὑπάρχων καὶ φλέγων ἀναξίους, μὴ δὴ καταφλέξης με, μὴ Πλαστοργέ μου· μᾶλλον δίελθε πρὸς μελῶν μου συνθέσεις, εἰς πάντας ἀρμούς, εἰς νεφρούς, εἰς καρδίαν· φλέξον δ' ἀκάνθας τῶν ὅλων μου πταισμάτων. Ψυχὴν κάθαρον, ἀγίασον τὰς φρένας· τὰς ἰγνύας στήριξον ὅστέοις ἅμα· αἰσθήσεων φώτισον ἀπλὴν πεντάδα· ὅλον με τῷ σῷ συγκαθήλωσον φόβῳ. Ἀεὶ σκέπε, φρούρει τε καὶ φύλαττέ με ἐκ παντὸς ἔργου καὶ λόγου ψυχοφθόρου. Ἀγνίζε καὶ κάθαρε καὶ ῥύθμιζέ με·

κάλλυνε, συνέτιζε καὶ φώτιζε με· δεῖξόν με σὸν σκῆνωμα Πνεύματος μόνου, καὶ μηκέτι σκῆνωμα τῆς ἁμαρτίας· ἵν' ὡς σὸν οἶκον εἰσόδω κοινωνίας, ὡς πῦρ με φεύγη πᾶς κακοῦργος, πᾶν πάθος. Πρέσβεις φέρω σοι πάντας ἡγιασμένους, τὰς ταξιαρχίας τε τῶν Ἀσωμάτων, τὸν Πρόδρομόν σου, τοὺς σοφοὺς Ἀποστόλους, πρὸς τοῖς δε σὴν ἄχραντον ἀγνὴν Μητέρα· ὦν τὰς λιτάς, εὐσπλαχνε, δέξαι, Χριστέ μου, καὶ φωτὸς παῖδα τὸν σὸν ἔργασαι λάτριν. Σὺ γὰρ ὑπάρχεις ἁγιασμὸς καὶ μόνος ἡμῶν, ἀγαθέ, τῶν ψυχῶν καὶ λαμπρότης· καὶ σοὶ πρεπόντως, ὡς Θεῷ καὶ Δεσπότῃ, δόξαν ἅπαντες πέμπομεν καθ' ἡμέραν. **Τὸ Σώμά σου τὸ ἅγιον**, Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, γένοιτό μοι εἰς ζωὴν αἰώνιον, καὶ τὸ Αἷμά σου τὸ τίμιον εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν. Γένοιτό δε μοι ἡ εὐχαριστία αὕτη εἰς χαράν, ὑγίαν καὶ εὐφροσύνην· καὶ ἐν τῇ φοβερᾷ καὶ δευτέρᾳ ἐλεύσει σου ἀξιώσόν με τὸν ἁμαρτωλὸν στῆναι ἐκ δεξιῶν τῆς σῆς δόξης, πρεσβείαις τῆς παναχράντου σου Μητρός, καὶ πάντων σου τῶν Ἀγίων. Ἀμήν. **Παναγία** Δέσποινα, Θεοτόκε, τὸ φῶς τῆς ἐσκοτισμένης μου ψυχῆς, ἡ ἐλπίς, ἡ σκέπη, ἡ καταφυγή, ἡ παραμυθία, τὸ ἀγαλλίαμά μου, εὐχαριστῶ σοι, ὅτι ἡξιώσάς με τὸν ἀνάξιον κοινωνὸν γενέσθαι τοῦ ἀχράντου Σώματος καὶ τοῦ Τιμίου Αἵματος τοῦ Υἱοῦ σου. Ἀλλ' ἡ τεκοῦσα τὸ ἀληθινὸν φῶς, φώτισόν μου τοὺς νοητοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς καρδίας· ἡ τὴν πηγὴν τῆς ἀθανασίας κυήσασα, ζωοποίησόν με τὸν τεθνατωμένον τῇ ἁμαρτίᾳ, ἡ τοῦ ἐλεήμονος Θεοῦ φιλεύσπλαχνος Μήτηρ, ἐλέησόν με, καὶ δὸς κατάνυξιν καὶ συντριβὴν ἐν τῇ καρδίᾳ μου καὶ ταπεινώσιν ἐν τοῖς διανοήμασί μου, καὶ ἀνάκλησιν ἐν ταῖς αἰχμαλωσίαις τῶν λογισμῶν μου. Καὶ ἀξιώσόν με, μέχρι τελευταίας μου ἀναπνοῆς, ἀκατακρίτως ὑποδέχεσθαι τῶν ἀχράντων Μυστηρίων τὸν ἁγιασμόν, εἰς ἴασιν ψυχῆς τε καὶ σώματος· καὶ παράσχου μοι δάκρυα μετανοίας καὶ ἐξομολογήσεως, εἰς τὸ ὑμνεῖν καὶ δοξάζειν σε πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς μου. Ὅτι εὐλογημένη καὶ δεδοξασμένη ὑπάρχεις εἰς τοὺς αἰῶνας· Ἀμήν (3). **Ὁ ἱερεὺς·** Νῦν ἀπολύεις τὸν δούλον σου, Δέσποτα, κατὰ τὸ ῥῆμα σου, ἐν εἰρήνῃ· ὅτι εἶδον οἱ ὀφθαλμοί μου τὸ σωτήριόν σου, ὃ ἠτοίμασας κατὰ πρόσωπον πάντων τῶν λαῶν· φῶς εἰς ἀποκάλυψιν ἐθνῶν, καὶ δόξαν λαοῦ σου Ἰσραὴλ. Ἅγιος ὁ Θεός, Ἅγιος Ἰσχυρός, Ἅγιος Ἀθάνατος, ἐλέησον ἡμᾶς (ἐκ τρίτου). *(στην Διακαινήσιμο Χριστὸς ἀνέστη...)* Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ ἁγίῳ Πνεύματι, καὶ νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν. Παναγία Τριάς, ἐλέησον ἡμᾶς. Κύριε, ἱλάσθητι ταῖς ἁμαρτίαις ἡμῶν. Δέσποτα, συγκώρησον τὰς ἀνομίας ἡμῖν. Ἄγιε, ἐπίσκεψαι καὶ ἴασαι τὰς ἀσθενείας ἡμῶν, ἕνεκεν τοῦ ὀνόματός σου. Κύριε ἐλέησον. Κύριε ἐλέησον, Κύριε ἐλέησον. Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ ἁγίῳ Πνεύματι, καὶ νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν. Πάτερ ἡμῶν, ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς, ἁγιασθήτω τὸ ὄνομά σου· ἐλθέτω ἡ βασιλεία σου· γενηθῇ τὸ θέλημά σου ὡς ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ τῆς γῆς. Τὸν ἄρτον ἡμῶν τὸν ἐπιούσιον δὸς ἡμῖν σήμερον· καὶ ἄφες ἡμῖν τὰ ὀφειλήματα ἡμῶν, ὡς καὶ ἡμεῖς ἀφίεμεν τοῖς ὀφειλέταις ἡμῶν καὶ μὴ εἰσενέγκῃς ἡμᾶς εἰς πειρασμόν, ἀλλὰ ῥύσαι ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ πονηροῦ. **Ὅτι σοῦ ἐστὶν ἡ Βασιλεία καὶ ἡ δύναμις καὶ ἡ δόξα, τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.** Χ.: Ἀμήν.

[Τὸ Ἀπολυτίκιον τῆς ἡμέρας (καὶ τὸ Θεοτοκίον, τὸ τοῦ Ναοῦ) καὶ τὸ Ἀπολυτίκιον καὶ Κοντάκιον τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου ἢ τοῦ Μεγάλου Βασιλείου. [Εἰ δε ἐστὶ Δεσποτική ἢ Θεομητορική ἑορτή, λέγε πρῶτον τὸ Ἀπολυτίκιον τροπάριον τῆς ἑορτῆς, εἴτα τὸ τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου ἢ τοῦ Μεγάλου Βασιλείου.]

Ἀπολυτίκιον τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου. Ἦχος πλ. δ'.

Ἡ τοῦ στόματός σου, καθάπερ πυρσός, ἐκλάμπασα χάρις τὴν οἰκουμένην ἐφώτισεν, ἀφιλαργυρίας τῷ κόσμῳ θησαυροὺς ἐναπέθετο, τὸ ὕψος ἡμῖν τῆς ταπεινοφροσύνης ὑπέδειξεν· ἀλλὰ σοῖς λόγοις παιδεύων, πάτερ Ἰωάννη Χρυσόστομε, πρέσβευε τῷ λόγῳ Χριστῷ τῷ Θεῷ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Κοντάκιον τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου. Ἦχος πλ. β'. Τὴν ὑπὲρ ἡμῶν.

ΔΟΞΑ ΠΑΤΡΙ... Ἐκ τῶν οὐρανῶν, ἐδέξω τὴν θείαν χάριν, καὶ διὰ τῶν σῶν, χειλέων πάντας διδάσκεις, προσκυνεῖν ἐν Τριάδι τὸν ἕνα Θεόν· Ἰωάννη Χρυσόστομε, παμμακάριστε ὅσιε· ἐπαξίως εὐφημοῦμέν σε· ὑπάρχεις γὰρ καθηγητής, ὡς τὰ θεῖα σαφῶν.

Καὶ νῦν... Τῇ πρεσβείᾳ Κύριε, πάντων τῶν Ἀγίων, καὶ τῆς Θεοτόκου, τὴν σὴν εἰρήνην δὸς ἡμῖν, καὶ ἐλέησον ἡμᾶς, ὡς μόνος οἰκτίρμων.

[Εἰ ἐτελέσθη ἡ θεία Λειτουργία τοῦ Μεγάλου Βασιλείου λέγε τὸ τοῦ Ἁγίου· Ἀπολυτίκιον τοῦ Μεγάλου Βασιλείου. Ἦχος α'.

Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος σου, ὡς δεξαμένην τὸν λόγον σου, δί' οὐ θεοπρεπῶς ἐδογμάτισας· τὴν φύσιν τῶν ὄντων ἐτράνωσας, τὰ τῶν ἀνθρώπων ἤθη κατεκόσμησας· βασιλεῖον ἱεράτευμα, πάτερ ὅσιε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἰκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος. *Κοντάκιον τοῦ Μεγάλου Βασιλείου. Ἦχος δ'.* Ἐπεφάνης σήμερον.

ΔΟΞΑ ΠΑΤΡΙ... Ὡφθης βάσις ἄσειστος τῇ Ἐκκλησίᾳ, νέμων πᾶσιν ἄσυλον, τὴν κυριότητα βροτοῖς, ἐπισφραγίζων σοῖς δόγμασιν, οὐρανοφάντορ Βασίλειε ὄσιε. Καὶ νῦν... Τῇ πρεσβείᾳ Κύριε, πάντων τῶν Ἀγίων, ...

(ΣΤΗΝ ΠΡΟΗΓΙΑΣΜΕΝΗ: 12 -3, Ὁσιος Γρηγόριος ο Α' Διάλογος Πάπας Ρώμης, Ἦχος γ'. Θεῖας Πίστεως. Στόμα γρήγορον καταπλουτήσας, νομεὺς ἄριστος τοῦ θεοῦ λόγου, ἀνεδείχθης Ἱεράρχα Γρηγόριε, τῶν ἀρετῶν γὰρ ἐκφάντωρ γενόμενος, δικαιοσύνης ἐκφαίνεις τὴν ἔλλαμψιν Πάτερ Ὅσιε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἰκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος. Κοντάκιον. Ἦχος πλ. δ'. Τῇ ὑπερμάχῳ ΔΟΞΑ... Τῇ Ἐκκλησίᾳ τὴν κιθάραν τὴν θεόπνευστον καὶ τῆς σοφίας γλῶσσαν ὄντως τὴν θεόληπτον τὸν Διάλογον ὑμνήσωμεν ἐπαξίως· Ἀποστόλων γὰρ τὸν ζῆλον μιμησάμενος Ἠκολούθησε σαφῶς αὐτῶν τοῖς ἵχνεσι· τοῦτω λέγοντες, χαίροις Πάτερ Γρηγόριε. (Ἡ ΤΟ ΑΠΟΛΥΤΙΚΙΟΝ ΚΑΙ ΤΟ ΚΟΝΤΑΚΙΟΝ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΤΟΥ ΝΑΟΥ ΚΑΙ ΤΟ:) Καὶ νῦν... Τῇ πρεσβείᾳ Κύριε, πάντων τῶν Ἀγίων, (...)].

Κύριε, ἐλέησον (ιβ'). Δόξα... Καὶ νῦν... Τὴν τιμιωτέραν τῶν Χερουβείμ καὶ ἐνδοξωτέραν ἄσυγκρίτως τῶν Σεραφείμ, τὴν ἀδιαφθόρως Θεὸν Λόγον τεκοῦσαν, τὴν ὄντως Θεοτόκον, Σὲ μεγαλύνομεν. Ἐν ὀνόματι Κυρίου εὐλόγησον Πάτερ. Ὁ Ἱερεὺς: Δόξα σοι, Χριστέ ὁ Θεός, ἡ ἐλπίς ἡμῶν, δόξα σοι. Ὁ Ἀναγνώστης: Δόξα... Καὶ νῦν... Κύριε, ἐλέησον (γ'). Πάτερ Ἄγιε εὐλόγησον. Ὁ Ἱερεὺς (ΜΙΚΡΑΝ ΑΠΟΛΥΣΙΝ) Ὁ ἀναστὰς ἐκ νεκρῶν (εἰ δὲ μή, ἀπλῶς) Χριστὸς ὁ ἀληθινὸς Θεὸς ἡμῶν, ταῖς πρεσβείαις τῆς παναχράντου καὶ παναμώμου ἁγίας αὐτοῦ Μητρός, Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας· δυνάμει τοῦ τιμίου καὶ ζωοποιοῦ Σταυροῦ· προστασίαις τῶν τιμίων ἐπουρανίων Δυνάμεων Ἀσωμάτων· ἱκεσίαις τοῦ τιμίου, ἐνδόξου, Προφήτου, Προδρόμου καὶ Βαπτιστοῦ Ἰωάννου· τῶν ἁγίων ἐνδόξων καὶ πανευφύμων Ἀποστόλων· τῶν ἁγίων ἐνδόξων καὶ καλλινίκων μαρτύρων· τῶν ὁσίων καὶ θεοφόρων Πατέρων ἡμῶν, τοῦ ἁγίου (τοῦ Ναοῦ), τῶν ἁγίων καὶ δικαίων Θεοπατέρων Ἰωακείμ καὶ Ἄννης, τοῦ ἁγίου (τῆς ἡμέρας), οὗ καὶ τὴν μνήμην ἐπιτελοῦμεν, καὶ πάντων τῶν Ἀγίων, ἐλεῆσαι καὶ σῶσαι ἡμᾶς, ὡς ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρωπος καὶ ἐλεήμων Θεός.
(ΨΑΛΤΑ)· Οὐρανὸς πολύφωτος ἡ Ἐκκλησία, ἀνεδείχθη ἅπαντας φωταγωγοῦσα τοὺς πιστοὺς, ἐν ᾧ ἐστῶτες κραυγάζομεν· τοῦτον τὸν Οἶκον στερέωσον, Κύριε.
Τὸ στερέωμα τῶν ἐπὶ σοὶ πεποιθότων, στερέωσον, Κύριε, τὴν Ἐκκλησίαν, ἣν ἐκτίσω τῷ τιμίῳ Σου Αἵματι · Ι. Δι' εὐχῶν τῶν ἁγίων Πατέρων ἡμῶν, Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ὁ Θεός ἡμῶν, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. (Ἡ ΤΗΝ ΠΕΡΙΟΔΟ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ, ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ ΕΚ ΝΕΚΡΩΝ ΘΑΝΑΤΩ ΘΑΝΑΤΟΝ ΠΑΤΗΣΑΣ ΚΑΙ ΤΟΙΣ ΕΝ ΤΟΙΣ ΜΝΗΜΑΣΙ ΖΩΗΝ ΧΑΡΙΣΑΜΕΝΟΣ). Ἀμήν.

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΤΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ, ΑΡΤΟΚΛΑΣΙΑ, ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΝ, ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΑ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΘΕΙΑΝ ΜΕΤΑΛΗΨΙΝ

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΤΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ

Πρὸ τοῦ Ἀρίστου

Πάτερ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς, ἁγιασθήτω τὸ ὄνομά σου· ἐλθέτω ἡ βασιλεία σου· γεννηθήτω τὸ θέλημά σου, ὡς ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ τῆς γῆς· τὸν ἄρτον ἡμῶν τὸν ἐπιούσιον δὸς ἡμῖν σήμερον· καὶ ἄφες ἡμῖν τὰ ὀφειλήματα ἡμῶν, ὡς καὶ ἡμεῖς ἀφίεμεν τοῖς ὀφειλέταις ἡμῶν· καὶ μὴ εἰσενέγκῃς ἡμᾶς εἰς πειρασμόν, ἀλλὰ ρῦσαι ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ πονηροῦ.

(Ὅτι σοῦ ἐστὶν ἡ βασιλεία καὶ ἡ δύναμις καὶ ἡ δόξα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.)

Δόξα Πατρί καὶ Υἱῷ καὶ ἁγίῳ Πνεύματι·

καὶ νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Κύριε ἐλέησον, Κύριε ἐλέησον, Κύριε ἐλέησον. (Πάτερ ἅγιε εὐλόγησον.)

Χριστέ ὁ Θεός ἡμῶν, εὐλόγησον τὴν βρώσιν καὶ τὴν πόσιν τῶν δούλων Σου, + ὅτι ἅγιος εἶ πάντοτε, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Μετὰ τὸ ἄριστον·

Εὐχαριστοῦμεν σοι, Χριστέ ὁ Θεός ἡμῶν, ὅτι ἐνέπλησας ἡμᾶς τῶν ἐπιγείων σου ἀγαθῶν· μὴ στερήσης ἡμᾶς καὶ τῆς ἐπουρανίου σου βασιλείας· ἀλλ' ὡς ἐν μέσῳ τῶν μαθητῶν σου παρεγένου Σωτὴρ, τὴν εἰρήνην διδοὺς αὐτοῖς, ἐλθέ καὶ μεθ' ἡμῶν, καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Δόξα Σοι ὁ Θεός, Δόξα Σοι ὁ Θεός, Δόξα Σοι ὁ Θεός.

Δι' εὐχῶν τῶν ἁγίων πατέρων ἡμῶν, Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

(ΔΟΞΑ...ΚΑΙ ΝΥΝ...ΚΥΡΙΕ ΕΛΕΗΣΟΝ...ΕΥΛΟΓΗΣΟΝ. ΙΕΡΕΥΣ: Χριστέ ο Θεός, ευλόγησον τα περισσεύματα της τραπέζης ταύτης, και πλήθυνον αυτά εν τω οίκω τούτω και εις τον κόσμον σου άπαντα, ότι συ ει ο ευλογων, αγιάζων και τρέφων τα σύμπαντα Χριστέ ο Θεός ημων, και σοι την δόξαν αναπέμπομεν, συν τω αναρχω σου Πατρί και τω Παναγίω και αγαθω και ζωοποιω σου Πνεύματι, νυν, και αεί, και εις τους αιωνας των αιώνων. Αμήν.)

Μετὰ τὸ δεῖπνον

Εὐφρανας ἡμᾶς, Κύριε, ἐν τοῖς ποιήμασί σου, καὶ ἐν τοῖς ἔργοις τῶν χειρῶν σου ἡγαλλιασάμεθα. Ἐσημειώθη ἐφ' ἡμᾶς τὸ φῶς τοῦ προσώπου σου, Κύριε· ἔδωκας εὐφροσύνην εἰς τὰς καρδίας ἡμῶν. Ἀπὸ καρποῦ σίτου, οἴνου καὶ ἐλαίου αὐτῶν ἐνεπλήσθημεν. Ἐν εἰρήνῃ ἐπὶ τὸ αὐτὸ κοιμηθησόμεθα καὶ ὑπνώσομεν· ὅτι σύ, Κύριε, κατὰ μόνας ἐπ' ἐλπίδι κατώκισας ἡμᾶς. Ἀμήν.

Δι' εὐχῶν τῶν ἁγίων Πατέρων ἡμῶν, Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

(Ἐν ἡμέραις νηστείας, μετὰ τὸ δεῖπνον ἀντὶ «Εὐφρανας ἡμᾶς...» λέγομεν τὴν Εὐχαριστίαν τοῦ μεσημβρινοῦ γεύματος «Εὐχαριστοῦμέν σοι, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὅτι ἐνέπλησας ἡμᾶς τῶν ἐπιγείων σου ἀγαθῶν...)

ΑΡΤΟΚΛΑΣΙΑ

(ἐκφώνως) Εἴη τὸ κράτος τῆς βασιλείας σου εὐλογημένον καὶ δεδοξασμένον, τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, νῦν καὶ αἰεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.(Ἡ ΣΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΔΟΞΟΛΟΓΙΑΣ) ΧΟΡΟΣ: Ἀμήν.

[(ΛΙΤΗ), ΑΡΤΟΚΛΑΣΙΑ

Ἐλέησον ἡμᾶς, ὁ Θεὸς, κατὰ τὸ μέγα ἔλεός Σου· δεόμεθά Σου, ἐπάκουσον καὶ ἐλέησον. (Χ.: ΚΥΡΙΕ, ΕΛΕΗΣΟΝ γ')

...."Ἐτι δεόμεθα καὶ ὑπὲρ τοῦ εἰσακοῦσαι Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν φωνῆς τῆς δεήσεως ἡμῶν τῶν ἁμαρτωλῶν καὶ ἐλεῆσαι ἡμᾶς. Χ. Ἀμήν. Ὁ πρῶτος τῇ τάξει τῶν Ἱερέων, κλινόμενος, λέγει·

Ἐπάκουσον ἡμῶν,... νῦν καὶ αἰεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ὁ Χορὸς· Ἀμήν. Ὁ Ἱερεὺς·+ Εἰρήνη πᾶσι. Ὁ Χορὸς· Καὶ τῷ πνεύματί σου. Ὁ Διάκονος· Τὰς κεφαλὰς ἡμῶν τῷ Κυρίῳ κλίνωμεν. Ὁ Χορὸς· Σοί, Κύριε. Ὁ Ἱερεὺς· Δέσποτα, πολυέλεε

...Ὁ Χορὸς· Ἀμήν. Ὁ Ἱερεὺς θυμιᾷ καὶ ὁ Χορὸς ψάλλει· Ἦχος πλ. α'. Θεοτόκε Παρθένε, χαῖρε Κεχαριτωμένη Μαρία ὁ Κύριος μετὰ σοῦ· εὐλογημένη Σύ ἐν γυναιξί, καὶ εὐλογημένος ὁ καρπὸς τῆς κοιλίας σου, ὅτι Σωτὴρ ἔτεκες τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἐν τῇ Διακαινησίμῳ ἑβδομάδι, ἀντὶ τοῦ <Θεοτόκε Παρθένε>, ψάλλεται τό· <Χριστὸς ἀνέστη>. Ὁ Διάκονος· Τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν. Ὁ Χορὸς· Κύριε, ἐλέησον. Ὁ Ἱερεὺς(λαβὼν ἕναν ἄρτον καὶ εὐλογῶν αὐτόν)·

+ Κύριε, Ἰησοῦ Χριστέ, ὁ Θεὸς ἡμῶν....Ὁ Χορὸς· Ἀμήν. (ἀσπασμὸς ἄρτου) Ὁ Ἱερεὺς· Ἦχος βαρὺς. Πλούσιοι ἐπτώχευσαν καὶ ἐπείνασαν· οἱ δὲ ἐκζητοῦντες τὸν Κύριον, οὐκ ἐλαττωθήσονται παντὸς ἀγαθοῦ.Οἱ δὲ Χοροὶ ἐπαναλαμβάνουσι τὸ αὐτὸ δῖς.] ΑΠΟΣΤΙΧΑ (Ἡ ΑΠΟΛΥΤΙΚΙΟΝ ΚΑΙ ΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ)

ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΝ. Ο ΧΟΡΟΣ ΤΗΝ ΩΡΑ ΤΟΥ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΥ, ΣΤΑΣΙΣ ΠΡΩΤΗ, Ἀπὸ Ψαλμὸν 118. Ἦχος πλ. β'.

Ἀρωμοὶ ἐν ὁδῷ, Ἀλληλούϊα. Εὐλογητὸς εἶ, Κύριε, δίδαξόν με τὰ δικαιώματά σου. Ἀλληλούϊα. Ἐπεπόθησεν ἡ ψυχὴ μου τοῦ ἐπιθυμῆσαι τὰ κρίματά σου ἐν παντὶ καιρῷ. Ἀλληλούϊα. Ἐνύσταξεν ἡ ψυχὴ μου ἀπὸ ἀκηδίας, βεβαίωσόν με ἐν τοῖς λόγοις σου. Ἀλληλούϊα. Κλῖνον τὴν καρδίαν μου εἰς τὰ μαρτύριά σου, καὶ μὴ εἰς πλεονεξίαν. Ἀλληλούϊα. Ἀθυμία κατέσχε με ἀπὸ ἁμαρτωλῶν, τῶν ἐγκαταλιμπανόντων τὸν νόμον σου. Ἀλληλούϊα. Μέτοχος ἐγὼ εἶμι πάντων τῶν φοβουμένων σε, καὶ τῶν φυλασσόντων τὰς ἐντολάς σου. Ἀλληλούϊα.

Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ Ἁγίῳ Πνεύματι, καὶ νῦν καὶ αἰεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν. Ἀλληλούϊα.

ΣΤΑΣΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ, Ἦχος πλ. α'.

Αἱ χεῖρες σου ἐποίησάν με καὶ ἔπλασαν με, συνέτισόν με καὶ μαθήσομαι τὰς ἐντολάς σου. Ἐλέησόν με, Κύριε.

Ὅτι ἐγενήθην ὡς ἄσκης ἐν πάχνῃ, τὰ δικαιώματά σου οὐκ ἐπελαθόμην. Ἐλέησόν με, Κύριε.

Σὸς εἰμι ἐγώ, σῶσον με, ὅτι τὰ δικαιώματά σου ἐξεζήτησα. Ἐλέησόν με, Κύριε.

Ἀπὸ τῶν κριμάτων σου οὐκ ἐξέκλινα, ὅτι σὺ ἐνομοθέτησάς με. Ἐλέησόν με, Κύριε.

Ἐκλίνα τὴν καρδίαν μου, τοῦ ποιῆσαι τὰ δικαιώματά σου εἰς τὸν αἰῶνα δι' ἀντάμειψιν. Ἐλέησόν με, Κύριε.

Καιρὸς τοῦ ποιῆσαι τῷ Κυρίῳ, διεσκέδασαν τὸν νόμον σου. Ἐλέησόν με, Κύριε.

Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ Ἀγίῳ Πνεύματι, καὶ νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Ἀμήν. Ἐλέησόν με, Κύριε, Κύριε.

ΣΤΑΣΙΣ ΤΡΙΤΗ, Ἦχος πλ. δ'.

Καὶ ἐλέησόν με. Ἀλληλουῖα. Ἐπίβλεπον ἐπ' ἐμὲ καὶ ἐλέησόν με, κατὰ τὸ κρίμα τῶν ἀγαπώντων τὸ ὄνομά σου. Ἀλληλουῖα.

Νεώτερος ἐγώ εἰμι, καὶ ἐξουδενωμένος, τὰ δικαιώματά σου οὐκ ἐπελαθόμην. Ἀλληλουῖα.

Τῆς φωνῆς μου ἄκουσον, Κύριε, κατὰ τὸ ἔλεός σου, κατὰ τὸ κρίμα σου ζήσόν με. Ἀλληλουῖα.

Ἀρχοντες κατεδίωξάν με δωρεάν, καὶ ἀπὸ τῶν λόγων σου ἐδειλίασεν ἡ καρδία μου. Ἀλληλουῖα.

Ζήσεται ἡ ψυχὴ μου καὶ αἰνέσει σε, καὶ τὰ κρίματά σου βοηθήσει μοι.

Ἐπλανήθην ὡς πρόβατον ἀπολωλός, ζήτησον τὸν δούλον (τὴν δούλην, τοὺς δούλους σου, τὰς δούλας σου) σου, ὅτι τὰς ἐντολάς σου οὐκ ἐπελαθόμην.

Ἀκολουθία τοῦ Μνημοσύνου εἰς κεκοιμημένους(+ ΝΕΚΡΩΣΙΜΟΥ ΤΡΙΣΑΓΙΟΥ)

{ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΑΠΟΛΥΣΙ ΤΗΣ Θ. ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΣ. Ἱερεὺς· Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, πάντοτε, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Ἀναγνώστης· Ἀμήν.

Τρισάγιον. Δόξα... Καὶ νῦν... Παναγία Τριάς... Κύριε, ἐλέησον (γ'). Δόξα... Καὶ νῦν... Πάτερ ἡμῶν... Ὅτι Σοῦ ἐστιν...

.....

ΕΥΛΟΓΗΤΑΡΙΑ (ΣΤΗ Θ. ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΜΕΤΑ ΤΟ «ΕΙΗ ΤΟ ΟΝΟΜΑ ΚΥΡΙΟΥ...»)

Ἦχος πλ. α'.

Εὐλογητὸς εἶ, Κύριε, δίδαξόν με τὰ δικαιώματά σου.

Τῶν Ἀγίων ὁ χορὸς, εὗρε πηγὴν τῆς ζωῆς καὶ θύραν Παραδείσου, εὗρω κάγώ, τὴν ὁδὸν διὰ τῆς μετανοίας· τὸ ἀπολωλὸς πρόβατον ἐγώ εἰμι· ἀνακάλεσαί με, Σωτήρ, καὶ σῶσόν με.

Εὐλογητὸς εἶ, Κύριε, δίδαξόν με τὰ δικαιώματά σου.

Οἱ τὸν Ἀμνόν, τοῦ Θεοῦ κυρήξαντες, καὶ σφαγιασθέντες ὥσπερ ἄρνες, καὶ πρὸς ζωὴν τὴν ἀγήρω, Ἅγιοι, καὶ ἀἴδιον μετατεθέντες, τοῦτον ἐκτενῶς, Μάρτυρες, αἰτήσασθε, ὀφλημάτων λύσιν ἡμῖν δωρήσασθαι.

Εὐλογητὸς εἶ, Κύριε, δίδαξόν με τὰ δικαιώματά σου.

Οἱ τὴν ὁδὸν, τὴν στενὴν βαδίσαντες, τεθλιμμένην πάντες οἱ ἐν βίῳ· οἱ τὸν Σταυρόν, ὡς ζυγὸν ἀράμενοι, καὶ ἐμοὶ ἀκολουθήσαντες ἐν πίστει, δεῦτε ἀπολαύετε, ἃ ἡτοίμασα ὑμῖν, βραβεῖα καὶ στέφη τὰ οὐράνια.

Εὐλογητὸς εἶ, Κύριε, δίδαξόν με τὰ δικαιώματά σου.

Ὁ πάλαι μέν, ἐκ μὴ ὄντων πλάσας με, καὶ εἰκόνι σου θείᾳ τιμήσας, παραβάσει ἐντολῆς δὲ πάλιν με ἐπιστρέψας εἰς γῆν ἐξ ἧς ἐλήφθην, εἰς τὸ καθ' ὁμοίωσιν ἐπανάγαγε, τὸ ἀρχαῖον κάλλος ἀναμορφώσασθαι.

Εὐλογητὸς εἶ, Κύριε, δίδαξόν με τὰ δικαιώματά σου.

Εἰκὼν εἰμι, τῆς ἀρρήτου δόξης σου, εἰ καὶ στίγματα φέρω πταισμάτων· οἰκτείρησον τὸ σὸν πλάσμα, Δέσποτα, καὶ καθάρισον σὴ εὐσπλαχνία· καὶ τὴν ποθεινὴν πατρίδα παράσχου μοι, Παραδείσου πάλιν ποιῶν πολίτην με.

Εὐλογητὸς εἶ, Κύριε, δίδαξόν με τὰ δικαιώματά σου.

Ἀνάπαυσον, ὁ Θεὸς [τὸν δούλόν σου, τὴν δούλην σου, τοὺς δούλους σου,] καὶ κατάταξον [αὐτὸν, αὐτὴν, αὐτοὺς] ἐν Παραδείσῳ, ὅπου χοροὶ τῶν Ἀγίων, Κύριε, καὶ οἱ δίκαιοι ἐκλάμπουσιν ὡς φωστῆρες· [τὸν κεκοιμημένον δούλον, τὴν κεκοιμημένην δούλην, τοὺς κεκοιμημένους δούλους σου] ἀνάπαυσον, παρορῶν [αὐτοῦ, αὐτῆς, αὐτῶν] πάντα τὰ ἐγκλήματα.

Δόξα... Τριαδικόν.

Τὸ τριλαμπὲς τῆς μιᾶς Θεότητος, εὐσεβῶς ὑμνήσωμεν βοῶντες· Ἅγιος εἶ, ὁ Πατὴρ ὁ ἄναρχος, ὁ συνάναρχος Υἱὸς καὶ θεῖον Πνεῦμα· φώτισον ἡμᾶς πίστει σοι λατρεύοντας, καὶ τοῦ αἰωνίου πυρὸς ἐξάρπασον.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Χαῖρε σεμνή, ἡ Θεὸν σαρκὶ τεκοῦσα, εἰς πάντων σωτηρίαν, δι' ἧς γένος τῶν ἀνθρώπων εὗρατο τὴν σωτηρίαν· διὰ σοῦ εὗροιμεν Παράδεισον, Θεοτόκε, ἀγνὴ εὐλογημένη.

Ἀλληλουῖα, Ἀλληλουῖα, Ἀλληλουῖα. Δόξα σοι ὁ Θεός (γ'). (καὶ ἀνάπαυσον τὸν δούλον σου-τὴν δούλην σου, τοὺς δούλους σου)

ΙΔΙΟΜΕΛΑ, Ἦχος πλ. δ'. (Ο ΙΕΡΕΥΣ ΘΥΜΙΑΖΩΝ)

Μετὰ τῶν Ἀγίων ἀνάπαυσον, Χριστέ, τὴν ψυχὴν (τὰς ψυχὰς) [τοῦ δούλου, τῆς δούλης, τῶν δούλων] σου· ἔνθα οὐκ ἐστὶ πόνος, οὐ λύπη, οὐ στεναγμός, ἀλλὰ ζωὴ ἀτελεύτητος.}

[Ἀκολουθία τοῦ ΝΕΚΡΩΣΙΜΟΥ ΤΡΙΣΑΓΙΟΥ

Ἰερεὺς· Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, πάντοτε, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Ἀναγνώστης· Ἀμήν.

Τρισάγιον. Δόξα... Καὶ νῦν... Παναγία Τριάς... Κύριε, ἐλέησον (γ'). Δόξα... Καὶ νῦν... Πάτερ ἡμῶν... Ὅτι Σοῦ ἐστίν...]

Καὶ ψάλλουσι τὰ Τροπάρια ταῦτα. Ἦχος δ'. (ΣΤΗ Θ. ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ, ΕΙΗ ΤΟ ΟΝΟΜΑ ΚΥΡΙΟΥ...)

Μετὰ πνευμάτων δικαίων τετελειωμένων, τὴν ψυχὴν (τὰς ψυχὰς) [τοῦ δούλου, τῆς δούλης, τῶν δούλων] σου, Σῶτερ, ἀνάπαυσον, φυλάττων αὐτὴν (αὐτάς) εἰς τὴν μακαρίαν ζωὴν τὴν παρὰ σοί, φιλάνθρωπε.

Εἰς τὴν κατάπαυσίν σου, Κύριε, ὅπου πάντες οἱ Ἅγιοί σου ἀναπαύονται, ἀνάπαυσον καὶ τὴν ψυχὴν (τὰς ψυχὰς) [τοῦ δούλου, τῆς δούλης, τῶν δούλων] σου, ὅτι μόνος ὑπάρχεις ἀθάνατος.

Δόξα...

Σὺ εἶ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ καταβὰς εἰς Ἀθὴν, καὶ τὰς ὁδύνας λύσας τῶν πεπεδημένων· αὐτὸς καὶ τὴν ψυχὴν (τὰς ψυχὰς) [τοῦ δούλου, τῆς δούλης, τῶν δούλων] σου, Σῶτερ, ἀνάπαυσον.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Ἡ μόνη ἀγνὴ καὶ ἄχραντος Παρθένος, ἡ Θεὸν ἀσπόρως κυήσασα, πρέσβευε ὑπὲρ τοῦ ἐλεηθῆναι, καὶ συγχωρηθῆναι τὴν ψυχὴν (τὰς ψυχὰς) [τοῦ δούλου, τῆς δούλης, τῶν δούλων] σου.

.....

Στην Διακαινήσιμο παραλείπονται τα ἀνωτέρω. Χριστὸς ἀνέστη... (3) καὶ τα παρακάτω :

.....

Ἰερεὺς (Δ)· Ἐλέησον ἡμᾶς ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου, δεόμεθά σου, ἐπάκουσον καὶ ἐλέησον.

Ἀναγνώστης· Κύριε, ἐλέησον.

Ἔτι δεόμεθα ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς (τῶν ψυχῶν) [τοῦ κεκοιμημένου δούλου, τῆς κεκοιμημένης δούλης, τῶν κεκοιμημένων δούλων] τοῦ Θεοῦ (δεῖνος) καὶ ὑπὲρ τοῦ συγχωρηθῆναι [αὐτῷ, αὐτῇ, αὐτοῖς] πᾶν πλημμέλημα ἐκούσιόν τε καὶ ἀκούσιον.

Ἀναγνώστης· Κύριε, ἐλέησον.

Ὅπως Κύριος ὁ Θεὸς τάξῃ τὴν ψυχὴν (τὰς ψυχὰς) [αὐτοῦ, αὐτῆς, αὐτῶν] ἔνθα οἱ δίκαιοι ἀναπαύονται, τὰ ἐλέη τοῦ Θεοῦ, τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν καὶ ἄφεσιν τῶν αὐτοῦ, [αὐτῆς, αὐτῶν] ἁμαρτιῶν, παρὰ Χριστῷ τῷ ἀθανάτῳ Βασιλεῖ καὶ Θεῷ ἡμῶν αἰτησώμεθα.

Ἀναγνώστης· Παράσχου Κύριε. Ἰερεὺς (Δ)· Τοῦ Κυρίου δεηθώμεν. Ἀναγνώστης· Κύριε, ἐλέησον.

Ἰερεὺς· ὁ Θεὸς τῶν πνευμάτων καὶ πάσης σαρκός, ὁ τὸν θάνατον καταπατήσας, τὸν δὲ διάβολον καταργήσας, καὶ ζωὴν τῷ κόσμῳ σου δωρησάμενος· Αὐτός, Κύριε, ἀνάπαυσον καὶ τὴν ψυχὴν (τὰς ψυχὰς) τοῦ κεκοιμημένου δούλου, [τῆς κεκοιμημένης δούλης, τῶν κεκοιμημένων δούλων] σου (δεῖνος), ἐν τόπῳ φωτεινῷ, ἐν τόπῳ χλοερῷ, ἐν τόπῳ ἀναψύξεως, ἔνθα ἀπέδρα πᾶσα ὁδύνη, λύπη καὶ στεναγμός. Πᾶν ἁμάρτημα τὸ παρ' [αὐτοῦ, αὐτῆς, αὐτῶν] πραχθὲν ἐν λόγῳ ἢ ἔργῳ ἢ διανοίᾳ, ὡς ἀγαθὸς καὶ φιλάνθρωπος Θεὸς συγχώρησον· ὅτι οὐκ ἔστιν ἄνθρωπος ὃς ζήσεται καὶ οὐχ ἁμαρτήσῃ· σὺ γὰρ μόνος, Κύριε, ἐκτὸς ἁμαρτίας ὑπάρχεις· ἡ δικαιοσύνη σου, δικαιοσύνη εἰς τὸν αἰῶνα, καὶ ὁ λόγος σου ἀλήθεια.

(Δ) Τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν. (Χ.Κύριε, ἐλέησον) Ὅτι σὺ εἶ ἡ ἀνάστασις, ἡ ζωὴ καὶ ἡ μακαρία ἀνάπαυσις τοῦ κεκοιμημένου δούλου, [τῆς κεκοιμημένης δούλης, τῶν κεκοιμημένων δούλων] σου (δεῖνος), Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπομεν, σὺν τῷ ἀνάρχῳ σου Πατρί, καὶ τῷ παναγίῳ καὶ, ἀγαθῷ καὶ ζωοποιοῦ σου Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. (Ο Β΄ΙΕΡΕΥΣ ΤΟ ΙΔΙΟ)

Ἀναγνώστης Ἀμήν.

[[[Ἱερεὺς Δόξα σοι ὁ Θεός, ἡ ἐλπίς ἡμῶν, δόξα σοι.

Ὁ καὶ νεκρῶν καὶ ζώντων τὴν ἐξουσίαν ἔχων ὡς ἀθάνατος Βασιλεὺς, καὶ ἀναστὰς ἐκ νεκρῶν, Χριστὸς ὁ ἀληθινὸς Θεὸς ἡμῶν, ταῖς πρεσβείαις τῆς παναχράντου ἁγίας αὐτοῦ Μητρὸς, τῶν ἁγίων ἐνδόξων καὶ πανευφήμεων Ἀποστόλων, τῶν ὁσίων καὶ θεοφόρων Πατέρων ἡμῶν, τῶν ἁγίων ἐνδόξων Προπατόρων Ἀβραάμ, Ἰσαὰκ καὶ Ἰακώβ, τοῦ ὁσίου καὶ δικαίου φίλου αὐτοῦ Λαζάρου τοῦ τετραμέρου, καὶ πάντων τῶν Ἀγίων, τὴν ψυχὴν (τὰς ψυχὰς) τοῦ κεκοιμημένου δούλου, [τῆς κεκοιμημένης δούλης, τῶν κεκοιμημένων δούλων] αὐτοῦ (δεῖνος)· ἐν σκηναῖς δικαίων τάξαι· ἐν κόλποις Ἀβραάμ ἀναπαῦσαι· καὶ μετὰ δικαίων συναριθμῆσαι· ἡμᾶς δ' ἐλεῆσαι καὶ σῶσαι ὡς ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρωπος καὶ ἐλεήμων Θεός.]]]

Δι' ἄνδραν· Αἰωνία σου ἡ μνήμη ἀξιομακάριστε καὶ ἀείμνηστε ἀδελφὲ ἡμῶν (γ'). [Ἐπὶ δὲ γυναικός· Αἰωνία σου ἡ μνήμη ἀξιομακάριστος καὶ ἀείμνηστος ἀδελφὴ ἡμῶν (γ'). Πληθυντικός: Αἰωνία σας ἡ μνήμη ἀξιομακάριστοι καὶ ἀείμνηστοι ἀδελφοὶ (-αὶ) ἡμῶν (γ').] (ΘΥΜΙΑΖΩΝ ΚΑΙ ΨΑΛΤΑ) Αἰωνία ἡ μνήμη. Αἰωνία ἡ μνήμη. Αἰωνία αὐτοῦ. [αὐτῆς, αὐτῶν] ἡ μνήμη (γ'). (Τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν. ΑΠΟΛΥΣΙΣ Θ. ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΣ) Ἱερεὺς : Δι' εὐχῶν... Ἀναγνώστης Ἀμήν.

π. Γ. Θ.

<https://www.youtube.com/user/KERMENI>

(βλέπε στις πληροφορίες: τα αρχεῖα μου -για δωρεάν κατέβασμα-, μπλογκ, φέιςμπουκ)